

La Cimita

A faint, light brown illustration of a plate with a cemitita, a traditional Mexican street food. The cemitita is a small, oval-shaped bun filled with meat, cheese, and vegetables, topped with a slice of tomato and a sprig of cilantro. The plate has a decorative rim.

Diana Farca

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FARCA, DIANA

La limită / Diana Farca. - Timișoara : Editura Marineasa, 2015

ISBN 978-973-631-731-6

821.135.1-31

Diana Farca

La limită

Editura
Marineasa

Timișoara, 2015

Echipa

Copertă:	Diana Farca Andrea Szemkovics
Fotografie:	George Bufan
Corectură:	Viorel Marineasa
Paginare:	Ornella Studio Design
Prefață:	Alex. Ștefănescu
Editură:	Marineasa
Tipografie:	Ornella Studio Design
Sprijin:	Fundația 360°
Website:	Vlad Alexandru Vladimir Dejan Murariu Dorian Mihu

Prefață

Judecând după numărul celor care citesc, literatura pare să nu-i mai intereseze pe oamenii de azi. Judecând după numărul celor care scriu, ea pare să fie redescoperită cu entuziasm. Ar fi nevoie de un studiu de sociologia culturii care să explice acest paradox. În ceea ce mă privește doar semnaliez fenomenul, straniu și impresionant prin amploare.

Printre nou-veniții în rândurile autorilor de cărți de literatură se numără, iată, Diana Farca, o tânără frumoasă și inteligentă, care nu trăiește din scris (având o carieră demnă de respect în domeniul bancar). Se și află, de altfel, la prima carte, pe care, înainte de-a o tipări, mi-a trimis-o și mie, prin e-mail, în format electronic.

Am început să o citesc, sceptic, rulând cu mouse-ul pagină după pagină. Dar, în scurtă vreme, lectura m-a captivat. Romanul *La limită* are o construcție care datorează mult spontaneității și instinctului artistic.

Autoarea folosește o tehnică narativă la care a recurs, cu succes, și Șeherezada: să-l cucerești pe cititor (pe calif), să-i menții mereu trează atenția, prin orice mijloace. Este nevoie de personaje înduioșătoare? Creează asemenea personaje! Trebuie să dai impresia că totul s-a întâmplat cu adevărat? Fă orice ca să întreții această iluzie! Cititorul vrea, în adâncul sufletului lui, o puțină melodramă? Oferă-i!

Diana Farca are o remarcabilă intuiție a așteptărilor cititorului. Istorisirea ei nu trenează nici o clipă, deși din roman nu lipsesc portretele, descrierile de natură, analizele psihologice. Acestea sunt însă strict funcționale, nu devin niciodată un scop în sine. Ritmul narațiunii rămâne mereu alert, fără să se ajungă însă vreodată la acel stil precipitat și eliptic, care face de necitit cărțile altor autori din generația Diane Farca.

Protagoniștii romanului sunt aristocratica (deși săraca) doamnă Maria Popescu, copilul ei, Alexandru, pe care ea îl crește singură și bătrânul neamț Albert von Guttenberg, considerat de cei din jur „un bătrân țăcănit, urâcios și singuratic”. Maria și Alexandru se mută într-un sat uitat de lume în care trăiește, într-un conac păraginit, și Albert. Astfel, copilul, sensibil (visează să devină pianist), are șansa să-l cunoască pe un om interesant, pe care o întâmplare tragică (moartea neașteptată a soției și fiicei lui pentru care el simțea un fel de adorație mistică) l-a făcut să se prăbușească moral și să nu mai vrea să trăiască. Alexandru, de altfel, îl vizitează neanunțat tocmai când bătrânul încearcă să se sinucidă și în felul acesta îi salvează viața.

Treptat, între bătrânul tratat de ceilalți copii ca un nebun și Alex se leagă o prietenie frumoasă, descrisă nuanțat de prozatoare. Această prietenie, deloc idealizată, îi oferă lui Albert ocazia de a mai trăi o dată un sentiment de dragoste paternă, iar lui Alexandru – posibilitatea de a face pași mari și rezeși în devenirea lui ca artist. La sfârșitul romanului aflăm că Alexandru a ajuns în cele din urmă, așa cum și-a dorit, un mare pianist.

Sunt și alte personaje care animă romanul.

Pitoresc-amuzant este „nea Gheorghe”, muncitorul îndrăgostit în taină de distinsa și pentru el inaccesibila doamnă Maria Popescu, căreia îi face la nesfârșit servicii, ca un paj credincios, sperând s-o cucerească într-un viitor nebulos.

O atenție aparte merită din partea cititorului și Lucia, adusă în prim-plan în momentele în care Albert își re trăiește povestea de dragoste. Este un personaj enigmatic ca Otilia lui G. Călinescu și de o demnitate statuară ca doamna T. a lui Camil Petrescu. Împrejurările nu le-au fost favorabile celor doi, dar după tot felul de amănări dureroase, provocate de intrigile celor din jur, bărbatul și femeia, destinați parcă unul altuia, s-au căsătorit. Fetița care li s-a născut părea încununarea iubirii lor. Tocmai de aceea moartea soției și fiicei lui Albert, într-un accident de mașină, are ceva zguduitor.

Deși un spirit educat și un caracter puternic, Albert nu poate să-și continue viața de unul singur, izgonit din paradisul unei vieți de familie fericite. Ca printr-un miracol, când totul părea pierdut, el redevine, la figurat, tată, dându-i lecții de pian lui Alexandru și contribuind la formarea lui.

Multe secvențe din roman sunt emoționante și greu de uitat. Printre ele aceea în care îl vedem pe bătrânul nefericit mergând cu flori la mormântul soției și fiicei lui și trăind un moment de comunicare ocultă cu ele.

Am spus „îl vedem” pentru că romanul se caracterizează înainte de toate prin vizualitate. După încheierea lecturii ai impresia că ai văzut un film, nu că ai citit un roman. N-am nici o îndoială că textul, scris cu evident talent literar de Diana Farca, va fi remarcat de

cineaști și ecranizat.

Până atunci, mă bucur că mă număr printre primii cititori ai acestei cărți, care aduce o adiere de aer proaspăt în proza noastră de azi. Bine ai venit în literatura română, Diana Farca!

Alex. Ștefănescu

Motto:

Aparențele reprezintă ceva absolut, pe când realitatea nu este așa - totul este interdependent, nu absolut. (Dalai Lama)

Portretul unui nebun

Zi toridă în vestul României. Un singur nor pe cer, nici transparent, nici opac, cu o formă sugestivă de bezea. În câmpul vizual, orientat către est, un disc imens de foc perfect conturat, o iluzie optică datorată fotosferei solare.

O temperatură de 34° C la umbră, un aer înecăcios care îți suprimă sacadat gândurile. În contrast cu bezeaua de pe cer, o muscă aici, o muscă acolo, zumzăind simultan cu un talent teatral aparte.

Un zgomot neinteligibil de fond, completat de o imagine desconcertantă: o muscă se mișcă pe suprafața unei coji de lubeniță, o alta se așază pe o piramidă imensă improvizată din resturi menajere, plasată ca într-un tablou suprarealist lângă coșul de gunoi, iar altele pe trecătorii încruntați care traversează strada.

Nici zgomotul de fond, nici imaginea dezolantă nu depășesc însă mirosul. Mirosul de gunoi îmbălsămat în căldură transcende absența confortului.

În vechea periferie a orașului, situată între centrul istoric al orașului, bogat în clădiri impunătoare, mărturie a eclectismului arhitectural și cartierele rezidențiale construite recent, cu case imense și cu arhitectură banală, se află un cartier construit înainte de Revoluție, lipsit și în prezent de apă caldă.

Acolo, o mamă se chinuie să înghesuie zece saci

de bagaje, averea sa de o viață, în mașina celui ce pare a fi un vecin, un Fiat 500 de prin anii '60, o sarcină sortită din start eșecului.

Cu inventivitatea caracteristică și cu eforturi susținute, într-un final în mașină au încăput următoarele: vecinul, pe scaunul șoferului, mama și copilul, ambii pe scaunul din dreapta și jumătate din bagaje, înghesuite în spatele pasagerilor.

În periplul lor cu mașina către un sat situat la vreo cincizeci de kilometri de oraș, către un loc care avea să le devină viitoare locuință, toți trei nutreau – în pofida peisajului descumpănitor și a stării de disconfort accentuat din mașină – aceleași speranțe, comune fiecărui om de rând, căruia i s-au furat nenumărate lucruri de natură materială sau spirituală, fie în perioada comunismului, fie în perioada tranziției.

Altfel spus, ce nu a fost furat în perioada comunismului a fost înfrânt legitim în perioada tranziției, perioadă care nu a luat sfârșit nici în zilele noastre, având în vedere că democrația a rămas un concept vag, îndepărtat, adaptat la o societate gătită de corupție și de nepotism.

În acest context, au în comun cei trei pasageri două caracteristici înnăscute: adaptabilitate accentuată sub toate formele și speranța oarbă, mută, surdă, dusă la paroxism.

Speranță negativă sau speranță benefică? Numai Bunul Dumnezeu știe sau o forță similară fără contur și denumire, care a creat Totul din Nimic și care transcende orice bariere umane.

La intrarea în primul sat, după nici 20 minute de mers, pe un drum recent renovat, dar presărat cu gropi,

copilul schițează o expresie chinuită, fără a spune însă nimic.

După alte două minute, ajuns însă la capătul răbdării, transpirat și plin de praf, capitulează:

- Mama, putem să oprim un pic?
- Păi? Imediat ajungem, rezistă. Mirată, fără să surprindă grimasa copilului.

După alte două minute, în același context:

- Mama, te rog, oprim măcar un pic?
- Păi? De această dată cu o expresie îngăduitoare, vrând să afle ce are copilul.
- Fac pișu' pe mine dacă nu oprim imediat! șoptește copilul în urechea mamei.

Resemnat și cu mișcări bruște, șoferul frânează aproape instantaneu la marginea drumului. Scrutând orizontul în căutarea unei așezări umane, adulții realizează că au traversat satul, rămas în urmă undeva la o distanță de un kilometru. În față, o colină, în lateral pustiu, jos - pământ crăpat de caniculă.

- Alexandru, ești băiat mare, du-te undeva lângă o tufă și ...

Femeia abia apucă să-și termine fraza, în timp ce copilul fuge disperat către prima tufă și își coboară pantalonii pe vine, pentru a se pișa. În tot acest răstimp, lângă mașină, mama trage cu o plăcere nebună dintr-o țigară fără filtru, în timp ce vecinul o soarbe din priviri, fără ca aceasta să bage de seamă.

Dar cum întotdeauna lucrurile ies prost atunci când există măcar o șansă, ca-n legile lui Murphy, fix în momentul în care copilul era pe punctul de a-și ridica înapoi chiloțeei, o rafală neașteptată de vânt lovește dinspre dealul din față. Copilul își acoperă instinctiv fața

cu palmele. Imediat ce-și redeschide ochii, bucuros că și-a acoperit fața la timp, vede pe pantaloni o dâră clară de urină.

Cu expresia unui copil bătut de soartă, își ridică pantalonii și își aranjează pe rând tricoul, șosetele și șireturile de la teniși.

- Mama, vino te rog un pic.

Femeia își stinge țigara fumată cu patos și pornește către tufă. Văzând pata, rămâne nemișcată, ca și cum ar rezolva cine știe ce enigmă a Universului.

- Alexandru, oooff, Alexandru, hainele tale sunt în nu știu care sac din nu știu care parte a mașinii, asta dacă nu cumva au rămas la apartament, cu bagajele care n-au încăput în mașină și pe care ni le va aduce 'nea Gheorghe săptămâna viitoare, după ce iese de la fabrică. Măcar atât, ia poșeta de la mami și acoperă pata, să nu se necăjească 'nea Gheorghe, că numai ce și-a aspirat și spălat mașina.

- Bine, mamă. Mă scuzi, n-am vrut, vântul.

- Nu-i nimic, asta e, se mai întâmplă. Acoperă numa' pata!

Femeia urcă cu tot cu copil și cu poșetă în mașina vecinului, pentru a-și continua călătoria spre noua locuință. Încă vreo patruzeci și cinci de minute de infern, pe același drum plin de praf și de gropi, pe aceeași caniculă amețitoare, care te face să transpiri ca un miner în subsolul pământului. Decorul devine însă cu totul și cu totul aparte, neavând nimic în comun cu nebunia și mizeria orașului.

Pe măsură ce mașina rula, se desfășura treptat, în timp real, un decor de poveste. Era ca și cum, înecați în căldură, transpirație și praf, înghesuiți în mașina aceea

minusculă, un vâl li s-ar fi ridicat de pe ochi, permițându-le celor trei să sfideze timpul și să pătrundă într-un tărâm arhaic, din vremuri în care omul și natura trăiau în echilibru.

Pentru a realiza că nu suferi de halucinații, trebuia fie să te ciupești, fie să privești atent, atent, ateeent în lateral, către liniile de curent electric de la marginea drumului, în zarea-ndepărtată, către traiectoria albă imprimată de câte un avion în zbor sau la oamenii care fie traversau neatenți strada, în timp ce vorbeau la mobil, fie duceau animalele la pășunat și se uitau din când în când la ceas, fie conduceau căruțe încărcate de legume sau cu fân, în timp ce beau câte-o dușcă, două, trei, cinci de rachiu.

Cât vezi cu ochii, dealuri de un verde aprins cum mai vezi doar în filme, păsări care au concert, fie în pădure, fie pe cer, țin loc casetofonului defect din mașină. Râuri șerpuiesc pădurea, coboară apoi către pământul netezit de lângă drum și te urmăresc parcă până la destinație. Pe măsură ce marcajul alb de pe axa drumului se ascunde sub mașină, te cuprinde o stare de visare, de abandon.

Brusc, trezirea la realitate. Gheorghe observă concentrat panoul de intrare în localitate, apoi numerele de pe case. O pereche de ochi miopi, fără ochelari de corecție și dorința fără margini de a o determina pe doamna Maria să-i dea măcar o fărâmitură de atenție.

Inima îi bate ca unui tahicardic și palmele îi transpiră ca și cum ar suferi de insuficiență glicemică. Ooo, dar de unde lipsă de glucoză, când Maria Popescu este însăși dulceața în persoană?

Vecină cumsecade, mamă eroină, cu silueta firavă

a unei vedete de cinema, capabilă să discute despre tot felul de lucruri care plăceau oricărui bărbat, de la fotbal la mersul țării, mai aventurieră decât el, care e bărbat în toată firea, obișnuit cu munca grea de la fabrica de oțel.

Ar fi strâns-o negreșit în brațe și ar fi sărutat-o cu foc, dacă nu i-ar fi fost frică de reacția ei: pe lângă spiritul de aventură, că doar a călătorit în țări străine, pe care el nici măcar în somn nu le-a văzut, doamna Maria încă făcea aluzii la faptul că îl aștepta pe (fostul) soț, care a ieșit cu vreo șase ani în urmă pe ușa casei și dus a fost...

Pentru ea s-ar duce negreșit mai rar la birt, ar ține casa mai ordonată, s-ar aranja mai des și n-ar mai pierde un sfert de leafă la pariurile sportive. Ar încerca și să-l înțeleagă pe ăla mic, cu toate ciudățeniile și curiozitățile lui, și i-ar fi negreșit figură paternă, i-ar da bani de buzunar, i-ar cumpăra haine și dulciuri și ce și-or mai dori copiii de vârsta lui și nu i-ar părăsi niciodată. Dar puștiu' l-ar accepta pe el vreodată?

- Nenea Gheorghe, ați trecut de număr și ieșim din saaaaat! Nenea Gheorgheeee, trebuia să faceți dreaptaaa!

Nervos de scăparea lui și de înfrângerea suferită în fața puștiului, 'nea Gheorghe încetinește mașina, se asigură și dă înapoi, făcând apoi dreapta la numărul cu pricina.

Pe ultima stradă din sat, în dreapta drumului principal, care traversa satul, trona penultima casă din sat, o cvasi-locuință improvizată din chirpici, pereți plini de praf și de funingine, crăpați pe alocuri, un horn strâmb, ferestre înghesuite cu geamuri murdare și cadre albe, vopseaua sărită, o cușcă de câine nelocuită, buruieni de jumătate de metru și un număr de casă pe

care abia îl vedeai cu binoclu'.

Odată intrați în casă, aceasta avea plusurile ei: bucătărie și baie cu gresie, faianță și apă caldă, în sufragerie o sobă imensă din teracotă, care ar fi încălzit și era glaciară, o centrală termică pe lemne și calorifere în toate cele trei camere, recent montate, încăperi luminoase, pod, cămară pentru alimente.

O grădină imensă, numai bună pentru cultivat zarzavaturi, de îndată ce buruienile de jumătate de metru ar fi fost secerate. În plus, Maria își va permite în sfârșit să renunțe la unul dintre servicii, având în vedere că nu mai e nevoită să plătească chirie, și eventual să economisească chiar și bani pentru a-l duce pe Alexandru să vadă pentru prima oară marea. Ce mai, o casă a lor, pe care - ajutată de Alexandru - ar fi transformat-o într-un cămin tihnit și primitor!

În timp ce Maria se uită plină de speranță prin geamul de la bucătărie, 'nea Gheorghe cară bagajele în casă, iar Alexandru despachetează tacticos o jumătate de sandvici. În mod normal, ar ajuta oricând la sarcini casnice, dar știe că 'nea Gheorghe se și bâlbâie uneori când vorbește cu mama lui, datorită emoțiilor, așa că nu vrea să-i răpească șansa de a-i sări în ajutor. Săracu' de el, oricum mama n-are ochi pentru nimeni, da' măcar în felu' ăsta se simte și el util și mama are și ea un sprijin! Și-așa domnul Gheorghe se străduiește teribil: când mama i-a spus de mutat, el s-a oferit s-o ajute și a aspirat și spălat mașina, doar pentru ca ea să observe. Nu prea înțelege de ce sunt atât de ciudați adulții.

În timp ce 'nea Gheorghe cară ultimul bagaj, doamna Maria îl invită cu mare amabilitate în casă, pentru a-l servi cu o cafea, că e și el obosit, mai ales c-a

lucrat la fabrică în tura de noapte. După o jumătate de oră de conversație mărunță, interminabilă pentru ea, domnul Gheorghe termină cafeaua și pleacă. Și pe măsură ce se îndepărtează de casă, Maria suspină cu părere de rău, gândindu-se că 'nea Gheorghe a fost mereu amabil, binevoitor cu dânsa și e plăcut ca om, dar, ca bărbat, e departe de a fi șarmant. Și până la urmă, ea nu e vreo actriță de cinema, dar a avut la viața ei nenumărați bărbați care i-au făcut curte fără succes, bărbați cu școală și șarm, de familie bună, așa că 'nea Gheorghe, cu slujba lui de la fabrică și aceleași discuții despre fotbal și binele țării, în mod clar nu e de nasu' ei.

Pe ea o bucură atenția lui, pentru că-i reamintește constant de frumusețea ei; o bucură și ajutorul lui, pentru că e prea vanitoasă ca să ceară ajutor, și așa el o ajută, fără ca ea să i-o ceară vreodată, da' nimic mai mult! Cu toate astea, nu vrea nici ca domnului Gheorghe să-i dispară interesul pentru ea, dar nici să-i alimenteze speranțe deșarte, motiv pentru care vorbește mereu cu el, dar are grijă întotdeauna să facă aluzii referitoare la fostul ei soț și la (presupusa) lipsă totală de interes față de bărbați.

În drum spre marele oraș, acum mai pustiu ca niciodată, fără Maria, care să-i înveselească ziua cu prezența ei, 'nea Gheorghe schițează o jumătate de zâmbet, convins fiind că a mai câștigat măcar câteva bile albe în sufletul femeiienerate. Singurul lucru pe care nu știe dacă-l va câștiga vreodată e simpatia copilului, care pesemne că nu-l suportă, din moment ce, ori de câte ori vrea să vorbească cu el sau îi cere ajutorul, se eschivează sau se evaporă. Cu siguranță, asta e motivu' principal (pe lângă neîncrederea în bărbați) pentru care

Maria e foarte distantă și precaută cu el, cu toate că se observă clar că și ea îl îndrăgește. Și cum conduce Gheorghe mașina, pierdut în propriile observații, pe măsură ce se apropie din nou de zăpușeala orașului, simte un miros înțepător de... pișat.

Pișaaat, de unde pișat? Pișat pe bancheta din dreapta. Dumnezeueee, nu numai că îl evită sau îl corectează, da' chiar așa? Să i se pișe în mașina aspirată, spălată și vopsită? Maria e-o adevărată lady și l-a educat bine, dar copilul e fie răsfățat peste măsură, fie sălbatic de-a dreptu'. Nici măcar de câini dresați care să se pișe intenționat în mașină n-a auzit!!!

În timp ce 'nea Gheorghe parchează în fața blocului, stupefiat de educația lui puștiulică asta, care habar n-avea de supărarea pricinuită fostului vecin, se uită pierdut în zarea-ndepărtată, la păsări, buruieni, case din chirpici și la locul unde începea pădurea de stejari. Acolo, la nici cinci sute de metri distanță, un conac impunător și sumbru, la limita dintre civilizație și sălbăticie. O imagine care-ți taie respirația și-ți dă senzația că ceva grandios, dar nefiresc se desfășoară în fața ochilor tăi. Un conac desprins din filmele de epocă, acoperit pe alocuri cu mușchi, cu o arhitectură tăioasă și impunătoare, însă elegant ornamentată, păzit de o armată de stejari seculari, în contrast cu casele modeste din chirpici. În partea centrală vezi intrarea din fier forjat ornamentat către curtea interioară, unde – în centru - zărești cu greu ceea ce pare a fi o fântână. Nu o fântână nouă, nu o fântână de prost-gust, nu o fântână oarecare, ci o fântână perfect integrată în decor, mărturie a unor locuri și vremuri de mult apuse.

- Alexandruuu, mă ajuți, te rog, la curățenie?

- Da, mamă, cum să nu? Mă scuzi, dar mă uitam la castelul de lângă pădure. Crezi c-o fi locuit? De un prinț, poate?

- Castel și prinț, zici? râde mama copilului, amuzată și ușor ironică. E casa unui bătrân nebun, Bert. Locuiește acolo de pe vremea când veneam cu bunică-ta, să-l vizităm pe unchiu-tu, care pe atunci nu bea atât. Săracu de el, bețiv cum era și singur cuc, să își dea duhu' ca un câine, la masa din bucătărie, mort de beat, și să pice în farfuria cu mâncare! Asta da, soartă tristă! Dumini

că vreau să merg la cimitir, să-i curăț mormântul și să-i mulțumesc încă o dată, pentru că ne-a lăsat acest acoperiș deasupra capului, fie iertat!

- În castel locuiește un domn pe nume Albert? Dacă nu e prinț, ce e, de își permite să locuiască în asemenea casă???

- Of, Alexandru, tu și curiozitatea ta caracteristică. O fi vampir... energetic. Râde cu poftă.

- Mama, vampirii nu există, până și eu știu asta și am nouă ani. Am citit despre Vlad Țepeș și Elizabeth Báthory. El era domnitor al Transilvaniei, ea era contesă a Ungariei. Tatăl lui, Vlad Dracul, făcea parte din Ordinul Dragonului, iar ea voia să rămână veșnic tânără, așa că își omora menajerele și le bea sângele. De aici, legenda vampirului Dracula...

- Oooof, Alexandru, uneori uit că ești la fel de isteț ca un adult, dar - cu toate astea - ești un copil. *Vampir energetic*, adică *om care te seacă de energie*. Deci vampir nu poate fi, dar prinț, da?

- Da, vampirii nu există, prinții există. Da' de ce te seacă de energie?

- Oooof, putem să nu mai vorbim de vecin? Bert nebunu' e doar un bătrân țăcănit, urâcios și singuratic, care le face viața amară tuturor celor din jur și ai face bine să stai departe de el și de "castelul" lui, pentru că nu suportă copiii. Mai bine ia cârpa și ajută-mă să curăț prafu'!

Și uite-așa, înarmați cu răbdare și cu multă dragoste unul față de altul, a durat o săptămână până când cei doi au reușit să transforme casa unchiului într-un cămin adevărat, dovadă vie a butadei: "Omul sfințește locul!"

Ulterior renovării, Maria a găsit timp pentru a se acomoda cu noua locuință și cu împrejurimile ei, precum și pentru a se regăsi.

Alexandru și-a dedicat mare parte din timp integrării într-o colectivitate nouă, împrietenindu-se cu vecinii, vânzătorii ambulanți de legume, preotu' satului, măcelaru' satului, viitorii colegi de școală, actualmente în vacanță ș.a.m.d. În pofida curiozității necontenite, a evitat să mai întrebe de conacul lui Bert Nebunu', pentru a nu o necăji pe mama lui, și a preferat să se dedice unor activități propice vârstei. Fiind vacanța de vară, scăldatul, fotbalul și poveștile de seară în jurul focului erau la ordinea zilei.

Într-o zi de vineri, pe când se aflau în curtea școlii, care servea drept teren de fotbal pe durata verii, puștiulică a avut în sfârșit ocazia să-l cunoască pe prințu' care-i bântuia necontenit imaginația.

La nici o stradă distanță, Bert, rămas fără curent electric, datorită unei siguranțe arse, se chinuia să traverseze strada pentru a ajunge la magazinul de materiale de construcții și instalații.

În el se dădea o luptă formidabilă între necesitate și revoltă. Necesitate, pentru că avea nevoie de siguranța aia blestemată, revoltă, dat fiind faptul că pentru a ajunge la magazinul cu pricina trebuia să traverseze strada și să treacă pe lângă școala plină de mucoși needucați și vulgari în limbaj. Într-un final a răzbit necesitatea, care însă nu i-a diminuat revolta interioară.

În timp ce copiii jucau fotbal nestingheriți, Bert traversa strada, concentrat fiind la numărul propriilor pași, ca o modalitate de a bloca zgomotul de fond sau comentariile răutăcioase pe care le auzea de fiecare dată când își părăsea locuința.

Pe măsură ce se apropia cu pași mici și repezi de trotuar, atent la numărătoare, a alunecat pe un înveliș de napolitană mânjit cu ciocolată caramelizată.

Într-o fracțiune de secundă s-au dus pe apa Sâmbetei numărătorele ajunse la șase sute de pași și pălăria de pescar, care-l proteja de razele soarelui și de privirile conspirative ale trecătorilor și care a aterizat, în urma impactului cu solul, în mijlocul drumului.

- La naibaaa! La naiba cu toți neciopliții care n-au auzit de coșul de gunooooi!

Realizând că țipă de nervi, a scrâșnit din dinți, s-a ridicat cu o expresie împietrită, și-a șters hainele de praf, și-a recuperat pălăria, a urcat pe trotuar și s-a sprijinit de gardul vecin cu școala, pentru a-și scoate din borsetă sticla de apă și pentru a-și spăla cotul drept, plin de zgârieturi și de praf.

Pentru a scurta calvarul de a trece pe lângă școală, imediat ce și-a curățat cotul, și-a continuat grăbit drumul, numărând din nou pașii în gând. Unu, doi, trei, patru, (...), unsprezece, doisprezece, (...). Când ajunge

cu numărătorele la treisprezece, în dreptul școlii, de pe terenul de fond se auziră țipetele și schimonoselile copiilor:

- Beeert nebunu', Beeert nebunu', Bert nebunuuu' treece drumuuu'!

Deja obișnuit cu nesimțirea plozilor, Bert continuă să numere pașii, cu aceeași expresie aparent nepăsătoare, când un plod mai tupeist decât toți ceilalți a-nceput să țipe cât îl țineau plămânii, urmat apoi de gloată:

- Beeert nazistuuu'! Beeert nazistuuu'!

Dacă primul alint n-a avut efectul scontat, intrând în categoria "lucruri care îl amuză pe Bert", la auzul celui de-al doilea, Bert deveni roșu de furie, asemeni unui Soare clocotind, pregătit se înghită cerul.

Cu toate acestea, se abținea, se abținea, căci era o luptă sortită din start eșecului, fără învingători sau învinși, fără rezultat, din moment ce nu poți educa în cinci minute odrasla altei persoane, care a avut ani buni la dispoziție să o educe și totuși n-a făcut-o.

Văzând că jignirile au rămas fără replică, pușlamalele s-au reîntors la joc. Alexandru, care tocmai a apărut un gol ca portar, rămase blocat cu mingea-n mână din momentul în care ceilalți copii au prins să țipe, neînțelegând de ce aceștia nu l-au lăsat în pace pe săracul om, normal, nebun, cum o fi el?!

- Alexandru, degajează anu' ăsta mingea! țipă nerăbdător plodul de adineauri, mai nesimțit decât toți ceilalți.

Cu mâinile, picioarele și reflexele la locul lor, dar cu mintea rătăcită în incidentul de mai devreme, puștiulică degajează mingea suuuus, în înaltul cerului,

afară din teren.

Mingea aterizează în peretele școlii, de unde ricoșează într-un stâlp de curent și mai apoi în capul lui Bert. Un zgomot familiar de minge lovind un obstacol, ca un trosnet urmat de un ecou scurt, înfundat, și domnul Bert pică încă o dată la pământ, în timp ce pușlamalele râd pe fundal, amuzate de "precizia" portarului.

Văzând că domnul Bert cade lat, puștiulică fuge în direcția lui, pentru a vedea dacă e bine, pentru a-l ajuta să se ridice și pentru a-i cere iertare. În spatele lui, mânată de curiozitate, șleahta de copii. La un pas de domnul Bert, puștiulică vede pălăria acestuia și sticla de apă, pe care le ridică, se apropie de domnul Bert și-i întinde mâna. Încă nedezmățit, Bert îi dă exasperat o palmă peste mână, împiedicându-l să-l atingă. O palmă teatrală, nicidecum o palmă usturătoare, dar care a amuțit șleahta de copii. O palmă ce păstra încărcătura emoțională a bătrânului, care nu știa dacă pușlamaua l-a lovit intenționat sau nu.

Ridicându-se de pe jos, i-a smuls lui puștiulică din mână pălăria și sticla de apă. Expresia feței și privirea lui Bert, care îl fixa direct în ochi, infinit mai aspre decât palma, aveau menirea de a ține șleahta de pușlamale sub control, la mare distanță pe viitor, și de a observa reacția tânărului din fața lui, pe care nu-și amintea să-l fi văzut prin sat.

- *Scheiße*, nesuferitule, așa te-au învățat părinții, să jignești gratuit și să dobori trecători la pământ?

Roșu la față de rușine, copilul coboară privirea, încercând să se ferească de privirea aspră și acuzatoare a bătrânului. În timp ce își potrivește în gând cuvintele pentru a se scuza cum se cuvine, bătrânul își revine de la

căzătură și realizează că e înconjurat de o haită de puști și de trecători curioși, opriți să vadă ce se petrece.

Reacționează instinctiv, fără a mai dori vreo reacție sau scuză din partea copilului. Se ridică precipitat, cu bătăile inimii accelerate, cu expresia unui animal sălbatic evadat de la grădina zoologică, roșu la față, cu obraji și palmele pline de transpirație, și o rupe la fugă în direcția magazinului. În timp ce fuge, îl aude pe copil țipând că îi pare nespus de rău că l-a lovit.

Fără niciun comentariu la reacția copilului, pușlamalele se întorc către terenul de fotbal, gândindu-se că Bert e clar puțin dus... cu pluta. Deloc convingător, Alexandru se vaită că îl doare stomacul și pornește către casă, lipsit de orice chef de a mai juca fotbal. Odată ajuns, îi povestește mamei cele întâmplate. Ea conchide sec:

- Eh, copii, fiecare vorbește ce a învățat acasă, în măsura în care a avut ce învăța. Oricum, Bert e, clar, puțin dus... cu pluta.

Șocat de interesul excesiv al tuturor pentru Bert și pentru a lui sănătate mintală, copilul tace, nemaidorind să-și contrazică mama.

A doua zi, încă mirat de reacția pușlamalelor și mânat de o dorință aparte de a exersa cititul, care îi dădea în ultimul timp mari bătăi de cap, se avântă după pădurea de stejari (la o distanță considerabilă de conacul bătrânului), departe de orice sursă de distragere, pe malul unui pârau, își scoate cartea și se așază în fund pe rucsac. Avea la el *Monte Casino* a lui Sven Hassel, literatură nu tocmai potrivită pentru un copil de nouă ani, însă taman pe placul lui, care devorase șapte cărți din seria autorului într-o lună.

Pe măsură ce se chinuie să descifreze cuvintele încețoșate din fața lui și să deducă din context sensul cuvintelor, un dulău se apropie lătrând hotărât către el. Hotărât, dar nu amenințător, lătra pentru a-și anunța stăpânul. Dornic de joacă, îl adușmănește și, nesimțind miros de câine, începe să-l lingă până îl doboară, cu carte cu tot. După un copac, la nici zece metri depărtare, răzbate vocea lui Bert, care cheamă nervos dulăul înapoi. Câinele fuge supus, dar jovial către stăpân, care dă nas în nas cu puștiulică.

- Scheiße, aici îți faci veacul, să-nțeleg?
- Äää, bună ziuaaa. Äää, Mă scuzați pentru ieri! Nu v-am lovit intenționat.

- Hopaaa, să-nțeleg că nu știi doar interjecții ("Äää"). Te las să-ți continui lectura, căci n-aș vrea să ne stricăm reciproc ziua, replică tăios bătrânul.

Fix în secunda în care se pregătea să plece, observă mirat cartea.

- Puștiulică, să-nțeleg că-ți educi spiritul?
- Da, să trăiți, încerc. Cărțile educă spiritul.
- Dacă spiritul suferă educare. Însă din moment ce există interes pentru literatură de la vârsta asta, prezumăm că există o șansă. În timp ce vorbea, încerca să surprindă reacția copilului, pentru a vedea dacă are habar despre ce vorbește.

Copilul, fără nici o legătură aparentă cu subiectul discuției:

- Știți cât a zburat cel mai mult o găină?
- Bert se chinuie să nu radă, schițând doar un zâmbet reținut:

- Nu. Păi?
- O găină a zburat cel mai mult treisprezece

secunde. Nu sunt cu nimic mai prejos decât o găină, deci reușesc și eu să mă educ, dacă găina a reușit să zboare!

Stupefiat de istețimea lui puștiulică, îl întreabă dacă știe ce au în comun omul și găina.

- Ambii se întreabă toată viață cine a fost primul: oul sau găina? Și ambii mor nelămuriți, indiferent câte cărți citește omul.

Pentru prima oară în mulți ani, Bert izbucnește într-un râs isteric, neconținut.

- Mare cunoscător al găinilor de pretutindeni, ai și un nume? În timp ce îi adresează întrebarea, îi întinde mâna, pentru a face cunoștință cum se cuvine.

- Alexandru Popescu. Încântat!
- Albert von Guttenberg. De asemenea!
- Hî, eram pe-aproape. Nu sunteți prinț, dar nici departe!

- Hahahaha, e cea mai neobișnuită presupunere la adresa mea, prin părțile astea. Păi? Bert râde ușor ironic.

- După formula *von*, care în cărți e atribuită celor de viță nobilă.

- Eeeh, cărțile au uneori tendința de a exagera realitatea.

- Tinere, spre surprinderea mea, întâlnirea cu dumneata mi-a luminat ziua. Mi-e teamă că trebuie să plec, dar sper ca drumurile noastre să se intersecteze din nou.

- Și eu sper la fel! Domnule Albert?

- Da?

- Copiii uneori spun lucruri răutăcioase fără a le gândi, dar eu știu că nu sunteți nazist.

Cu un râs amărui, Albert îi mulțumește pentru beneficiul îndoielii și îl întreabă prin ce raționament a

ajuns la concluzia aceasta.

- Simplu, dumneavoastră aveți vreo șaizeci-șaizeci și cinci de ani maxim, deci v-ați născut la câțiva ani după terminarea Celui De-al Doilea Război Mondial, pe baza anilor descriși de Sven Hassel în cărțile sale. În plus, aveți ochii blânzi, ca ai unui delfin sau ai unui cal. Oamenii mint mereu, dar ochii nu mint niciodată, pentru că sunt oglinda sufletului!

Stăpânindu-și emoția din glas și lacrimile, Albert îl mângâie finuț pe copil pe vârtejul din cap, de teamă să nu-l strivească sub greutatea afecțiunii sale și a ultimilor ani, în care a abandonat lumea sau lumea l-a abandonat pe el - și se evaporă, reacție de autoapărare tipică lui Bert în fața oricărei stări vulnerabile de moment.

Au trecut aproape două săptămâni de la întâlnirea cu Albert după pădurea de stejari și puștiulică nu i-a mai zărit urma, în ciuda faptului că s-a retras zilnic în același loc pentru a citi. În adâncul sufletului său, decizia de a citi în același loc era determinată de dorința de a da nas în nas cu excentricul, dar înțeleptul bătrân. După bârfele celor din sat, moșul introvertit, evaziv și plin de manii era scump la vedere, părăsindu-și conacul doar pentru a plimba zilnic câinele de vânatoare, pentru a pescui în zone izolate sau pentru a se aproviziona cu strictul necesar. Datorită aceleiași întâlniri, Albert evita același loc din dorința de a nu dezvolta pentru puștiulică simpatii sau sentimente fute. Aparenta lipsă de empatie, răceala și indiferența trădează de multe ori nu oameni lipsiți de conținut, ci oameni care în trecut au suferit teribil, suficient cât să declanșeze un mecanism interior de autoapărare.

La fix două săptămâni de la întâlnirea celor doi,

Alexandru se trezește cu o senzație ciudată de pierdere. O durere acută în piept, nu ușor de înțeles, la cei nouă ani ai săi. O senzație de pierdere, în ciuda soarelui care-i încălzise perna către dimineață, invitându-l să-și ia șlapii în picioare și să iasă afară, pentru a celebra ziua minunată de vară care tocmai începuse. Pe măsură ce orele s-au scurs pe nepusă masă, senzația a devenit un fel de premoniție, pe care nu putea însă să o descrie sau să o explice.

La nici 500 de metri distanță, Albert - care nu ieșise din conac toată ziua, nici măcar pentru a plimba câinele - se pregătea să îndeplinească un ritual caracteristic zilei de 15 iunie. Un ritual pe care-l respecta cu sfințenie de peste zece ani, dar pe care nu a avut niciodată puterea de a-l duce la bun sfârșit. Anul acesta părea însă unul în care bătrânul era mai hotărât ca niciodată să termine ce a început, pentru a-și regăsi din nou liniștea. Câinele, un Bloodhound cu ochii înfundați sub arcade și cu o expresie a feței care denota calm și tristețe, era familiarizat cu ritualul, așa că nu-i mai rămânea decât să schelălăie înfundat, în semn de protest.

În tot acest răstimp, băiatul făcu agitat ture prin curte, uitându-se din când în când către conacul lui Albert. Pe zidurile conacului se proiecta o atmosferă de vară, cu razele soarelui izbind cele mai fine detalii ale ornamentelor arhitecturale. Era ca și cum arhitectura ar fi prins viață și ai fi putut jura că trandafirii din piatră sau din fier forjat care înconjurau clădirea aveau până și miros. În deplină contradicție cu decorul, fântâna arteziană din curtea interioară a rămas inexpressivă, fără niciun strop de apă care să curgă din ea. În tot cursul după-amiezii, nici urmă de Albert. Tipic lui să trăiască în

„sihăstrie”, rupt de realitate, dar bizar faptul că nu și-a plimbat câinele până la acea oră.

O fi pățit ceva? I-o fi rău? O fi necăjit? Brusc, pe măsură ce supozițiile îi inundau creierul, senzația s-a estompat. Puștiului îi era clar ce avea de făcut, sau cel puțin ce considera că are de făcut. Avea să se îndrepte către conacul lui Bert, pentru a căuta vreo urmă de mișcare prin casă și pentru a se asigura astfel că bătrânul e bine.

Ulterior, avea să se îndrepte înapoi spre casă, în aceeași liniște în care a ajuns la conac. Pentru plan, avea însă nevoie de un alibi convingător pentru ca mama sa, căreia nu-i putea spune că merge să citească, din moment ce soarele era tot mai slab și urma să apună în câteva ore. Zis și făcut! A ieșit pe ușa casei cu o scuză convingătoare și cu un termen limită prestabilit.

Avea două ore. Pentru a scurta drumul, a pornit prin tufe către conac. În față - în partea dreaptă - se zărea calea de acces, în spate era protejat în totalitate de tufe.

Între timp, Albert l-a hrănit pe Ranger, s-a bărbierit, s-a dus la șifonier, a scos un costum, o cămașă, o curea și un papion pe care le-a pregătit pe pat, și-a ales butonii din sertar, și-a lustruit singur pantofii, apoi s-a îmbrăcat.

Elegant, bătrânul excentric părea altfel. Costumul trăda o constituție slabă, care a pierdut din vigoarea de altă dată și, pe măsură ce cobora cu pași mici scările către demisol, observai că mersul său e mai mult chinuit decât elegant. Elegant, grație naturaleții cu care purta costumul, chinuit datorită schiopătatului, care-l făcea să coboare debalansat scările, iar acestea păreau că se prăbușesc în fața sa.

Odată ajuns la demisol, s-a dus țintă către bar, de unde a luat pe rând o sticlă de *Ardbeg*, un pahar de whisky, un trabuc *Churchill*, un cutter ghilotină, o cutie de chibrituri și o scrumieră, pe care le-a așezat mai apoi pe o măsuță. Apoi a luat un vinyl din bibliotecă, pe care l-a așezat în pick-up.

S-a trântit pe canapeaua de piele, ca răpus după o lungă și istovitoare luptă cu boala, a tăiat trabucul cu cutterul ghilotină și l-a așezat deasupra flăcării, până când s-a înroșit tot capătul aprins, după aceea l-a băgat în gură și a-nceput a puffa, puțin mai calm decât în urmă cu două minute.

Calmul lui era însă aparent. Din când în când, mai lua câte o înghițitură de whisky, pentru a prinde curaj. Sau poate pentru a acoperi vocile din propriul cap.

Nu erau voci în sensul psihosomatic al cuvântului, ci mai degrabă lupte pe care Albert le purta cu sine însuși sau cu principiile unor oameni trecuți în neființă, dar vii în conștiința lui. Nu oameni oarecare, ci oameni care dau sens vicții, și care - odată plecați dintre noi - au golit orice urmă de sens.

Rămas în urmă, mereu singur și apatic, părea o figurină de ceară. Dacă n-ar fi băut acel whisky și n-ar fi fumat acel trabuc s-ar fi contopit cu decorul: o bibliotecă de mahon până-n tavan, ticsită de cărți, clasoare cu timbre sau vinyluri, un birou impunător și o măsuță, în stil Biedermeier, un fotoliu și o canapea din piele, un ceas cu pendul din aceleași timpuri și o draperie bordo până-n podea, cu inserții delicate din brocart, cusute manual.

În timp ce Albert se pierde în decor și în paharele de whisky băute sec, scrumul din *Churchill* rămâne

nemișcat.

Liniște deplină pe fundal, căci o melodie tocmai a luat sfârșit, pentru a face loc următoarei.

Muzica a reînceput. Versurile creștează sufletul lui Albert, care nu-și dorește decât să ducă la bun sfârșit ritualul de anul acesta. Acum, aici, pe melodia care i-a schimbat viața:

*I'll close my eyes
To everyone but you
And when I do
I'll see you standing there*

Albert duce mâna la buzunarul din interiorul sacoului, de unde scoate o cutie neîncepută de medicamente și o pune pe masă. Ia apoi o fotografie și o sărută de rămas-bun. Bătăile inimii i se accelerează și îl năpădesc șiroaie mute de lacrimi, pe măsură ce vocile reîncep să-și facă apariția... Soția, fiica, whisky-ul, nebunia... Anul acesta își promisese că va duce la bun sfârșit corvoada, deși auzea din nou aceleași voci și același lung șir de îndoieli, confirmate de propriul instinct de supraviețuire, care s-ar fi agățat de o viață anostă, lipsită de sens și plină de durere. Dar a promis că anul acesta va pune punct oricărei îndoieli!

Cu toate astea, soția și fiica traversau lumi, ca să-l implore să nu renunțe. Dar el? El, sfâșiat de durere, cum să mai continue, de ce și mai ales pentru cine? Ce rost are o viață fără rost? Ferice de cei săraci cu Duhul, căci aceștia nu-și pun atâtea întrebări și reușesc să trăiască fără un țel anume.

Dar el, el și-a găsit rostul pe lume, doar pentru a-l

pierde mai târziu. Plină de umor negru e viața, cu poante pe care nici cel mai cinic om de pe fața Pământului nu le înțelege! Rai, Iad, iarnă, vară, rece, cald etc. Cui îi pasă? Unii trăiesc în Iadul lor personal, chiar aici, pe Pământ. Apoi, singuri, așa cum au venit pe lume, mor. Se duc în Rai, se duc în Iad? Pfff, se duc în pământ, unde devin îngrășământ natural. Cu toate astea, Rai, Iad sau nicăieri, Lucia nu și-ar fi dorit niciodată să-l vadă făcând asta. Adela nici atât. Însă ele credeau, pe când el râdea sceptic zilele astea. Dacă există însă o șansă la un miliard ca el să se înșele? Atunci ele ar avea automat dreptate și el ar pierde un pariu cu "pentru totdeauna" și cu o șansă la un miliard de a le revedea vreodată.

Matematic, o șansă la un miliard reprezintă o improbabilitate, dar pentru rațiunea unui om de a trăi sau de a muri, reprezintă totul.

În momente ca acesta, când a epuizat orice argumente raționale, se naște în conștiința omului dorința de a primi un semn, orice semn care să-l călăuzească în găsirea alegerii potrivite. Orice gest sau eveniment exterior propriei conștiințe, care în mod normal ar fi pus pe seama banalei coincidențe, capătă dimensiunea unui semn pentru omul în căutare de semne, la fel cum orice semn capătă dimensiunea banalei coincidențe pentru omul care nu e în căutare de nimic.

În timp ce Albert derula în mintea lui un ultim scenariu, Alexandru pășea încrezător, în căutarea unui semn că bătrânul e bine. După ce înconjurase conacul, fără a observa vreo mișcare, vede într-un final o lumină slabă la demisol. În timp ce puștiulică fuge disperat către fereastră, pentru a observa mișcare, Albert deschide cutia pentru a-și îndesa în gură un pumn de pastile.

Nu vede decât forme neclare, pentru că perdeaua e trasă. Aude însă prin geamul întredeschis o melodie și schelălăitul câinelui. Se agață de colțul geamului, încercând să ajungă cu mâna la capătul perdelei, pentru a o mișca și pentru a-și băga capul în cameră. Cum stă chircit lângă geam, își pierde echilibrul pentru o secundă și pică. În timp ce puștiulică se chinuie să-și scoată mâna dintre gratii, geamul se trânteste. Puștiulică scoate un sunet scurt, dar ascuțit, de durere. E tot julit pe mână și pe genunchi, dar își acoperă gura, realizând că a țipat!

Albert aude țipătul, apoi geamul trântindu-se cu putere. Scurpă instinctiv pastilele din gură și țipă cât îl țin plămânii:

- Dumnezeuleeeeeeeee!

Dincolo de geam, puștiulică îl aude pe bătrân țipând și face o grimasă care nu lasă loc interpretării. E un copil cretin care s-a dus să-l pândească pe vecin, să se asigure că e bine, și a sfârșit provocându-i un posibil infarct. Albert fuge către geam, trage perdeaua și-l vede pe puștiulică chircit. Deschide geamul:

- Dumnezeule! Tinere, ce-ți veni ? Ești tot julit!

- Nu chiar El, dar un copil de-al Lui. Alexandru ia expresia unui copil prins cu mâța-n sac. Zâmbește ca prostu' cu gura până la urechi, un zâmbet forțat implorând parcă înțelegere.

Văzându-l pe puștiulică chircit după geam, Albert uită de problemele dintotdeauna și pentru totdeauna, urcă precipitat scările și fuge la dulapul cu puști de vânătoare. Câinele îl urmează. Deschide un sertar de sub dulap, de unde apucă o trusă de prim ajutor și dezinfectant și fuge afară. Îngenunchează lângă puștiulică, care se tot scuza pentru sperietură:

- O să doară un pic. Un pic mai mult, chiar...

Asemeni unei asistente – îi șterge cu tifon rănile, le dezinfectează, apoi îi bandajează fiecare zgârietură în parte și se asigură că nu are nicio luxație sau entorsă. Îl ia apoi în brațe și-l cară până-n biblioteca de la demisol, unde îl așază în fotoliu.

- Puștiulică, cu ce te servesc? Apă, suc, mâncare?

- Cu nimic, vă mulțumesc.

- Siguuuur? Cu ce treabă pe la mine? Moșul, zâmbind caustic.

- Mi-a zburat azi gândul la dumneavoastră și am văzut că n-ați plimbat deloc câinele.

- Îhî, ți-a zburat gândul, spui. Mama ta știe că ești plecat în recunoaștere?

- Nu chiaaar...

- E târziu. Probabil, e îngrijorată. Are de ce să fie, având în vedere că ai mințit-o.

- Nu am vrut s-o mint, dar știam că se va supăra, așa că i-am spus că plec, dar în altă parte...

- Am înțeles. Deci practic ai spus jumătate de adevăr... În timp ce vorbea, se chinuia să împingă cu piciorul pumnul de pastile sub fotoliul pe care stătea puștiulică.

- Îhî... Puștiulică observase de când a intrat în cameră grămada de pastile de pe jos. Se gândea că Albert se pregătea să-și ia medicamentele când a fost întrerupt de strigătul lui, așa că s-a prefăcut că nu le observă.

- Hai să te ducem acasă!

Însoțit de Ranger, bătrânul pornește către casa lui puștiulică. Într-un final, ajunge găfâind la destinație. L-a cărat pe puști în brațe până acasă. În timp ce Albert nimfea că îi paralizează mâinile, puștiulică ațipise.

Văzând că doarme, îl ține și mai strâns în brațe și își întoarce corpul suficient cât să atingă soneria cu cotul. Într-o fracțiune de secundă, la ușă apare Maria.

Înlemnește pentru o secundă, văzându-l pe Bert nebunu' cu Alexandru în brațe, plin de bandaje. Își recapătă însă rapid glasul:

- Alexandruuuuuuuuuuu!

Puștiulică se trezește ca ars. Realizează imediat că nu visează. Nici un vis nu poate reproduce tipătul acela inconfundabil.

- Bună, mamă, iartă-mă. Am fost... N-apucă să termine fraza.

Disperată și cu părere de rău că a tipat la săracu' puști, îl fixează pe Albert cu privirea.

- Nebunule! Nebunule, ce i-ai făcut?

Bert tace. N-avea rost să răspundă "nimic".

Oricum, orice ar fi zis în acel moment mamei disperate, n-ar fi contat. Sau dacă ar fi contat în alte circumstanțe, nu conta în cazul de față, având în vedere reputația lui prin părțile astea. Fără să mai zică "nimic", dă din cap în semn de salut și pornește către conac, în timp ce femeia continuă să țipe. Jigniri, amenințări, blesteme...

Alexandru încearcă să o întrerupă de vreo câteva ori, fără succes însă. Vrea să-i explice ce s-a întâmplat, dar ea nu era încă pregătită să audă. După minute bune de tipat, se calmează și se așază pe scaunul de pe prispă.

După alte două ore de explicații și argumente, îl pune pe Alexandru în pat, liniștită fiind că puștiulică fusese în curtea școlii – așa cum ar fi trebuit, unde a căzut și s-a julit. În drum spre casă, a dat apoi nas în nas cu Bert nebunu', care - văzând juliturile – l-a cărat în

brațe până acasă.

Totuși, "de unde bandajele?" și "cum de plimba câinele prin sat, și nu prin pădure, cum făcea mereu?" Întrebări fără rost și fără răspuns, care nu i-au trecut Mariei nici măcar o secundă prin cap. Cele mai facile minciuni sunt cele pe care le născocim uneori referitor la oamenii pe care îi iubim și justificările pe care le găsim pentru ei. Cele mai grele minciuni sunt cele privitoare la noi înșine, pe care le repetăm în fiecare dimineață în fața oglinzii, pentru continuitate.

În timp ce Maria adoarme cu Alexandru în brațe, mulțumind Bunului Dumnezeu că Bert i-a cărat copilul până acasă, așa nebun cum e, Albert n-avea nici cea mai mică intenție de a adormi cu Maria-n gând.

A ațipit în aceeași bibliotecă, cu muzica pornită și cu lumina aprinsă, avându-l pe Ranger la picioare. A dormit adânc, cum nu a mai dormit de ani buni, cu o stranie senzație de apartenență și cu posibilitatea următoarei clipe, care aduce cu sine infinite probabilități.

Motto:

Nu păși în urma mea; S-ar putea să nu știu să conduc. Nu păși în fața mea; S-ar putea să nu țin pasul. Pășește doar alături de mine și fii prietenul meu. (Albert Camus)

Pășind în sincronie

Răsăritul Soarelui. Ora 05:45, dimineața zilei de 16 iunie. Prognoza meteo anunță cer senin și temperaturi de peste 28°C în toată țara. O zi tocmai a trecut, făcând loc prezentei.

În timp ce Alexandru visează printre așternuturi, Albert se trezește după un somn adânc, lipsit de vise. Pe când anumiți oameni au capacitatea de a visa cu ochii deschiși pe parcursul zilei, ca o prelungire a subconștientului în universul palpabil, Albert nu visa decât în nopțile în care reitera același coșmar, prin care re trăia un eveniment singular din trecut.

Azi-noapte însă, a dormit șase ore fără întrerupere, după peste zece ani de luptă cu insomnia. Dar ce sunt până la urmă șase ore de somn? Multiplele cauze ale insomniei – hiperactivitatea cerebrală, stresul post-traumatic, revolta sau depresia - pot determina tulburări ale somnului pentru perioade îndelungate de timp, în care somnul apare ca un ultim resort în fața oboselii cronice, având durata unei ore, cel mult două.

Orice terapeut poate confirma, plecând de la premisa de mai sus, că aceste șase ore de somn reprezentau pentru Albert o nesperată binecuvântare.

La ora 06:00, încă sub influența zilei precedente, Albert trânteste hainele cu care adormise îmbrăcat în

coșul de rufe murdare, dă drumul la apă fierbinte și intră-n cada masivă din fontă. La nici zece minute, iese din baie într-un halat vișiniu până-n pământ. Merge țintă către bucătărie, în timp ce mahmureala de a doua zi își face tot mai simțită prezența.

Deshidratat după paharele de whisky din seara precedentă, bea pe nerăsuflăte aproape jumătate de litru de apă. Se duce țintă la presa franțuzească, pe care o umple cu apă fierbinte și cafea. Presează cafeaua la fund, o lasă apoi la macerat și pregătește între timp două ouă Benedict, pe care le așază pe o farfurie întinsă, lângă un castron plin cu castraveți murați.

Prin părțile astea, grăsimile și murăturile erau cunoscute drept remedii naturale împotriva mahmurelii. Își ia micul dejun încet, aproape metodic. Toarnă apoi cafeaua într-o ceașcă și o soarbe cu înghițituri mici, fără pic de zahăr sau lapte, pentru a-i surprinde aroma. Iese din bucătărie și merge către șifonier, de unde scoate un rând de haine. Se îmbracă rapid și pornește către curtea interioară, nu înainte de a lua dintr-un sertar două seturi de chei.

Odată ajuns în curtea interioară, apucă cu ambele mâini o bucată mare de prelată, pe care o trage cu putere în jos, descoperind o mașină în perfectă armonie cu conacul. Își ia rămas-bun de la câine și-i poruncește să aștepte într-un colț, în timp ce deschide poarta masivă din fier forjat. Scoate mașina afară din curte și se întoarce pentru a-nchide poarta. Reintră în mașină.

Pe măsură ce mașina înaintează către drumul principal, opulența colosului impunător și sumbru - păzit de limita pădurii de stejari - contrastează cu simplitatea caselor din chirpici, înconjurate de buruieni.

Pe drumul principal, absența vegetației oferă un adevărat spectacol vizual: vopseaua neagră a caroseriei lucește sub razele soarelui și - pe măsură ce mașina rulează - se constituie pentru privitor într-un adevărat manifest pentru libertate.

Odată ieșiți din sat, dealuri de un verde aprins, cât vezi cu ochii, încadrează mașina și figura lui Albert, care - deranjat de lumina puternică - întinde mâna către torpedou, de unde scoate o pereche de ochelari de soare tip aviator, cu lentile fumurii, pe care îi așază pe ochi.

Albert - care iubise cândva libertatea - era captiv de ani de zile în propria lui închisoare personală. Iubise cândva mașina aceea aproape la fel de mult ca și libertatea, dar odată cu trecerea anilor petrecuți captiv în închisoarea personală, conducea mașina o dată-n an poate, ca o mărturie a renunțării la aceste două foste mari iubiri.

Pentru ochiul privitorului însă, la volanul acelei mașini, Albert era un aventurier excentric, cu gusturi cât se poate de rafinate. Avca, într-adevăr, gusturi rafinate, dar aprecia calitatea unui lucru în funcție de criterii personale, numai de el știute, în total dezacord cu tendințele de moment și trăia în izolare nu pentru că era extravagant, ci pentru că se distanțase de oameni.

Aventurier fusese aproape toată viață, dar, odată cu pierderea rațiunii de a trăi, abandonase aproape orice interes pentru concepții de tip hedonist, devenind maestru în arta autoflagelării.

Însă orice lucru viu, care a pierdut capacitatea de "a trăi", are, prin însăși calitatea de a fi "viu", conștiința propriei existențe și capacitatea de "a trăi". Albert experimenta pe propria piele paradoxul, căci - pe măsură

ce călca accelerația – în șifonierul inimii se perindau aceste două foste mari iubiri.

Pierdut în senzația de libertate de la volanul decapotabilei, lasă în urmă peisajul campestru și intră (instinctiv) în marele oraș, sufocat de agitație, căldură și poluare. Parchează lângă o piață de flori și revine automat la realitate. Merge țintă la un stand plin de trandafiri și cumpără toți trandafirii albi expuși, douăsprezece duzini.

Calculează în gând numărul trandafirilor (o sută... patruzeci și patru). Achită, ia florile și merge la un alt stand, calculând. Cumpără alte treisprezece duzini de trandafiri albi, în total fix trei sute de trandafiri. Achită și o roagă pe florăreasă să așeze toate firele în trei buchete, învelite cu hârtie mată purpurie.

În timp ce florăreasa aranjează buchetele, Albert meditează. Să mai cumpere trandafiri? Nu, ar arăta probabil ostentativ și abia ar încăpea în mașină. Lucia îl certa mereu când primea trandafiri, spunându-i că n-are măsură și că e-n stare să cumpere o-ntreagă grădină botanică. Eh, exagera, ca orice femeie.

El știa că l-ar omorî dacă ar tăia o întreagă grădină botanică. Eventual ar fi cumpărat grădina și ar fi botezat-o după numele ei, dar n-ar fi tăiat-o niciodată, știind poziția ei fermă cu privire la tăiatul florilor. Așadar nu sunt mulți, dar sunt suficienți? Probabil, ea ar zice că buchetul e exagerat.

- Domnule, bucheteleee! Vânzătoarea, cu buchetele la picioare, gândind la probleme cotidiene, în timp ce Albert medita pierdut.

- Ah, da, stimabilă doamnă. Vă mulțumesc!

Revine la mașină și demarează grăbit. Abia

așteaptă să iasă din cloaca asta mizerabilă de oraș. Are însă senzația că a uitat ceva. Ceva suficient de important cât să nu-i dea pace. Dar ce? Ce a uitat? El nu uită aproape niciodată nimic. Portofelul, actele, cheile etc...

Reface în gând traseul de azi, și mai nedumerit. Toate sunt la locul lor. Ce a uitaaaat? Eventual că mahmureala doare! În timp ce oprește mașina la semafor, recunoaște pe partea stângă o librărie. Evrika!

Așteaptă culoarea verde și întoarce mașina. Găsește un loc de parcare fix în fața intrării. Intră în librărie, uitându-se cu coada ochiului spre mașină, pentru a vedea dacă florile sunt încă acolo. Se duce țintă la rafturile pentru tineret, aruncă o privire scurtă și revine lângă ieșire, la casa de marcat.

- Aș dori enciclopediile Larousse pentru tineret.

- Care? Vânzătorul, gândindu-se c-a dat de încă unu' care vrea ceva, da' nu știe ce.

- Toate. Nonșalant, Bert.

- Cum toate? Mirat, verifică pe calculator stocul de marfă. Domnule, avem pe stoc paisprezece titluri de la ei!

- Perfect! Bert, încântat. Și am văzut că aveți colecția cu mari pictori de la Editura *Taschen*.

- Ce anume vă interesează de la ei? Sec și fără chef de glume, casierul.

- Tot. Albert, fără să bage de seamă iritarea vânzătorului.

- Pe mine nimic, azi. Șoptind, ca pentru sine. Vreau să știu ce carte vă interesează?

- Toată colecția, dacă o aveți. Dacă nu, toate titlurile pe care le aveți.

- Avem zece titluri pe stoc: Dali, da Vinci, Degas,

Gauguin, Goya, Manet, Monet, Michelangelo, Picasso, van Gogh. În timp ce citește, se gândește crispat că e pe cale să experimenteze prima tâlhărie din viața lui, victimă a unui bătrân senil, mare amator de copii și veritabil patron al artelor.

- Bun și-așa.

- Mai doriți ceva?! Vanzătorul scanează repezit codurile de bare, dorind să scurteze supliciul.

- Nu, e bine așa. Sau? În timp ce angajatul verifică produsele, Bert observă într-un colț niște CD-uri. Nici vorbă de casetofon cu CD în casa lui, dar CD-urile nu erau pentru el... Aș dori și colecția aceea de muzică clasică, cu douăsprezece CD-uri.

- Firește că ați dori! Bate și CD-urile pe casa de marcat. Aveți de plată 1049 lei. Se uită la bonul fiscal cu o ușoară senzație de revoltă, dat fiind faptul că bătrânul ăsta nebun din fața lui cumpărase în câteva minute produse în valoare de 1049 lei, în timp ce salariul lui minim pe economie era de șapte sute de lei/ lună, echivalentul a circa o sută cincizeci și cinci de euro.

- Puteți să-mi împachetați produsele în hârtie de cadou, vă rog frumos?

- Da, cum să nu? Împachetatul vă costă încă zece lei, plus prețul hârtiei. Puteți să vă alegeți singur hârtia. Îi indică cu degetul unde e hârtia și așteaptă agitat, având în vedere că era vorba de o sumă colosală și moșul se plimba nestingherit prin librărie, fără a fi achitat încă nimic.

Bert își alege hârtia și achită totalul. Așteaptă răbdător, în timp ce vânzătorul împachetează produsele, uitându-se din când în când, discret, către mașină, pentru a vedea dacă florile sunt la locul lor.

- Pentru că produsele sunt voluminoase, le-am împachetat în trei pachete distincte. Nu încăpeau altfel. Poftiți! Zâmbește politicoș, dar teatral, gândindu-se în sinea lui că moșulică ar putea să-i lase ceva bacșiș, având în vedere că i-a împachetat produsele atât de frumos. În plus, la cât a plătit pentru ele, banii nu par a fi o problemă.

Bătrânul îi mulțumește politicoș, ia cele trei pachete și iese pe ușă, fără a-i lăsa bacșiș. În România, bacșișul e cutumiar, ca urmare a faptului că oamenii s-au obișnuit să-l primească în cele mai diverse locuri: restaurante, baruri, cafenele, piață, magazin, aprozar, tonetă ș.a.m.d. Bert lăsa bacșiș atunci când circumstanțele sau eticheta îl cereau, în schimb a lăsa bacșiș într-o librărie, vânzătorului, care n-a fost tocmai amabil, i se părea absurd.

- Domnule doctor, domnule doctoor! Cu reverență, un trecător.

Albert așază pachetele în mașină, fără a se întoarce, fără a scoate un cuvânt, fără a clipi măcar. În sinea lui: *Scheiße*, ce iubea el cel mai mult pe lume, conversațiile de curtoazie! Tânărul mai strigă o dată, la fel de încântat:

- Domnule doctor von Guttenbeecrg!

Fără nicio reacție și la fel de inexpresiv ca adineauri, termină de așezat pachetele și pornește înapoi către sat, sperând că florile nu vor muri până la destinație. După vreo cincisprezece minute de condus, lasă în urmă orașul. Căldura e înlocuită încet, încet cu adierea plăcută a vântului, zgomotul orașului e înlocuit cu zgomotul motorului, iar clădirile din beton sunt înlocuite cu dealuri împădurite și izvoare de apă dulce,

care urmăresc tăcut, la marginea drumului, traseul mașinii. Toate acestea pălesc însă în fața senzației de libertate deplină de la volan, substitut al traficului aglomerat din oraș.

Mașina, un Mercedes-Benz 280 SL de prin anii '70, merita denumirea *Sport Leicht*, pe care producătorul german a folosit-o pentru a descrie designul sport al mașinii, care lua înfățișarea unui pescăruș în zbor, atunci când cele două uși erau deschise.

Porecla "Pagoda" a venit mai târziu, datorită plafonului concav. Decapotată, mașina arăta mai degrabă a navă spațială decât a pagodă, cu linii drepte, curate și terminații fin rotunjite, care emană - la aproape jumătate de secol de la fabricație - atât clasă, cât și actualitate.

Asemeni lui Albert, mașina aparent banală, avea extravaganța ei. Pe lângă interiorul complet tapițat cu piele bej, în contrast optim cu strălucirea exteriorului negru și al jantelor din aliaj, pe măsură ce Albert schimba vitezele, se observau una, două, (...), cinci trepte de viteză.

Spre deosebire de jantele din aliaj, transmisia manuală cu cinci trepte nu se regăsea printre dotările standard, fiind folosită de către producător - la cererea clientului - de numai opt sute optzeci și două de ori în întreaga lume. Un moft pentru alții, o antiteză la normalitate tipică lui Albert, care era pe punctul de-a-și uita capul în tetiera bej, cu accelerația apăsată până-n podea, dacă n-ar fi fost indicatorul acela blestemat, care anunța intrarea-n sat.

Merge până la capătul satului, dar în loc să vireze dreapta, către drumul care duce spre conac, o ia la stânga. Ajuns la capătul drumului, parchează pe partea

dreaptă, lângă intrarea în cimitir. Ia buchetele imense de flori și intră plumburiu pe poarta cimitirului.

Ajuns la mormântul soției și al fiicei, ferit de razele soarelui de către umbra unui tei, cade în genunchi, lângă piatra funerară, în timp ce lacrimi fierbinți îi inundă ochii și obrazii. Pe piatra funerară sunt inscripționate următoarele: "Aici se odihnesc pentru eternitate Lucia și Adela von Guttenberg, tăria neputinciosului de Albert, care le-a iubit de la început fără sfârșit."

Fără data nașterii sau a decesului și fără alte mențiuni, piatra funerară este simplă, fără grandoarea caracteristică cavourilor nobilimii, grație dorinței Luciei. Încă din primele momente în care a cunoscut-o, îl șicana mereu, spunându-i că noblețea parvenită reprezintă un rang sau un titlu nobiliar, pe când adevărata noblețe, cea sufletească, nu e altceva decât generozitatea ființelor umane detașate de vulgaritate sau de opulență.

A stat la căpătâiul mormântului vreo câteva ore, sperând că îl vor înghiți - fără preaviz - fie Cerul, fie Pământul. Cerul și Pământul aveau însă o agendă proprie, fără nici o imixtiune în disperarea bătrânului ingenuncheat în fața fatalității.

Plin de pământ pe haine, a umplut vaza de lângă mormânt cu apă rece de la pompă, a așezat trandafirii deasupra locului de odihnă veșnică și a plecat apoi, cu inima făcută țandări încă o dată, către mașină, uitându-se înapoi la fiecare pas, ca și cum ar fi sperat ca morții din cimitir să revină în acel moment la viață.

A pornit în direcția conacului, făcând un scurt popas la penultima casă din sat. A deschis torpedoul, a scos un plic și o foaie albă, pe care a scris "Pentru spirit,

pentru oglinda sufletului și pentru auzul surdului. Cu iritabilă simpatie, Albert"

A așezat cele trei pachete în fața ușii de la intrare, a blocat plicul în colțul ușii, a apăsător lung soneria și a fugit înapoi la mașină, dispărând fără urmă, înainte ca Maria să deschidă ușa.

În pragul ușii, observă plicul căzut și cele trei pachete imense. Îl deschide, gândindu-se măgulită că pachetele (deși cam mari) nu pot fi decât de la Gheorghe. Dacă nu s-ar fi pierdut cu firea, ar fi observat probabil că ambalajul elegant și atent împachetat nu purta semnătura lui Gheorghe, rudimentar când venea vorba de gesturi de galanterie.

A citit mesajul, a dus cadoul și plicul în bucătărie și l-a chemat pe Alexandru, cu un amestec contradictoriu de iritare și de încântare. Iritare, datorită faptului că nu purtau semnătura lui Gheorghe, încântare datorită entuziasmului din ochii copilului. Remite plicul copilului, nu înainte de o ultimă remarcă de nedumerire:

- N-am înțeles un cuvânt din mesajul bătrânului, nici cărei minuni se datorează gestul, dar abia aștept să văd ce e-n pachete...

Copilul, citind mesajul lui Albert.

- Nu-i nimic, mamă. Am eu o vagă idee referitor la ce a vrut domnul Albert să-mi transmită. Zâmbește, cu aceeași sclipire de entuziasm în ochi și cu un profund sentiment de recunoștință, indiferent de ce s-ar ascunde în cele trei pachete.

În timp ce Maria rupe energic hârtia, Alexandru dezlipște scotchul cu atenția unui chirurg și cu o ușoară părere de rău pentru că vor distruge, în cele din urmă, ambalajul. Înșirate în fața lor, o grămadă de enciclopedii

"pentru spirit", cărți despre marii pictori ai lumii pentru ochi sau "oglinda sufletului" și o colecție de CD-uri cu muzică clasică "pentru auzul surdului".

Cu o fericire exuberantă, de copil și cu convingerea că se va imbarca într-o călătorie interesantă, pentru a descoperi oameni, locuri și întâmplări fascinante, puștiulică începe să plângă de fericire. Plângea și râdea simultan, asemeni unui nebun, însă reacția lui n-avea nicio legătură cu nebunia.

Pentru un copil care și-a petrecut primii nouă ani din viață într-o garsonieră înghesuită de douăzeci și opt de metri pătrați, fără apă caldă și cu nenumărate zile în care a mâncat acasă doar o bucată de pâine unsă cu gem sau cu untură și boia și alte zile în care a mâncat un măr, pentru că atât și-a permis mama să-i pună pe masă, după ce a plătit chiria, curentul sau butelia, acest cadou era promisiunea unui viitor mai bun, promisiune pe care a păstrat-o întotdeauna în suflet, dar mai ales în zilele în care n-aveau curent electric.

În acele zile, scria temele în fața unei lumânări, știind că într-o bună zi, printr-o ambiție înverșunată, toate astea vor aparține trecutului, așa că darul primit de la Albert era unul dintre puținele cadouri care nu implica jucării vechi primite de pomană sau cărți luate cu împrumut. Mama era conștientă de toate astea și înțelegea pe deplin reacția fiului.

În sufletul ei, nutrea o reacție la fel de vulcanică, dar evita să se exteriorizeze, știind că ar vrea să îi ofere copilului ei totul, însă își permitea doar frânturi din nimic. Privind în gol, îl mângâie pe Alexandru pe creștetul capului și îl strânge cu putere în brațe:

- Tot cred că Bert e nebun, însă nebunia lui e de

bun augur. Mai cred de asemenea că e sălbatic, dar sălbăticia lui ascunde bunătate.

Alexandru o aprobă printr-o îmbrățișare largă:

- Mama, aş dori să-i fac domnului Albert un cadou, în semn de mulțumire. Pot să caut prin casă?

- Alexandru, poți să-i dăruiești orice găsești. Dacă nu găsești nimic, sunt sigură că ajunge o mulțumire sinceră.

Deși abia aștepta să citească și să asculte discurile, dispare subit, ia o scară și urcă-n podul plin de praf, igrasie și șoareci, înainte ca Maria să apuce să-l certe. Urcă hotărât pe scară, deschide ușa și merge ținută într-un colț. Acolo, pe un dulap înalt, într-un lighean, așezase bunică-sa un metronom. Se urcă cu picioarele pe un scaun, apucă metronomul plin de praf, fuge înapoi la ușă, o închide rapid, de frica rozătoarelor care-și făceau veacul prin pod, și coboară tușind scările. Adoptă un zâmbet nătâng, știind că maică-sa va da uitării întreaga chestiune cu podul plin de praf, igrasie și șoareci.

- Alexandru, serios? Vrei să faci cadou prostia aia din lemn?

- Mamă, prostia asta din lemn e un metronom destul de vechi, din câte mi-a spus bunica. În plus, domnul Albert are plin de cărți, clasoare și ceasuri vechi cu pendul. Sunt sigur că-i va plăcea.

- Hm, serios? Da' de unde știi tu ce are vecinu' prin casă?!

- Ăăă, dânsul mi-a povestit ieri, pe drum.

- Am înțeles. Te ajut cu ceva?

- Nu, mama, mă descurc. Mulțumesc frumos că mă lași să-l fac cadou!

Dispare cu metronomul. Îl curăță meticulos și se

apucă să caute un ambalaj potrivit. Ducea lipsă de hârtie de împachetat, dar nu ducea lipsă de inspirație, așa că împachetează metronomul în hârtia primită de la Bert, o salută pe maică-sa și pornește către conac. Ajuns în fața porții din fier forjat, îl strigă pe bătrân. Își fac apariția, mai întâi Ranger, apoi bătrânul.

- Bună, Alexandru. Zâmbește, citind pe fața lui puștiulică entuziasmul.

- Bună, domnule. Am venit să vă mulțumesc din tot sufletul!

- Nu știu despre ce vorbești, dar mă bucur că te bucuri.

Alexandru nu știe dacă bătrânul are pierderi de memorie sau are chef de glume. Înclină spre a doua variantă. Bătrânul vede că e nedumerit.

- Pentru spirit, pentru oglinda sufletului și pentru nuzul surdului, vă mulțumesc din tot sufletul!

- Cu iritabilă simpatie, puștiule.

Râd amândoi în același timp. Albert n-avea pierderi de memorie, dar avea chef de glume.

- Domnule Albert, vreau din tot sufletul să aveți dumneavoastră asta. Îi înmânează cadoul, jenat de faptul că Albert va recunoaște ambalajul. Îmi cer scuze că l-am împachetat în hârtia de la dumneavoastră, dar n-am avut alta.

- Of, puștiulică, chiar nu trebuia... I se rupe sufletul.

- E nepoliticos să faceți discriminări și să refuzați un cadou, doar pentru că e de la un puști de nouă ani! Zâmbește nătâng.

- Iartă-mă, ai dreptate... Se ceartă cu sufletul. Se uită la puștiulică și vede că acesta așteaptă nerăbdător ca

el să deschidă cadoul.

Vede metronomul, face pace cu sufletul, îl ciufulește pe puștiulică și îl invită în casă. În loc să coboare la demisol, unde-și petrecea cea mai mare parte din timp, traversează întreg culoarul și scoate un set de chei, pentru a deschide o ușă masivă din lemn, care părea înțepenită. În timp ce încearcă cheile-n broască:

- Puștiulică, îți place muzica?
- Da, să trăiți! Întotdeauna mi-am dorit să cânt la pian... dar știu că nu ne permitem...

Moșul zâmbește, anticipând ironia. Deschide într-un final ușa, iar Alexandru îngheață pentru câteva momente. În fața lui, materializarea unei rezoluții a Universului în fața rugăminții sale fierbinți: un salon imens cu un pian negru cu coadă lungă și un scaun asortat, într-un colț, o sofa roșu aprins și o măsuță, asortată cu pianul, în colțul alăturat, separate de un șemineu deasupra căruia trona o pictură în ulei reprezentând două siluete șterse dansând tango într-un salon semiobscur și o fereastră aproape până la podea, pe lungimea unui întreg perete, acoperită cu o draperie bej, de o simplitate rafinată.

- Wow! Singură replică a lui puștiulică, sub influența salonului.

- Măine, în 17 iunie, la orele 16, ai prima lecție de pian. Te aștept la ora 16:00, nici o secundă în plus, nici o secundă în minus! Moșul, mai șocat decât puștiulică, de angajamentul asumat.

- Mulțumesc! Mulțumesc! Mulțumeeesc! Îl îmbrățișează pe Albert, strângându-l cu toată puterea lui.

Eliberat din strânsoare, așază metronomul pe un colț al pianului, în dreapta partiturii. Mai vorbesc câteva

minute și puștiulică se întoarce acasă, așteptând cu nerăbdare lecția de pian. Ajuns acasă, îi descrie Mariei salonul cu lux de amănunte și îi povestește de lecțiile de pian. A doua zi la ora 15:30, puștiulică e deja în fața conacului, așteptând să se facă ora 16:00. Albert îl vede pe fereastră:

- Puștiulică, ce faci? Intră-n casă.
- Bună ziua! Aștept afară, nu e nicio problemă. Am venit mai devreme, de frică să nu întârzii.
- Observ. Intră în casă liniștit! Mă supăr dacă întârzii, nu dacă ajungi mai devreme...

Intră în casă și, după câteva minute de conversație mărunță, merg către pian, înarmați cu hârtii, creioane și un caiet muzical. Puștiulică știa cum arăta componenta unei game și recunoștea notele muzicale pe un portativ, însă mai avea multe de învățat.

Albert îi arată, pentru început, dispunerea notelor pe claviatură, cu sunetele tot mai joase, în partea stângă și sunetele tot mai ridicate, în partea dreaptă. Îi arată apoi grupările de clape negre care alterează sunetele clapelor albe din imediata apropiere, rugându-l să observe tiparul după care sunt dispuse: câte două – câte trei – câte două – câte trei (...). Apoi încep a exersa câteva bătăi pe clape, pentru a-i explica poziția corectă a degetelor.

Câteva minute mai târziu, încep a exersa o prima parte a unui cântec pentru copii: Do – Re – Mi – Do – Fa – Do – Sol – Fa – Sol – Mi – Sol – Re – Sol – Do. La final, puștiulică se îndreaptă nerăbdător către casă, pentru a-i povesti mamei cum a decurs prima lui lecție de pian.

Au trecut, la adăpostul prieteniei, mai bine de cinci săptămâni, timp în care Alexandru a luat lecții de pian și de pescuit de la Albert, în timp ce Albert a învățat

de la Alexandru să zâmbească și să empatizeze din nou. Într-o zi, pe când se aflau la pescuit pe malul unui lac plin cu crap, cu solunarul după ei, Albert pică pe gânduri:

- Puștiulică, nu vreau să te necăjesc, dar am o mică curiozitate. Acum două minute, când ai deschis cartea, te-ai aplecat cu îndârjire asupra ei, ca și cum ai fi vrut să smulgi scrisul din pagină. Ai probleme cu cititul?

- De câteva luni văd rândurile în ceață.

- Înainte nu aveai problema asta? Citeai normal?

- Da.

- Nu sunt oftalmolog, dar cred că s-ar putea să ai nevoie de ochelari...

- S-ar putea... Aaah, domnule Albert, domnule Albert, am prins ceva, am prins ceva în undițaaa!

Bătrânul îl ajută să scoată captura din apă, doar pentru a o elibera câteva secunde mai târziu. Spre seară, ajung fiecare acasă. Alexandru apucă să-i spună mamei că nu mai vede scrisul clar, fix înainte de a adormi, răpus de oboseală. A doua zi, dimineață, merg amândoi la un cabinet oftalmologic. După o consultație de nici cincisprezece minute, doctorul conchide:

- Doamnă, fiul dumneavoastră suferă de hipermetropie, cu alte cuvinte, nu vede bine la apropiere. Va trebui să poarte ochelari cu dioptrii +0,25 la ochiul stâng, respectiv +0,75 la ochiul drept, atunci când scrie sau citește. Pot comanda lentilele, dacă nu le am pe stoc, și puteți reveni mâine.

- Am înțeles, revin mâine. Alege, împreună cu Alexandru, o ramă potrivită și accesibilă ca preț.

Maria se prezintă a doua zi la cabinet pentru a ridica ochelarii, în timp ce Alexandru e la Albert,

anunțându-l că vor trebui să amâne lecția de pian pe mâine, când va avea ochelarii de vedere.

- Puștiulică, e cea mai înțeleaptă decizie, mai ales dacă ești serios în privința pianului! Purtând ochelari, îți vei ține sub control defectul de vedere și vei evita neplăceri. Știai că persoanele cu defecte mari de vedere au mari dificultăți când vine vorba de a citi partituri muzicale, de a cânta sau de a absolvi o școală de muzică?

- Da, domnule Albert, știu că trebuie să port ochelarii. Mi-e doar groază de reacția colegilor de clasă. Și așa, sunt văzut că un tocilar. Ochelarii o să fie ca o "insignă" de tocilar.

- Ooof, puștiulică, ține minte pentru tot restul vieții ce-ți spun acum: Stă în natura umană să gândim prea mult, să acționăm prea puțin și să avem dubii permanent. Începem să renunțăm la aceste deprinderi nefericite abia în momentul în care încetăm a ne raporta la părerile celor din jur. Oamenii împăcați cu ei înșiși nu au nimic de demonstrat celor din jur, pentru că și-au demonstrat deja lor înșile tot ce era necesar.

La auzul acestor cuvinte, puștiulică îl strânge în brațe cu toată puterea lui:

- Domnule Albert, promit să nu mai îmi bat capul cu părerea colegilor mei de clasă, dar și să respect mereu părerea dumneavoastră, pentru că sunteți prietenul meu.

- Puștiulică, sentimentul e reciproc.

În timp ce puștiulică se îndreaptă către casă, Albert rămâne nemișcat pe aleea din fața conacului. Câteva lacrimi i se preling tăcut pe obraji. Se șterge cu mânecile de la cămașă și mai zăbovește câteva minute, tăcut, pe alee. Pornește către conac, în momentul în care

Îl vede pe puștiulică ajuns în apropierea casei. A doua zi, la ora 16:00, cu ochelarii pe ochi și cu aceeași fericire, începe o nouă lecție de pian. Într-o căldură la fel de halucinantă ca până atunci, puștiulică termină lecția și fuge imediat către casă, uitându-și vesta, căci i-a promis mamei că se vor uita împreună la un film.

Intră în casă, o pupă și o ajută să așeze masa. După ce termină de mâncat, spală vasele. Iau apoi un bol plin cu semințe de floarea-soarelui, prăjite și sărate și un bol gol, pentru coji, și se duc în sufragerie. La televizor, pe postul cu pricina, știrile se apropie de final. Crainica anunță difuzarea unui documentar de o oră, apoi a filmului de la ora 22:00.

Auzind că va fi prezentată problema oamenilor fără adăpost, Maria vrea să schimbe canalul, pentru a-l feri pe copil de realitatea cenușie a unui asemenea subiect. Alexandru o roagă să nu-l schimbe. Cu sau fără documentar, știa deja de existența lor și nu înțelegea de ce oamenii aleg să schimbe postul și să se prefacă că ei nu există. În cele din urmă, Maria cedează stăruințelor copilului. Începe documentarul:

București, capitală europeană, în apropierea Gării de Nord: Zona reprezintă o importantă piață de desfacere a drogurilor.

Sub ochii nepăsători ai trecătorilor, la doi pași de instituții importante ale statului și de clădiri impunătoare, oamenii străzii își injectează droguri, direct în stradă. Aici, kilograme de heroină ajung prin intermediari la consumatori, majoritatea oameni ai străzii.

Legislația românească nu pedepsește consumatorul, motiv pentru care la pușcărie ajung doar dealerii, dacă sunt prinși.

În timp ce Inspectoratul General de Poliție al României susține că e cu ochii pe situația sensibilă din apropierea gării, în lipsa unei legislații adecvate și al unor acțiuni eficiente ale autorităților competente, situația a scăpat deja de sub control.

Fără să știe că e filmat, un dealer își face apariția în zonă. Bărbatul prepară oamenilor străzii drogurile la doar câțiva metri de trecători și de forțele de ordine. Pentru credibilitate, își injectează o doză. În zilele când simte că e urmărit, se mută într-o baracă, aflată în imediata apropiere. Oamenii legii l-au văzut de multe ori, dar închid ochii. Sunt convinși că orice acțiune va rămâne fără efect din moment ce nu există o strategie comună între poliție și asistența socială. Singurul "succes redutabil" al autorităților e reprezentat de confiscarea drogurilor găsite în timpul perchezițiilor.

Canalele din zonă sunt locuite permanent de la Revoluția din 1989. Dacă în anii '90 erau cu punga de aurolac, acum au seringi în gât și în mâini. Un adevărat focar de infecție: nouă din zece sunt infectați cu HIV, iar șase au hepatită C și boli venerice. Cifre alarmante, mai ales în condițiile în care, în ultimii trei ani, în rândul consumatorilor de stupefiante s-a înregistrat o creștere de douăzeci de ori a numărului celor infectați cu HIV. O tânără oferă detalii privind drogarea la comun:

- Pentru că mi-e lene să merg câteva străzi, până la farmacia din Colentina, să iau seringi, mă droghez cu seringă altcuiva. Bine, nu după toți, numa' după vreo patru, cinci prieteni mai apropiați.

Toate acestea sunt posibile datorită furnizorilor, care vin zilnic până la gura canalelor, pentru a-i aproviziona pe acești sărmani. Consumatorii împart

totul: dozele sunt preparate în stradă, trag apoi în seringi prafurile amestecate cu apă direct din palma murdară a unuia dintre ei și pasează seringile din mână-n mână. Imagini cutremurătoare apar la televizor, înfățișând ființe umane pe care societatea alege să le ignore.

Maria se întoarce îngrozită cu spatele, în timp ce un tânăr iese din canal, cu o seringă după ureche și începe a se injecta. Îi spune oripilată lui Alexandru că nu e normal să se uite la asemenea documentar. Alexandru îi explică că adevărata tragedie e acolo, pe ecran, și nu la ei acasă. Îi mai spune că își dorește să se uite la documentar, pentru că e singura posibilitate de a înțelege și de a încerca să schimbe, mai târziu, lumea în care trăiește, înainte ca lumea să-l schimbe pe el. Maria cedează în fața rugămintelor puștiului și privește în continuare:

În subteranul capitalei trăiește o comunitate cu reguli stricte, ierarhii clare și legături strânse. Reprezentanții statului sunt conștienți de existența lor, însă le lipsește voința reală pentru a ajunge la ei și la cei care-i dirijează din umbră, îmbogățindu-se de pe urma suferinței și mizeriei lor. Au și un lider, de care am aflat din primele momente petrecute în zona canalizării. Poreclit Bruce Lee, omul decide cine cerșește, cine se prostituează, cine stă de pază în zona parcului și tot el împarte drogurile.

Potrivit oamenilor străzii, Bruce Lee ar lucra mână în mână cu tânărul care aduce plicurile. Plicul costă douăzeci de lei (circa 4,5 euro), dar oamenii străzii plătesc treizeci de lei pentru el (circa 6,6 euro). Diferența de zece lei (circa 2,2 euro) îi rămâne lui, la fiecare plic. Banii pe care îi ia de la oamenii străzii ajung la dealer,

care revine zilnic cu marfă.

Periodic, șeful lui Bruce Lee, pe care oamenii străzii nu îl cunosc, face inventarul banilor astfel câștigați și îi dă acestuia diferența corespunzătoare.

Reporterii noștri au vrut să discute personal cu Bruce Lee. Respectând un amplu protocol, au ajuns într-un final în fața acestuia. Pe numele real Alin Codlea, individul e șeful de fațadă al acestui univers halucinant. Are treizeci și nouă de ani și e pe străzi de la opt ani. A petrecut șaisprezece ani la închisoare, pentru omor. Acum însă e fericit că și-a găsit adevărata vocație. Se consideră un adevărat mesia al boschetarilor de la gară. Asemenea vocație aleasă impune însă un preț pe măsură:

- Anul ăsta am cheltuit poate nu o sută de mii de lei (în jur de douăzeci și două de mii de euro), dar sute de milioane. Le-am închiriat case, am luat și țeapă. Acum vrem să cumpărăm o casă, cu banii pe care îi strâng.

Despre implicarea organelor statului în comunitatea lui are o părere fermă:

- Să ne lase în pace toate organele statului, că ne creează numa' probleme. Ne încurcă să ne trăim viața. Eu fac bani, dar nu pentru mine, uitați că-s desculț, n-am cu ce mă îmbrăca, nu nimica. Dar fac bani să trăiască ei o viață mai bună.

Banii pentru viitoarea (presupusă) casă nu provin numai din droguri, ci și din prostituție. La canalul din zona Gării de Nord sunt fete, majoritatea minore, care se vând pe douăzeci de lei (circa 4,5 euro). Iubiții lor sunt și peștii lor.

E uimitor câți inconștienți, amatori de senzații tari contracost, apelează la aceste tinere, majoritatea bolnave. Și mai uimitor e faptul că printre clienții care se

expun pericolului de a face parte dintr-o sumbră statistică medicală se regăsesc, în egală măsură, muncitori care lucrează la reabilitarea termică a blocurilor din jur sau oameni cu slujbe de birou, îmbrăcați la costum, cămașă și cravată.

Printre îmbunătățirile aduse traiului în comun, în canale regăsim ventilatoare și lumină, alimentate printr-o instalație electrică improvizată, cu un păienjeniș de fire și legături, printre care dorm oamenii străzii. În cazul unui incendiu, e risc de explozie, însă asta e ultima grijă a celor din subteran. Au becuri și neoane pe tavan, mochetă pe jos și o butelie. Până în vară au avut și un televizor, dar s-a stricat între timp. O stație audio e pusă la adăpost, la suprafață, ca să nu le-o confişte polițiștii.

Deasupra fiecărui culcuș tronează poze cu părinții sau cu alte rude, ca un ultim contact cu lumea de la suprafață, de care au fugit sau care i-a abandonat în trecut.

Din loc în loc, au pus pământ peste țevi, fie pentru a nu dormi pe fier încins, fie drept stavilă pentru autorități, care nu mai intră la percheziții în subteran, de frica mizeriei.

Tot de la Bruce Lee aflăm că oamenii străzii își caută adăpost în zonele intens circulate, unde pot cerși și unde au aproape baruri, cafenele și fast-food-uri. Cele mai multe canale sunt locuințe temporare, însă piețele mari din București și canalele din apropierea Gării de Nord sunt locuințe permanente.

Bruce Lee, liderul necontestat al oamenilor străzii, n-a fost însă tot timpul la conducerea canalizării de la Gara de Nord, preluând șefia prin anul 2000, după dispariția lui Van Damme, un tânăr ajuns în canal din

sânul unei familii înstărite.

Echipa de filmare pleacă de la Gara de Nord către alte zone unde oamenii fără adăpost își găsesc refugiu. La gura de metrou de la Grozăvești fac cunoștință cu Gabi și Maria, care stau împreună, pe stradă, din 2005. Cerșesc cu fetița lor de nici doi ani după ei, iar Maria e gravidă din nou. Copilul cel mare are șapte ani și locuiește cu mama Mariei, într-o garsonieră.

Gabi e pe străzi de la șapte ani și are cazier judiciar. Cât timp are cazier, nimeni nu se înghesuie să-i ofere un loc de muncă, așa că rămâne pe stradă, cerșind, însă departe de lumea drogaților. Noaptea se adăpostesc toți trei într-un canal din apropiere, amenajat după posibilități. Primesc curent electric printr-un fir legat la stâlpul de iluminat public de la suprafață, motiv pentru care becul improvizat din subteran funcționează doar pe timpul nopții.

Părăsim zona Grozăvești și ajungem în apropierea Spitalului Colțea. Aici, lângă o gură de canal, doarme Andreea. Ne povestește că e dependentă de droguri și, începând cu anul 2008, om al străzii. Știe că drogurile i-au mâncat viața sau o mare parte din ea. Nu caută milă sau empatie, dar, la insistențele noastre, încearcă să ne explice cum a ajuns aici:

- Dacă eu nu mă ajut, psihic vorbesc, nu mă ajută nimeni. Mi-aș dori să-mi recâștig viața anterioară, dar e greu, aproape imposibil. Mă conduc drogurile, fără ele fac urât, tremur, mor! Nu știu decât o persoană de pe stradă care s-a lăsat de ele, care s-a salvat. Acum patru ani s-a sinucis tata, s-a aruncat de la balcon în fața mea. A fost un șoc pentru mine și am început să folosesc heroină, am crezut că așa dispăre durerea. Acum folosesc

etnobotanice. De trei ani am plecat de acasă, ca să n-o distrug și pe mama. Ea încă mă așteaptă. Știu că suferă mult, da' măcar așa nu asociază suferinței chipu' meu de acu'. Dacă m-ar vedea, ar muri! Am și un frate mai mare, care locuiește tot în București, e om de afaceri, e înșurat și are un copil. Sunt oameni buni amândoi, da' nu vreau să dau ochii cu nădăd, că știu că-s o cauză pierdută și nu vreau să-i atrag în suferința mea. Anul trecut, la ultimele analize, am aflat că am hepatită C. Anul ăsta nu mi le-am făcut, de teamă să nu aflu altele.

Șocați de elocvența discursului, o întrebăm ce viață a avut înainte de droguri și de traiul de pe stradă?

- Am avut o viață normală. Am lucrat șapte ani ca infirmieră la un spital celebru din Capitală. La muncă m-am și apucat de droguri. Aveam un coleg mai tânăr, cam de o vârstă cu mine, care a început să se drogheze prin cartier. Lucrând împreună, am încercat heroină pentru prima oară și cam asta a fost. Continuarea deja o știți! Râde amar.

Plecăm mai departe, în "periplul" nostru în viața oamenilor fără adăpost din capitală. Deși orașul e plin de clădiri părăsite, nelocuite, prin canale trăiesc aproape o mie opt sute de oameni fără adăpost.

Autoritățile nu au fonduri pentru a transforma multitudinea de case părăsite în adăposturi pentru acești oameni, care le folosesc ca locuri unde se mai droghează ziua. Nu dorm acolo, pentru că riscă să îi gonească poliția... Unde? Înapoi în stradă, firește! Un astfel de imobil se află în apropiere de sediul Guvernului de la Palatul Victoria, ca dovadă a atitudinii pasive a autorităților.

Ajungem la Calea Ferentari în jurul orei 16. O

echipă de voluntari a unui ONG împarte seringi, pansamente sterile și prezervative consumatorilor. Eficiența acțiunii o știu cel mai bine chiar oamenii străzii. Unul dintre ei ne explică:

- Ținem două, trei pentru noi în ziua aia și după le vindem la alții. Toți facem așa, mereu! Le vindem la alții care vrea și luăm droguri din banii care îi primim.

În timp ce zecile de ONG-uri încearcă să aducă o contribuție, în măsura resurselor de care dispun, autoritățile se contrazic reciproc și refuză colaborarea eficientă cu fundațiile. Ca dovadă a acestei atitudini viciate stau imaginile surprinse în continuare de reporteri.

Un scandal izbucnește între poliția locală și ONG-uri la Gara de Nord, datorită faptului că autoritățile au găsit soluția la problema celor fără adăpost: acoperirea cu pământ a gurilor de canal. În timp ce autoritățile și fundațiile își aruncă reciproc cuvinte "generoase", oamenii străzii sapă cu degetele în mormanele de pământ, în încercarea disperată de a elibera căile de acces în subteran.

Între timp, din confortul biroului, primarul capitalei se mândrește cu două centre sociale recent inaugurate, care pot adăposti împreună aproape șapte sute de suflete. Prea puțin, suficient sau un bun început? Părerile sunt împărțite.

Cert este că, în absența unor programe menite să-i ajute pe oamenii străzii să se integreze în societate, cele două adăposturi rămân o soluție provizorie, de compromis. Și dacă oamenii aleg să doarmă în cele două centre sociale, în limita locurilor disponibile, ziua vor reveni pe stradă, la aceeași realitate mizeră.

În vreme ce primarul e defensiv când vine vorba

de cei fără adăpost, un directoraş de la Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului e ofensiv:

- Nu cred că asistentul meu social care a terminat facultatea de asistență socială sau psihologul meu trebuie să ia toxicomanul de pe stradă și să-l ducă... unde?! Dacă se întâmplă ceva, să se întâmple în timpul programului, de la ora 8:00 la ora 16:00, că e posibil să am doi oameni disponibili! Dacă se întâmplă după ora 16:00, nu pot să trimit, că e gata programul de lucru.

Puțini sărmani reușesc să scape definitiv de viața din canal, însă ei reprezintă posibilitatea integrării sociale, în contextul formării unui front comun al autorităților și cu condiția conștientizării faptului că procesul poate dura perioade considerabile de timp. Echipe de specialiști și voluntari lucrează și câte cinci ani cu o persoană care a stat o viață pe străzi.

O dovadă a faptului că oamenii străzii reprezintă mai mult decât o statistică neagră a țării sau o cauză pierdută o găsim la câțiva zeci de kilometri de capitală, lângă centura Ploieștiului. Aici funcționează de ani buni o fundație specializată în problema integrării în societate a oamenilor străzii.

Cei care vin aici primesc adăpost și mâncare timp de doi ani, perioadă în care pot învăța gratuit, la școala de formare profesională din cadrul fundației, meserii precum cele de brutar, patiser, bucătar, barman și tâmplar. La final primesc un atestat, pe baza căruia se pot angaja. Pâinea făcută de ei se vinde la nenumărate magazine din Capitală.

Ca o recunoaștere a meritelor fundației, în urmă cu patru ani, proiectul a fost premiat ca fiind "cel mai bun act social din Europa", primind un milion de euro,

din care un fost CAP (Cooperativă Agricolă de Producție, specifică perioadei comuniste) din apropiere a fost amenajat corespunzător, grajduri dezafectate fiind transformate în locuințe și ateliere de lucru. Fundația a fost înființată de un austriac și la școală au fost aduși instructori voluntari de la Viena, unii studenți, alții pensionari.

Printre cursanți se numără și Alex, fost boschetar din capitală. Nu și-a cunoscut niciodată tatăl, nu ține legătura cu mama și nu mai știe nimic de fratele lui geamăn, Valentin, care a fost înfiat de către o familie din S.U.A., pe vremea când erau permise adopțiile internaționale. A încercat să-și caute fratele geamăn, dar s-a izbit de tăcerea autorităților, care i-au explicat că legea română interzice oferirea de informații privind familia adoptivă.

Pentru el, fundația a reprezentat șansa nesperată a unui nou început. Din 2010, trei tineri care au absolvit aceste cursuri lucrează deja în panificație, la o fabrică din București, și au un salariu care le permite un trai modest. Alți doi sunt patiseri și patru sunt tâmplari la o fabrică de mobilă.

Un număr infim, comparativ cu totalul de aproape o mie opt sute de suflete care trăiesc pe străzile sau în canalele din capitală. Mulți dintre ei au ajuns pe străzi din cauza abuzurilor suferite în familie sau în centrele de plasament. Alții au ajuns aici la împlinirea vârstei de optsprezece ani, odată cu expulzarea din casele de copii ori datorită consumului de alcool sau de droguri.

Și-au găsit refugiul pe străzi, izgoșiți și puși la zid de restul societății, devenind în timp fie letargici, fie violenți. Indiferent de motivele care i-au împins în

tenebrele străzii, ca trecători la nici un pas de ei, e important să nu întoarcem privirea cu nepăsare, oroare sau dispreț și să ne unim pentru a găsi soluții, și nu pentru a căuta scuze!

La finalul documentarului, la rugămintea celor intervievați, apar o serie de poze cutremurătoare, cu aceia dintre ei care au părăsit această lume mai devreme decât era normal, datorită dependenței, alături de o scurtă descriere sau de mesaje ale celor rămași în urmă: părinți, frați, surori, soți, iubiți sau prieteni.

Pe ecran e afișată o poză cu fostul iubit al Andreei, infirmiera din apropierea Spitalului Colțea. Bărbatul are o barbă lungă, încâlcită, ochii injectați, privirea tulbure, cearcăne plumburii, un râs letargic și un garou uitat deasupra antebrațului ciuruit de ace.

Pe Maria o încearcă o senzație inexplicabilă de apartenență. Nu se identifică cu el, nu recunoaște omul din poză, nu recunoaște râsul acela spart, dar ochii și trăsăturile îi par familiare. Pe ecran, în locul subtitrării, o descriere: "Laurențiu - Alexandru Popescu s-a mutat în capitală în urmă cu vreo șase ani. A început să se drogheze în urmă cu cinci ani, în cartierul Ferentari.

Cu el, Andreea a încercat pentru prima dată heroina. Pe atunci erau doar colegi, lucrând ca infirmieri într-un spital celebru din capitală. La nici un an, el și-a pierdut slujba și a ajuns pe stradă și tot în acea perioadă cei doi au devenit iubiți. La scurt timp, Andreea a plecat de acasă și s-a mutat cu el. S-a stins din viață pe stradă, acum un an, în urma unui atac cerebral. A lăsat în urmă câteva poze, un rând de haine, o iubită care îi simte lipsa și, poate, o familie îndurerată, care nu mai știe nimic de existența lui."

Un idealist spunea odată că "minciuna doare mai rău decât adevărul", în timp ce un cinic spunea altădată că "ceea ce nu știi nu te poate răni". Maria fierbe. Aceste maxime îi răsună simultan în cap, în timp ce face conexiunea între numele și datele prezentate și înțelege într-un final de ce privirea și trăsăturile bărbatului din poză îi păreau cunoscute.

S-ar lua la trântă cu Dumnezeu, cu cel din poză, cu femeia aceea care nu purta nicio vină, cu inamici vizibili și invizibili. Cu toate acestea, rămâne nemișcată, fără a schița vreo reacție dramatică.

E prea târziu să schimbe canalul. Inevitabilul s-a produs. Așteaptă acum reacția puștiului, sperând că acesta n-a pus cap la cap frânturile de informație... Puștiulică a înțeles însă tot... și urmărește reacțiile mamei sale. Aceasta nu plânge, nu imploră, nu caută explicații.

Îl podidesc instantaneu lacrimile și se uită din nou la ea, care are ochii în lacrimi acum. Ar vrea să o strângă-n brațe și să-i risipească toată durerea... Fuge în schimb pe ușă, fără un scop anume, fără a căuta vinovați, fără o destinație anume.

Maria pornește pe urmele lui. Aleargă în umbra lui, într-un maieu și o pereche de pantaloni de casă lălâi, desculță. Îi pierde urma la limita pădurii de stejari. Îi curg pe obraji șiroaie de lacrimi și se simte pierdută, ca și cum ar experimenta viața altcuiva.

Acum o oră se uita cu Alexandru la televizor și lumea părea un loc firesc, iar acum Alexandru e rătăcit undeva, prin pădurea de stejari. Realizează că e la două minute de conacul bătrânului, așa că, în loc să fugă singură către pădurea de stejari, fuge către conac. Strigă

disperată numele bătrânului până când Albert apare, îngrozit de țipetele femeii, în fața ei.

- Alexandru, Alexandru, Alexandru... Alexandru! Tot repetă numele printre lacrimi.

- Alexandru, ce? Ce a pățit? Doamnă, va trebui să vă adunați gândurile și să-mi spuneți ce a pățit. Îi spune Albert calm, nu pentru prima oară în asemenea postură.

- Aaaa, Alexandru a fugit... Aaaaalexandru... în pădure.

- Alexandru a fugit în pădure, am înțeles bine?

- Aaaa, Aaaaalexandru... da!

- Nu vă mișcați. Revin într-o secundă!

Procesează mecanic spusele bătrânului, care se întoarce cu o pereche de slapi și cu o bluză pentru femeie, cu o vestă, două lanterne și Ranger.

O găsește pe femeie în aceeași poziție, nemișcată, ca și cum ar fi preluat întocmai vorbele lui de mai devreme. Bătrânul îi dă câinelui să adulmece vesta uitată de puștiulică, pentru a-i lua urma și pășesc împreună în bezna pădurii. După vreo câteva minute, câinele prinde urma. Merg în urma câinelui, înarmați cu lanterne, strigând numele puștiului.

Cu un avans de vreo jumătate de oră, puștiulică aleargă desculț în inima pădurii. Pretutindeni se aude ecoul spart al zgomotelor făcute de animalele sălbatice. Nu le bagă de seamă, estompate fiind de greutatea lacrimilor și de mulțimea gândurilor sale. Fuge fără dorința de a ajunge undeva, urmărit de poza de la televizor a tatălui, care a rupt ușa înainte ca memoria lui să poată fixa amintiri.

Fugind haotic, fără o direcție anume, se-mpiedică și pică. Încearcă să se ridice ca și cum nu s-ar fi

întâmpnat nimic, dar simte o durere ascuțită în gleznă. Fuga se transformă într-un șchiopătat greoi, până când, ajuns la capătul puterilor, se ghemuiește lângă un bolovan.

Gândurile lui capătă un contur regulat, acoperite de urletele animalelor, care se aud tot mai aproape. Frica, foamea, setea, răcoarea, zgomotele, întunericul... pun stăpânire pe el.

În timp ce face cunoștință cum se cuvine cu frica și se acomodează cu decorul, o ploaie mărunță, vărată, se abate asupra pădurii. La temerile de mai sus se adaugă umezeala. Ațipește în aceeași poziție, ghemuit, în timp ce Ranger, Albert și Maria îi sunt pe urme.

Puștiulică se trezește îngrozit de un joc de lumini și sunete. Țipă disperat, pe măsură ce deschide ochii:

- Nu, nuuu! Mamaaa!

- Sunt aici, calmează-te! Sunt aici și nu plec nicăieri...

Încă nu-și dădea seama dacă visează sau e treaz...

- Bună, puștiulică!

Albert îl salută, în timp ce Ranger sare bucuros pe puști, doborându-l pe pământul umed. E clar, e treaz! Văzând că e lovit la picior, Albert insistă să-l care el în brațe. Ghidați de Ranger, pornesc împreună către sat. Puștiulică ațipește la fel de amărât, nu înainte de a auzi, aproape de ureche, cuvintele lui Albert:

- Nu păși niciodată în spatele meu, pentru că nu știu să conduc și mă sperii și de umbra mea. Nu mai fugi niciodată în fața mea, pentru că sunt bătrân și s-ar putea să nu țin pasul. Mergi în pas cu mine și acum dormi, știind că eu sunt prietenul tău și pășesc alături de tine,

oricum ar fi drumul...

Se opresc la penultima casă din sat. Pentru a nu-l trezi, Albert îl cară-n brațe până-n pat și pleacă apoi către conac. Pe strada slab luminată se văd siluetele celor doi, omul și cel mai bun prieten al său, pășind în sincronie deplină.

Între timp, Maria îi schimbă puștiului maieul și pantalonii, fără a-l trezi, îl acoperă și se așază apoi lângă el. Mulțimea gândurilor nu o lasă să adoarmă. Îl veghează pe puști întreaga noapte, mângâindu-l din când în când pe creștetul capului și pe mâini. Va rămâne întotdeauna copilul ei micuț, oricât de mare va crește și ea va fi mereu acolo, ca să-l vegheze...

Albert ațipește la răsărit, în biblioteca de la demisol, cu muzica pornită, cu lumina aprinsă și cu același Ranger la picioare, nu înainte de a mormăi câteva cuvinte "de drag" la adresa cocoșilor din sat, care aveau concert fix când el încerca să adoarmă.

Motto:

Nu zăbovi în trecut, nu visa la viitor, concentrează-ți mintea asupra momentului prezent. (Buddha)

Aventuri parfumate

A doua zi, înaintea prânzului, trezit de vocile care răzbat prin pereții camerei, puștiulică se îndreaptă spre bucătărie. E sfârșitul lunii iulie, așa că e vacanța de vară: nu trebuie să se trezească cu noaptea-n cap pentru a merge la școală, iar temele pentru semestrul din toamnă le-a terminat de mult.

Ajuns în bucătărie, dă nas în nas cu Albert, care – după nici trei ore de somn – aterizase la locuința familiei Popescu pentru a vedea dacă puștiulică e bine. Înainte ca Alexandru să se alăture conversației, Maria îi face bătrânului un ceai și îi povestește cu lux de amănunte despre plecarea tatălui, despre documentar și tristul deznodământ.

S-ar fi bucurat ca acesta să fie undeva, în lume, oriunde, bine. Faptul că a murit în mizerie nu-i aduce deloc bucurie, mai ales că puștiul e distrus și are nevoie – mai mult ca oricând – de o figură paternă, de un model în viață. În schimb, și-a văzut tatăl în ipostaza unui dependent de heroină, prăpădit pe străzile capitalei, în dezacord cu amintirile și cu descrierea ei.

Ea, aflând de la televizor detalii, a avut parte de un deznodământ oarecare, aducând cu sine pecetea unei senzații firești de finalitate, ce-i drept, sulfurie și morbidă, diferită de cea portretizată de sufletul ei, însă el, puștiulică, e, probabil, transfigurat de revoltă și de

durere.

- Bună... Albert? Surprins de prezența bătrânului.
- Bună, puștiule! Am venit să-ți țin de urât și să văd ce e cu glezna ta.

În timp ce puștiulică, fără tragere de inimă, abia se atinge de mâncare, Albert examinează glezna puștiului, neînduplecat de rugămintea Popeștilor de a lua cu ei micul dejun. Conchide, cu un aer jovial:

- E o banală entorsă. Ai nevoie de o fașă elastică, un unguent cu efect antinevralgic și antiinflamator și minim o săptămână de repaus.

Acestea fiind spuse, scoate din buzunarele vestei de pescuit fașe elastice, unguente și vesta uitată de puștiulică la ultima lecție de pian, sub privirile mirate ale Popeștilor. Nebun, după aprecierea multora, Albert era mai lucid decât mulți dintre aceștia.

După simptomele din seara precedentă, bănuise că are o entorsă, așa că și-a ticsit buzunarele vestei cu cele necesare. În momente rare ca acesta, din dorința lui Bert de a sta la adăpost de nebunii lumii, oameni ca Popeștii priveau admirativ către excentricul și enigmaticul bătrân.

Sub privirile lor aprobatoare, Bert înfășoară glezna puștiului, îl ia în brațe și îl așază pe canapeaua din sufragerie. Puștiul e respectuos, dar fără chef de vorbă. Bătrânul observă toate astea, dar - la rugămințile anterioare ale mamei - exersează o conversație, în timp ce ea părăsește tăcut încăperea.

După câteva tentative eșuate de a urni conversația, bătrânul recurge la tertipuri îndoielnice, aparent fără legătură cu suferința acestuia:

- *Perdele de fum, castele de nisip, miraje, Fata*

Morgana și Manao Tupapau. Una peste alta, nu poți avea acces într-un univers înainte de a pătrunde în el cu mintea... Improvizează Albert pe măsură ce cuvintele prind contur, scotocind între timp prin buzunarele vestei, de unde scoate o monedă aurie, zgâriată de trecerea timpului, cu care se joacă asemeni unui copil.

Captivat de termenii enunțați, toți străini, mai puțin castelele de nisip și mirajele, a căror semnificație o intuia vag, puștiulică intră în jocul bătrânului:

- Albeert?
- Da? Făcând pe prostu'.
- N-am înțeles nimic din ce ai spus...
- Daaa??? Tot monosilabic, lungind apăsător cuvântul, pentru a stârni și mai mult curiozitatea puștiului.
- Sună interesant, dar nu am înțeles mai nimic... Poți să îmi explici, te rog frumos?

Jucându-se nătâng cu moneda, începe a-i povesti, cu o expresie solemnă:

- Ostașii români au preluat - de la vecinii sârbi - expresia *perdea de fum* sau *dimna zavesa*, folosită de către militari pentru a descrie imaginea desenată de rafalele de foc: un fum gros, ridicat în aer, care limitează câmpul vizual. În timp, expresia a-nceput să fie folosită și pentru a arăta... își reamintește că vorbește cu un puști de nouă ani, așa că își potrivește cuvintele... că lucrurile nu sunt întotdeauna așa cum le vedem cu ochiul liber.

- În sensul că suntem orbi? Adică avem ochi, dar nu vedem clar și nu pentru că am avea nevoie de ochelari, nu?

- Exact, puștiulică, am uitat cât ești de isteț...
- Și *castele de nisip* se referă cumva la faptul că

lucrurile se pot dărâma cât ai clipi, la fel ca și castelele subrede din nisip, construite pe plajă?

- Exaaact, nici eu n-aș fi putut să explic mai bine!
- Dar mirajele, fata aia și *mana – mana – tupa – papa?*

Învârtind perspicace aceeași monedă aurie, Bert râde cu poftă, amuzat peste măsură de *mana – mana – tupa – papa*.

- Mirajele sunt iluzii optice, des întâlnite în țările calde, care fac ca obiectele de la orizont să apară ca reflectate în apă. Au loc datorită mișcării aerului, când particulele de apă răcesc straturile superioare de aer fierbinte, formând un fel de oglindă.

- Hm, ca în filmele din deșert?
- Întocmai, Sahara – cel mai călduros deșert al planetei - e unul dintre locurile în care apar cel mai des.

- Unde mai apar?
- Pe insula Creta, lângă Frangokastello, un castel misterios, unde în fiecare an, la începutul verii, sătenii revăd – pe câmpul verde îmbibat în picături de rouă - o bătălie sângeroasă, care a avut loc cu sute de ani în urmă, fenomen cunoscut drept *Drosoulites* sau *Oamenii din rouă*; deasupra zonelor deșertice din regiunea Channel, din Australia, unde băștinașii observă și azi dansul luminițelor rotunde Min Min pe cerul nopții; în munții Atlas din Algeria, unde o vale îngustă a fost poreclită *Defileul Fantomelor*; în apropiere de Capul Bunei Speranțe, unde își face apariția, îngrozind marinarii, *Olandezul Zburător*, vas de mult scufundat în apele mării și în diferite regiuni de coastă ale Chinei...

Imediat ce Albert își termină ideea, o ploaie involuntară de interjecții iese pe gura puștiului,

deopotrivă fascinat și îngrozit de cele auzite, îndeosebi de fantome.

- Și fata, cine e fata?
- *Fata Morgana?* Moșul, zâmbind, citindu-i curiozitatea.

- Îhî, ea! Puștiulică, nerăbdător și curios să afle cum se leagă toate astea.

- *Fata Morgana* înseamnă o apariție înșelătoare, o iluzie trecătoare sau un miraj mai complicat, ca *Olandezul Zburător*.

- Și de ce are un miraj complicat nume de fată?

- Morgan, sora vitregă a regelui Arthur și elevă a vrăjitorului Merlin, trăia pe tărâmul fabulos al Avalonului și avea puterea de a-și schimba înfățișarea, de a se face nevăzută și de a năuci mințile celor care doreau să-i încalce tărâmul, un palat plutitor de negăsit, a cărui imagine ireală Morgan o proiecta în aer, pe ape sau deasupra munților, imaginea mutându-și poziția, pe măsură ce oamenii se apropiau.

- Regele Arthur și vrajitoru' Merlin, zici? Acu' înțeleg de ce Morgan e așa des pomenită! Puștiulică, plin de zel și admirație, privind concentrat către bătrân. Și *manu – manu – tapu – tapu?*

- *Manao Tupapau* e o pictură de-a lui Gauguin, un pictor celebru, în care apare soția lui, care doarme în pat, nuuu...

Reamintindu-și vârsta lui Alexandru, omite să-i spună că aceasta dormea nud, iar în secunda imediat următoare scapă moneda pe jos, care face un zgomot metalic, clar, curat, urmat apoi de alte zgomote înfundate, pe măsură ce se rostogolește pe podea... Se apleacă apoi, cu aparentă stângăcie, pentru a recupera

moneda.

Alexandru intervine prompt și ridică moneda, înapoind-o bătrânului, care o învârtă în poziție verticală pe masa din fața lui, urmărit atent cu privirea de copil, care aștepta cu sufletul la gură finalul. Încet, încet, gândurile îi plutesc și - odată cu ele - plutește și el, ușor, ușor, prin încăperea, uitând pentru moment drama zilei de ieri și nevisând la ziua de mâine, perfect ancorat în povestire:

- Așaaa... soția doarme în pat, în timp ce o femeie în vârstă veghează, așezată în spatele ei, în stânga picturii, simbolizând un spirit adormit. În mitologia băștinașilor din Insulele Tahiti, de unde era soția lui, luminile fosforescente - de care îți spuneam mai devreme - reflectate pe cerul nopții, nu erau nimic altceva decât spiritele celor plecați dintre noi. De aici și numele picturii, *Manao Tupapau* sau *Spiritul Morților Veghează*. Așa că, vezi tu, lumea e plină de *perdele de fum*, *castele de nisip*, *miraje*, *Fata Morgana* sau *Manao Tupapau*, iar tu nu poți avea acces într-un univers înainte de a pătrunde în el cu mintea, așa că atunci când am să ajung la *unu*, vreau să-ți amintești întreaga povestire, mai puțin hipnoza, și să simți - de câte ori te vei gândi la tatăl tău - că el veghează asupra ta și vrea ca tu să fii senin... trei, doi, unu! Oprind dansul amețitor al monezii.

Întors dintr-un pelcrinaj către peisajele descrise anterior și adâncimile limpezi ale propriului suflet, fără a bănui isprava bătrânului, pe Alexandru îl încearcă o senzație inexplicabilă de seninătate, în timp ce Albert așază moneda norocoasă într-unul din buzunarele de la vestă, sacrificând orice urmă de îndoială sau de remușcare privind lipsa de corectitudine sau de

moralitate a propriului tertip, în favoarea efectului scontat.

- Albert, nu cumva una dintre enciclopedii e despre pictorul ăsta?

- Ba da, făptură nesuferită, dar perspicace! Ca o glumă specifică lor, pufnesc amândoi într-un râs isteric. (Câteva secunde mai târziu, Albert pornește către casă. Din pragul ușii de la intrare, sprijinit de Maria, puștiulică îi mulțumește încă o dată pentru tot și îl roagă să revină și mâine.

Drept răspuns, bătrânul dă afirmativ din cap, îi face cu mâna și zâmbește apoi, întors cu spatele, ca pentru sine, în timp ce Ranger schelălăie dezaprobat - ca și cum ar fi citit în sufletul bătrânului - căci pentru el ultimele ore s-au scurs lent, plantat fiind, în zăpușeala aprigă din curtea Popeștilor, la distanță precaută de pisica acestora, care-și făcea mereu veacul prin casă, "agățată" de fusta afabilă a stăpânei.

În timp ce Albert și-a petrecut restul zilei pescuind pe marginea unui râu din apropiere de conac, într-un peisaj de vis, încadrat de pădurea seculară de stejari, sub protecția lui Ranger, puștiulică și-a luat inima în dinți, i-a cerut Mariei scuze pentru sperietura din seara precedentă și a rugat-o să-i povestească încă o dată cum era tatăl lui pe vremea când s-au cunoscut și ulterior, până să plece.

Dacă, initial, mimica Mariei a fost una chinuită, accentuându-i trăsăturile obosite și ascuțite, ușor masculine, pe măsură ce povestea, surprinsă de maturitatea lui puștiulică, fața i s-a relaxat, căpătând apoi o expresie senină. Povestea cu înflăcărare, rememorând amintiri neprețuite dintr-un trecut îndepărtat, ca dintr-o

altă viață, a altcuiva parcă.

Asemeni cuiva care experimenta pentru câteva momente o senzație stranie de deja-vú, neștiind însă dacă își amintește frânturi din propriul trecut sau dacă era vorba despre un trecut străin nerevendicat, spre finalul povestirii, expresia i-a redevenit imobilă și aspră, mărturie a faptului că durerea autentică nu dispare subit și nu se diminuează în timp, însă rezistența oamenilor la durere crește.

Și cum timpul e o noțiune relativă, s-a furișat tăcut încă o zi, făcând loc acesteia.

M-am trezit cu noaptea-n cap, după mai bine de șase ore de somn. În timp ce-mi beam – pe fugă – cafeaua de dimineață, mi-am purificat gândurile, reamintindu-mi că am redescoperit binefacerile somnului, după ani întregi de luptă cu insomnia.

De cele mai multe ori mi-s ursuz, amar, acrit de viață și-mi place, dar tre' să recunosc că - după ce l-am cunoscut pe puștiulică - am adormit în birou, aproape instant, răpus de oboseala crâncenă acumulată în toți acești ani.

Firește, sunt suficient de cerebral și de calculat, cât să nu cred în minuni, poate doar în coincidențe macabre, dar pustiu' e cel puțin spectaculos. Și când te gândești că are cel mai banal nume cu puțință (Alexandru, de la grecescul *Alexandros* sau *protector al bărbaților*, prenume comun românilor, și *Popescu* sau *fiul lui Pop*, probabil cel mai răspândit nume românesc), însă e un om foarte mic, cu o inteligență foarte mare sau - în orice caz - mai mare decât majoritatea adulților.

Scheișeee! Albert realizează că, stând și contemplând la nemurirea sufletului, Soarele aproape că

a răsărit, așa că strânge grăbit unelte de pescuit, momeala, pălăria și iese grăbit pe ușă, vizibil iritat și mormăind ceva ca pentru sine, urmărit îndeaproape de Ranger, cu privirea înțelegătoare și pacifistă dintotdeauna.

Ajuns pe malul bălții de pescuit, s-a calmat dintr-odată, însă n-a durat mult până când iritarea a pus din nou stăpânire pe el, așa că - înainte de prânz - era deja în drum spre conac.

Și când te gândești că pescuitul era activitatea care îl calma mai mult ca oricare alta. Lucrurile se pot schimba de la o zi la alta, la fel ca întreaga noastră viață.

După ora prânzului, sub impulsul aceleiași iritări, care nu era nimic altceva decât dor neacceptat încă, a fugit către casa lui Alexandru, pentru a-i ține de urât, așa cum i-a promis în ziua precedentă și, ajuns în aceeași încăpere cu puștiul, și-a recăpătat subit entuziasmul. După câteva minute de conversație mărunță, puștiul:

- Albert, îmi povestești cum erai când erai tânăr?
- Dar ce, acu' sunt bătrân? Albert, râzând, în așteptarea răspunsului.
- Nu, dar înțelegi tuuu...
- Înțeleg, înțeleg... Eram cam bătăran și cam încrezut!
- Nu, serios! Puștiul, convins că glumește.
- Serios! Zâmbind, văzând că puștiul e șocat de cele auzite.
- Atunci cum ai ajuns așa?
- M-am maturizat.
- Nu serios, îmi povesteești?!
- Ooof, puștiulică, ce-mi faci?! Îți povestesc, dar e ceva de povestit.

- Am de stat vreo săptămână la pat, așa că am tot timpu' din lume să ascult! Zâmbind nătâng, cu gura până la urechi.

Zâmbesc amândoi, iar Albert începe a povesti. Puștiulică e absorbit de povestea lui Albert, care te transportă efectiv la locul și în timpul evenimentelor, uitând complet de cele prezente, de cameră, de pat, de entorsă, de fașa elastică, de dorul de pian sau de pescuit...

După ce am terminat masteratul, am decis – cu binecuvântarea și banii părinților – că îmi voi petrece vara într-o călătorie continuă, până în toamnă, când urma să revin în Germania de Vest, pentru pregătirea tezei de doctorat.

Proaspăt absolvent de Cambridge, așteptam cu sufletul la gură ziua plecării. Indiferent de rațiunile care au dus la alegerea unei destinații inedite pentru o pușlama din cale-afară de răsfățată, care-și petrecuse toată viața-n puf, călătoria aceea a marcat începutul maturizării mele.

În loc să plec în țările calde, cu care eram familiarizat deja, am luat calea României comuniste, în speranța că aici, înconjurat de femei frumoase, sărăcuțe și bărbați mulți, dar lipsiți de șarm, blugi sau ochelari de soare tip aviator, urma să cunosc fericirea sau măcar fragmente pasagere și păcătoase de fericire.

Reamintindu-și vârsta interlocutorului, își ponderează exprimarea... Vorbesc aici despre băuturi alcoolice și sucuri gazoase, care – după cum probabil ai auzit – sunt foarte dăunătoare sănătății, așa că îți recomand să le eviți... Așa că, în vara caniculară a anului 1970, tot pe la sfârșitul lunii iulie, pe când eram un plod

de douăzeci și patru de ani, "murdar de caș la colțu' gurii", mai isteț decât majoritatea odraslelor de vârsta mea, însă din cale-afară de prost, comparativ cu cât de inteligent îmi plăcea a mă crede, aterizam – cu un entuziasm neobosit - la București.

Pe întreaga durată a zborului de la Tempelhof la Otopeni, entuziasmul m-a făcut să-mi imaginez tot felul de scenarii imbecile, nerealiste privind vacanța care tocmai începea.

Singurul lucru pe care am reușit să mi-l imaginez realist a fost aeroportul, grație memoriei, și nu imaginației, căci văzusem în Germania – cu ocazia vizitei la București a viitorului președinte american Richard Nixon, pe atunci senator - imagini cu primirea acestuia în foaierea pentru celebrități din incinta aeroportului Otopeni.

Imediat ce am aterizat, am dat nas în nas - în secunda imediat următoare - cu Ionel Popovici, la care mă voi referi ulterior ca "Ionuț", disperat să fie cea mai bună gazdă cu putință.

Aștepta solemn bagajele, pentru a le ridica, pe când eu îmi doream disperat câteva clipe de neatenție din partea acestuia, pentru a fugi la barul din foaiere, ca să dau pe gât câteva pahare prietenoase de whisky. Zis și făcut! În timp ce Ionel s-a repezit asupra bagajelor, eu m-am repezit la bar.

M-am așezat greoi, dar hotărât pe un scaun și am încercat – fără succes – să comand o sticlă de "Ardbeg", dar barmanița s-a uitat la mine strâmb, neînțelegând probabil comanda. Am reușit însă să comand - mai mult prin semne - o sticlă de whisky, am plătit-o și am lăsat un bacșiș mai mult decât generos, în timp ce ospătărița se

uita la mine mirată, iar eu mă uitam admirativ la alte două domnișoare, probabil studente și pesemne emancipate, care conversau în limba engleză cu iubii lor, ce păreau a fi arabi.

Am dat pe gât două pahare și m-a cuprins o moleșală romantică și dulce, privind fix în direcția celor două tinere. Nu mă uitam însă la ele, ci în gol, către un punct fix de pe perete, ales aleatoriu, în timp ce mă pierdeam în atmosfera aparte.

Se auzea pe fundal o melodie cu iz de inimă albastră, pe ritmuri franțuze, cântate însă de o voce gravă, de bariton, acompaniată de un taraf, într-o limbă care aducea pe alocuri cu italiana, franceza, dar mai ales... latina, deprinsă în școală. Era în aer o atmosferă cu un parfum aparte, pe care cu greu o pot însă descrie, chiar și astăzi, după atâta amar de vreme!

O primă întâlnire cu un spațiu al contrastelor, între ritmurile specifice Bucureștiului de altădată, numit și *Micul Paris*, și simplitatea firească, sinceră a oamenilor, care se chinuiau, asemeni celor două fetișcane, când venea vorba de teatralitate.

Toată buna mea dispoziție s-a risipit însă în nici două secunde, când Ionel, dragul de el, a-nceput să țipe disperat, făcându-și loc – printre alți călători încărcăți cu bagaje – în foaier, pentru a-mi ține companie, vorba vine... sau mai bine zis pentru a mă ține sub observație, cum credeam eu.

Nu înainte de a păși în dreptul meu, dezechilibrat de greutatea bagajelor și stângaci din fire, s-a-mpiedicat și-a aterizat sub întreaga lor greutate. Dintr-un puternic simț de conservare, în loc să sar să-l ajut, m-am ferit instinctiv. Văzându-l cu cracii-n sus printre bagaje și cu

ochelarii picați sub nas, m-a pufnit un râs isteric, ușor imbecil și zgomotos. Și-am continuat așa minute bune, fără a mă putea opri din râs!

Nu m-am oprit decât atunci când am realizat că întreg foaierul, în frunte cu Ionel, mă fixa cu privirea, așteptând să-mi revin în fire. Mi-am revenit în fire și am realizat imprudența, dat fiind faptul că eram familiarizat cu rigorile etichetei și cu bunele maniere, de care mă dezbrăcam însă într-o clipită.

Am mai zăbovit câteva minute în salon și-am pornit apoi către parcare, unde ne aștepta – ca pe niște veritabile cenușărese – o "caleașcă" modernă pentru România acelor timpuri: o Dacia 1300, cel mai nou model al producătorului național de autoturisme. Ionel a îndesat bagajele în portbagaj și pe bancheta din spate, în timp ce eu m-am trântit ca din pod pe scaunul din dreapta șoferului. În mai puțin de cinci minute aveam senzația că mă afund în scaun, exasperat de caniculă și de disconfortul din mașină.

Mă simțeam ca-ntr-o baie turcească, ud learcă; broboane de transpirație se prelingeau neconținut pe fruntea mea încruntată. Aveam senzația că n-am făcut duș de-o săptămână și, sprijinit în cot de ușa din dreapta mea, m-am lipit de ea.

Încercam să mă gândesc la răcoare, la apă rece și la cuburi de gheață, însă asta nu făcea decât să-mi sporească disperarea, căci creierul meu nu reușea să înșele starea de disconfort resimțită în mașină. În cele din urmă, am încercat să-mi imaginez că sunt în "Pagoda" recent primită – cu ocazia absolvirii – de la părinți, dar fără prea mult succes.

Oricât de mult aș fi încercat să "trișez", spunându-

i propriului creier că sunt la volanul decapotabilei, cufundat în briza reliefului muntos și cu casetofonul dat la maxim, undeva în apropierea castelului Fürstenberg, la confluența râurilor Brigach și Breg, acolo unde izvorăște Dunărea, drumul plin de vârtoape mă zdruncina din temelii, făcându-mă să mă trezesc la realitate.

Scăldat în zăpușeală și într-un miros acru, stătut de transpirație, din loc în loc, la fiecare groapă din asfalt, mă pironeam hotărât în scaun, de teamă să nu lovesc cu capul plafonul scund al mașinii.

- Domnule Ionel, nu e cam liniște în mașină?

- Spuneți așa, că nu e niciun bai. Dacă doriți, vă cânt!

- Poftim? Omule, ești nebun? Ce să-mi cânti? Păi nu de aia avem radio? Albert, scrutând cu privirea după obiectul pomenit.

Ionel împrumută o expresie rușinată și – pe măsură ce începe a vorbi – se înroșește tot mai aprig la față:

- Domnule Albert, mi-e teamă că vă dezamăgesc... Albert aștepta cu interes o explicație edificatoare.

- Domnule Albert, aceasta este o Dacie 1300 Lux, ultimul model al producătorului auto autohton, expus nu de mult și la Salonul Auto de la Paris. În materie de mașini românești, aceasta e cea mai performantă mașină a momentului, iar tovarășii așteaptă și ani de zile după o mașină. În plus, are un design inovator, însă n-are radio.

- Păi dacă varianta Lux n-are radio, varianta Standard n-are roți? Ca pentru sine, zâmbind ironic, chiar batjocoritor, Albert.

Detectând ironia interlocutorului, Ionel, la fel de calm și de umil ca până atunci:

- Doar varianta Lux Super 1301 e prevăzută cu instalație radio din fabrică, precum și cu scaune supraînălțate în față, circuit de frână dublu, oglinzi retrovizoare exterioare, torpedou iluminat, brichetă electrică sau instalație electrică de spălare a parbrizului.

- Și e mult mai scumpă varianta Lux Supra sau cum i-o spune?

Ionel zâmbește enigmatic, continuând suav:

- Modelul este destinat folosirii exclusive de către tovarășii din conducerea Partidului Comunist și a Securității, care veghează asupra întregului popor, fiind disponibilă în culori închise, puternice, ca negrul. Restul, pentru că nu avem trebuință de asemenea mofturi, ne mulțumim cu dotările și culorile standard.

- Hei, stai puțin! Și tu cum se face că ai mașină? La o analiză atentă a celor spuse de Ionel.

- Tata lucrează la fabrica din Colibași, Județul Argeș.

- Înțeleceeg! Ironic, gândindu-se că oamenii nu s-au născut, dar au murit egali, indiferent de regimul politic... și mereu s-au dezis de inegalitate, atunci când aceasta nu le-a parvenit, dar nu au ezitat să facă uz de ea, de fiecare dată când s-a ivit posibilitatea...

Încercam să înțeleg cât din discursul lui Ionel se datora propagandei comuniste sau doctrinei politice și cât se datora controlului excesiv exercitat de către autorități în rândul populației.

Abia mult mai târziu mi-a fost dat să-nțeleg imaginea de ansamblu, într-un moment de intimitate, când am fost pentru prima oară interesat cu adevărat să-nțeleg... Aparent aprobativ, însă ironic:

- Și ce putere are acest model, revoluționar pentru

piața auto românească?

Ionel, la fel de inexpressiv:

- Nici mai mult, nici mai puțin de 54 CP.

Mă gândeam exasperat că ne va lua o veșnicie să străbatem orașul și suspinam melancolic după cei 170 CP ai "bijuteriei" de-acasă. Cu sufletul la gură și cu goluri în stomac, am încrucișat două degete, în speranța că vom ajunge teferi și în timp util la destinație.

Am uitat pentru câteva momente unde mă aflu. Am dormit dus, trezindu-mă din somn abia când Ionel parca mașina în fața blocului.

Eram plin de salivă pe mânecă și mi-a luat câteva secunde să mă dezmeticesc. Uitându-mă la ceas, am constatat mirat că am dormit mai bine de o oră. Văzând maldărul de bagaje tronând lângă mașină, am realizat că trebuie să-mi revin, pentru a face față unui lung drum până la apartament.

- Stimabile, câte etaje suunt? Așteptând un răspuns reconfortant.

- Domnule Albert, zece etaje în total, doar... nouă până la destinație.

Ionel, cu glumele lui prost inspirate, pe care le considera haioase...

Am realizat abia atunci că am exprimat în cuvinte ceea ce gândeam în acele momente, așa că am tăcut brusc, fără a-ncerca să mă disculp... Ionel nu a replicat nimic, cărând în continuare bagajele. În urma lui, rămas în urmă, târam - ca o fetișcană neajutorată și lipsită de grație - un bagaj. Găsisem între timp alți vinovați, cărora să le cer, cu voce tare, socoteală... țânțarii, care până la urmă au constituit o distragere, făcându-mă să mă mișc mai repede.

Ajunși la capătul scărilor, Ionel a deschis ușa de la apartament, în prag făcându-și subit apariția un puhoi de oameni: sora, mama, tatăl, bunica și străbunica lui.

Într-o fracțiune de secundă am făcut prezentările, a urmat apoi o ploaie de strângeri de mână sau de îmbrățișări; ne-au însoțit, cu mic, cu mare, până la parcare, pentru a ne ajuta să cărăm restul bagajelor. Am cărat ultimele bagaje, am băut o cafea și, după conversația mărunță, de complezență - cu încuviințarea familiei - am fugit la duș.

Am stat acolo vreme de o oră, pentru că simțeam că am praf și-n chiloți, în plus am amânat momentul primei mese cu familia, pentru că - sincer să mărturisesc - eram îngrozit de moment, neștiind dacă îi întrerup din activitățile curente, le disturb siesta sau nu voi fi un bun tovarăș de conversație.

Ieșit în cele din urmă, din baie, am găsit întreaga familie adunată în fața televizorului, râzând isteric la o emisiune a televiziunii naționale.

Ulterior, aveam să descopăr că stătusem la baie jumătate din programul zilnic de apă caldă alocat de către stat, fără ca cineva din familie să clipească dezaprobat.

În timp ce Ionel îmi traducea în germană conținutul emisiunii, restul familiei se chinuia să-mi explice prin semne, pentru că nu știa germană, poantele tari ale emisiunii, formându-se în scurt timp un zumzet ininteligibil în care o voce o acoperea pe alta, lăsându-mă pe deplin nedumerit.

Ciudat însă, în agitația aceea nemaipomenită, reușeau să comunice între ei, probabil intuind fiecare ce încerca celălalt să transmită. Dacă inițial mi s-a părut

grotesc sau cel puțin bizar, ulterior – chiar după întoarcerea în Germania – m-am surprins de nenumărate ori suspinând nostalgic, odată cu amintirea acelor momente de o simplitate divină.

S-a terminat emisiunea și, brusc, s-a așternut liniștea, însă atmosfera a rămas la fel de încărcată de afecțiunea sinceră a unei familii care ar fi împărțit tot din puținul pe care-l avea. Ajunși în bucătărie, am realizat că masa era deja pusă, însă familia așteptase să mă alătur.

Așa cum anticipam, am fost apoi supus unui lung tur de întrebări, însă deloc iscoditoare, ci contemplative și, deși eram un om introvertit la prima vedere, m-am trezit "posedat" de logoree. Am dormit neîntors, împărțind condițiile modeste ale încăperii cu Ionel și cu surioara lui, care dormeau pe o saltea improvizată din două plăpumi supraetajate. Tot tardiv am înțeles de ce familia mea a insistat să dorm în acea noapte la Ionel, și nu la hotel.

A doua zi, când Ionel a ajuns acasă de la serviciu, îl așteptam în prag, alături de întreaga familie, pentru a mă însoți la o berărie și pentru a mă conduce spre dimineață la gară, unde urma să iau trenul spre Timișoara.

- Domnule Albert, aveți chef de puțină aventură?
- Firește, sunt deopotrivă o slugă a confortului și un dependent de adrenalină!
- Perfect, vom vizita atunci periferia!

Odată ajunși la destinație, am realizat batjocura. Eram într-adevăr la marginea orașului, dar nu într-o zonă muncitorească, ci una plină de istorie, căci înainte de a intra în berărie, am dat nas în nas cu o nesperată minune arhitecturală.

Dacă aș fi fost amețit grație licorilor bahice, aș fi înțeles, dar seara abia începea, iar eu eram cât se poate de treaz! Cu toate astea, impunător, în fața mea, răsărise un monument desprins din vederile pariziene.

- Ioneleee, ce-i cu minunăția asta?

Ionel râdea pe sub mustăți, asemeni unui copil, știind că va urma întrebarea asta:

- Să-nțeleg că arhitectura țării e mai bună decât mașina...

Eu, detectând ironia:

- Îhî, poți spune și așa, dar ai face o nedreptate clădirii acesteia. A spune că-mi place înseamnă a-i "devaloriza" arhitectura...

- Care e povestea clădirii?

- Ateneul Român a fost inaugurat prin 1890, după planurile arhitectului francez Albert Galleron. Parte din fondurile necesare au fost adunate prin subscripție publică, sub lozinca "Dați un leu pentru Ateneu!" Clădirea servește momentan ca sală de concerte și pentru alte evenimente culturale, având o capacitate de peste șapte sute de locuri.

În timp ce Ionel povestea, ascultam absorbit, cu gura căscată. Când și-a terminat ideea, am pornit țintă către clădire. Ionel m-a urmat instinctiv.

- Putem intra?

- Putem intra în hol, dar nu și în sala de concerte, dacă spectacolul e deja început sau în încăperile administrative.

Pe măsură ce mă apropiam, observam asemănările evidente dintre clădirea din fața ochilor mei și Erechteionul din Atena. Am cercetat mai târziu pe tema acestei asemănări, aveam să descopăr că cele șase

coloane ale peristilului au doisprezece metri înălțime, fix cât coloanele edificiului elen.

Am pășit pe aleea din fața ateneului, am observat că animau aleea – la distanțe inegale între ele - busturile diferitor personalități. Ionel mi-a intuit nedumerirea și a început, cu o mimă chinuită, de parcă ar recita o poezie:

- Pășim acum pe aleea cu sculpturi, reprezentând cunoscuți oameni politici sau de cultură. În timp însă, acești oameni s-au dovedit a reprezenta uneori un pericol monarhist la adresa siguranței naționale, motiv pentru care au început să demoleze sculpturile. În câțiva ani, vor fi înlăturate probabil toate fețele nefamiliare regimului, lăsând mintea tovarășilor liberă de orice formă de agresiune nonverbală...

În timp ce Ionel vorbea, eu mă reîndrăgosteam încă o dată de clădirea din fața mea, căreia îi dăruiam toată atenția.

- E înaltăăă! Mă uitam în sus și cupola clădirii părea interminabilă.

- Are aproape cincizeci de metri înălțime.

- Și medalioanele?

Sub peristil se aflau cinci medalioane în mozaic, reprezentând câteva personalități istorice, fapt redat mnemonic de Ionel. La fel de fascinat ca până acum, am intrat instinctiv pe ușa de la intrare, dând nas în nas cu un portar și un garderobier. Eram în holul principal și nu-mi puteam conține admirația.

Lăsam în urmă intrarea, respectiv niște ferestre din podea până-n tavan, în stânga și în dreapta vedeam un set de scări, iar în fața noastră coloane masive de susținere, din marmură, în nuanțe de roz pal, pe jos – forme circulare din mozaic în culori neutre, iar sus alte

coloane, care se îmbinau cu tavanul, dând naștere unor ornamente asemănătoare frunzelor de măslini, precum și altor simboluri, din foiță – aparent – de aur, încadrate de verdele pal de pe fundal.

În față vedeai scările care, dacă s-ar fi prăbușit - în cazul unei calamități naturale - ar fi ucis cu îmbrățișarea greoaie a marmurei lor orice biet muritor.

Din păcate, era spectacol, așa că am ieșit la fel de tăcut cum am intrat, încă supus vrăjii clădirii. Când a observat impactul construcției asupra mea, Ionel a încercat să mă chinuiască, probabil pentru văicăreala mea de-aseară:

- Păcat că e spectacol, altminteri am fi putut vedea sala de spectacol, împodobită cu o frescă lungă de șaptezeci de metri, care înfățișează momente semnificative din istoria românilor. O mărturie mută a unor vremuri spumoase...

- Ioneleee?

- Da?

- Mă omori, taaaci!

Și uite-așa, pășind agale, în nici cinci minute am aterizat în primul birt. Ionel era cu mașina, așa că, în ciuda insistențelor mele de a bea, m-a refuzat galant, în timp ce eu – nu la fel de gallant, așa cum îi șade bine oricărei odrasle de viță nobilă, aflată departe de casă – am dat frâu liber animalului din mine... și am băut, și am băut, și am băut... Reamintindu-mi că povestesc toate astea unui puști... până m-a durut capul a doua zi, ingrozitooo!

- Ahaaa, erai mahmuuur! Alexandru, înțelegător.

Revenind la povestire, după câteva ore bune, am ajuns – sprijinit de Ionel – aproape în patru labe, la

mașină, însă nu singuri, ci însoțiți de un cuplu, care locuia în același bloc cu Ionel și cu care ne-am ciocnit întâmplător la bar. Odată puși în mișcare, am simțit că mă ia un val insuportabil de căldură:

- Ioneleee, oprește, te rooog, că nu vreau să-ți vomit în mașină...

Ionel se supune, resemnat ideii că îl aștepta o noapte lungă. Așteptăm cinci minute, așteptăm zece, însă nici o reacție. Pornim, simțind că senzația de greață mi-a trecut, numai pentru a repeta aceeași figură de vreo cinci ori, într-un interval de numai o oră.

Era toiuul verii, însă fiind seară, afară se lăsase răcoarea, așa că domnișoara, zgribulită în brațele iubitelui, încerca să se adăpostească din calea frigului.

Ne repunem pentru ultima oară în mișcare, însă mașină dă semne că se încacă. După nici doi metri, se oprește în centrul orașului, fără să pară a reporni în viitorul apropiat. Sub influența stării de greață, a panicii și a nervilor, clachez... fizic, de această dată:

- Domnule Albert, nu pot să cred, tata mă va omori pentru asta!

- Cum, pentru asta? Pentru atâta?!

Ne uităm toți țintă la pata sinistră de vomă lichidă, cu miros de cadavru îmbibat în alcool, care zburase pe podea și pe bord. Tinerii au amuțit pe bancheta din spate, șocați de întregul episod, în timp ce Ionel avea o expresie disperată. Tânărul se uita la mine cu dispreț, poate și datorită faptului că mă uitam țintă, de câte ori îi aveam în raza mea vizuală, la sânii micuți și zvelți ai iubitei, cu sfârcurile trezite de frig, fără ca ea să bage de seamă jocul de priviri.

Deschidem ușile din față și geamurile din spate,

pentru a estompa mirosul cadaveric de vomă. În spate lăsăm ușile închise, în speranța că fata nu va răci cumplit. Ionel rotește de câteva ori cheia în contact, fără ca mașina să schițeze nici cea mai mică intenție de a pleca din loc, așa că – la indicațiile lui Ionel – ne dăm jos din mașină, lăsând fata zgribulită în spate și începem a-mpinge mașina către marginea carosabilului.

Alunecând lin cu mașina către trotuar, nu-mi venea să cred cât e de ușoară. Imediat ce-am așezat mașina în poziția dorită, fac nici doi pași, mă-ntorc crispat cu spatele și-un nou șiroi de vomă se-mpărăștie pe jos.

Exasperați din nou de miros, mută mașina vreo douăzeci de metri în față, departe de pată. Nu era ca și cum bulevardele capitalei colcăiau de mașini și nu aveai loc pe trotuar, având în vedere că oamenii așteptau și zece ani după o Dacie...

Băiatul revine lângă fată, încercând s-o încălzească, eu mă așez pe bordură, nu din galanteria-mi excesivă, ci din dorința de a-mi reveni în fire, grație aerului tare de-afară, iar Ionel se uită concentrat sub capotă, la motor, ca și cum ar rezolva cine știe ce ecuație matematică complexă, care – după părerea mea – era inutilă.

- Știu, dar era atât de evident! Nu-mi vine să cred cum naiba nu mi-am dat seama până acum.

Nu știam sigur dacă are o cădere psihică sau chiar și-a dat seama ce defecțiune are mașina, că doar era inginer constructor, nicidecum mecanic auto.

- Of, taaata, tata! Râde energic.

- Taaata, ce Dumnezeu de treabă are tata? La fel de nedumerit ca până atunci...

- Cu tata eram când a reparat ultima oară mașina.
Pentru a fi sigur, se mai uită o dată-n bord, la indicatorul de apă, din stânga și la cel de ulei, din dreapta, revenind apoi la capotă, de unde țipă:

- Claudiaaaa, am nevoie deee...

Auzind că vecinul îi strigă numele, vecina de pe bancheta din spate anticipează că soluția e la îndemâna ei... Era clar ce avea de făcut, așa că – ajutată de iubit, care o încurajează - iese din mașină, se descaltă, își dă ciorapii subțiri jos, străduindu-se să nu-și arate chiloții și aruncă ciorapii în direcția lui Ionel. Cum se lăsase briza serii, Ionel a avut prezența de spirit de a prinde ciorapii.

În tot acest timp, urmăream șocat acest ritual primitiv, neștiind ce naiba se întâmplă. A luat apoi un briceag din bord, a tăiat perechea de ciorapi în două, a luat un crac al ciorapului și a ieșit apoi din raza mea vizuală, în spatele capotei.

Curios ce Dumnezeu meșterește, am mers tiptil – tiptil în spatele lui și am văzut cum - sub privirea lui, la îndemână - a slăbit puțin o piesă prinsă într-un suport cu șuruburi de blocul motor, cu ajutorul a două chei, una inelară, una tubulară, și al unei șurubelnițe, apoi a scos o curea care făcea legătura între două elice, a înlocuit-o cu cracul ciorapului, întins meticulos, și a făcut nod. A ridicat apoi alternatorul la maxim și l-a strâns înapoi cu ajutorul aceluiași două chei, a închis capota la loc, a scos o batistă din bumbac din buzunar, s-a șters pe mâini de mizeria de pe piese, în timp ce eu îl priveam stupefiat, neînțelegând încă ce s-a întâmplat. Văzându-mi mirarea, în timp ce pornea mașina, mi-a făcut rezumatul celor întâmplate:

- Era cureaua de la alternator, care pune în mișcare

două elicii, menite a răci apa din radiator. Aceasta fiind defectă, alternatorul nu se mai învârte, mașina nu mai pornește, apa poate fierbe și poate sparge motorul, așa că noi am înlocuit cureaua.

- Dumnezeuule, cu ciorapu'? Da' nu se strică motoru', nu luăm naibii foc?

- Stimabile, eu și toți posesorii de mașini din România facem asta. Eu am învățat șmecheria de la tata, care lucrează la fabrica unde se produce mașina. Nu luăm foc, dar noi să fim sănătoși, că boala vine repede! Râzând, lejer.

Rămas fără replică, mi s-a întipărit în minte butada privind sănătatea, cât și faptul că românul e artizan al improvizațiilor. Ajuns înapoi în patul lui Ionel, simțeam cum tavanul se învârte deasupra capului meu, însă m-am chinuit să fixez cu privirea un punct oarecare de pe el, pentru-a reuși s-adorm. Dimineața m-am trezit mai buimac decât în seara precedentă, însă nici nu era de mirare: dormisem două ore! Salutând familia, trezită cu noaptea-n cap, pentru a-și lua rămas-bun de la mine, i-am șușotit suav, la ureche, tatălui lui Ionel:

- Domnule, să știți că-mi pare nespus de rău că v-am umplut mașina de vomă... și mai vreau să știți că n-a fost deloc vina lui Ionel, a fost în întregime vina mea... și vă rog să nu vă supărați că îl "fur" pe Ionel măcar în acest week-end la Timișoara, mai ales că e-n concediu...

Tatăl lui Ionel n-a scos nicio vorbă vreme de câteva secunde, apoi a scos un mârâit înecat, de câine suferind, otrăvit de vecin, asigurându-mă apoi că întreaga chestiune e uitată, ca și cum n-ar fi avut loc vreodată...

Mai apoi, aveam să descopăr că românii sunt un

popor ospitalier, care ar zice orice pentru a-și liniști oaspeții. În plus, tatăl lui Ionel, pentru care expresia "părinte sever" reprezenta un eufemism, habar n-avea de pata de vomă, până să nu-l anunț eu, la fel de bine cum eu habar n-aveam că tatăl nu știa de pată sau că Ionel se furișase înapoi la mașină, după ce am adormit eu, pentru a șterge orice urmă, acesta neavând – la rândul său – habar că eu tocmai îl dădusem în gât tatălui.

Ne-am luat așadar rămas bun și am pornit către gară. Odată urcat în tren, am dormit dus, întreaga zi. M-am trezit înainte de a se lasă întunericul.

- Hm, locomotivă diesel sau electrică?

- Locomotivele cu abur au fost scoase din circulație, nu de mult.

- Hm, draguț!

În timp ce făceam conversație mărunță cu Ionel, am întrezărit o întindere mare de apă. După dimensiuni, era Dunărea. Se oglindeau tăcut în apa ei, ici-colo, câteva căsuțe, pădurea de fag și – protectoare – Luna. În scurt timp însă, liniștea a fost înlocuită de o rumoare pe care nu o puteam înțelege.

- Ionele, ce e cu toate utilajele astea? Ce construiesc?

- Domnule Albert, au început de câțiva ani un proiect româno-iugoslav, ce prevede un baraj peste Dunăre, două centrale hidroelectrice și ecluze, pe fiecare mal, pentru a permite navigația.

Mai în față, am zărit un puhoi de oameni, aflați în exil de pe teritoriul unei insulițe înguste, din mijlocul apei. Unii păseau către debarcader, alții puneau deja piciorul pe mal, acompaniați de o cohortă de copii care plângea, asistați toți de către armată. Imaginea îți rupea

sufletul, căci părea desprinsă dintr-o zonă de război. Văzându-mi șocul, Ionel a simțit nevoia să mă calmeze:

- Sunt locuitorii de pe Insula Ada Kaleh, nevoiți să se mute. Fie se mută acum, la umbra întunericului, pentru a evita căldura, fie o fac pentru a nu da ochiului privitor prilej de poticnire.

- Deci sunt mutați forțat, vrei să zici?

- Forțat e un cuvânt dur. Prin construcția barajului, valea Dunării în aval de Belgrad va deveni lac de acumulare. Nivelul apei crește în amonte de baraj cu zeci de metri și înghite astfel mica insulă din mijlocul apei.

- Nu cred. Câți oameni sunt mutați, în total?

- Hm, bună întrebare. Pe insulă sunt vreo șase sute de oameni, nu mai mult, dar cu cei din Vechea Orșovă și cei din satele de pe mal, aflate în apropierea barajului, vreo șaptesprezece mii de suflete evacuate.

Fascinat de mirajul insulei, l-am rugat pe Ionel să-mi povestească mai multe.

- Ada Kaleh e un *porto franco* (port liber) sau o zonă economică liberă, scutită de taxe, localizată geografic pe teritoriu românesc. Insula e totodată o enclavă turcească, unde trăiau însă, până acum, și alte grupări etnice.

Deși are o suprafață de numai opt hectare, pe insulă se regăseau o moschee, o biserică, mormântul Sfântului Miskin Baba, a cărui legendă povestește că a fost ultimul prinț samanoid, din vechea dinastie de Uzbek, din Buhara, care – în urma unei viziuni – a renunțat la tron și a plecat în lume pentru a-și găsi pacea sufletească, un sistem bogat de fortificații, drumuri subterane, depozite pentru muniții, edificiul condamnatului, magazii de alimente, casele

resortisanților, o mie de alei întortocheate și străzi înguste, cu iz oriental, insula fiind cunoscută ca un cuib al contrabandiștilor.

Detalii despre insulă găsim din perioada antichității, mitologia recunoscând-o drept loc de popas pentru Hercule, care venise să cucerească țara uriașului Geryon și a fraților săi, aflată dincolo de insulă, pe teritoriul României de azi. Învingător, Hercule pune stăpânire pe acest teritoriu și pe faimoasele cirezi de boi.

Pe un basorelief descoperit în Cipru, pe care este zugrăvită legenda lui Geryon, descoperim că vechea denumire a insulei era *Erythia*. Pindar, marele poet al antichității, povestește și el despre venirea lui Hercule pe această insulă, de unde culege măslinul sacru și îl transporta apoi în Olimpia, în templul lui Zeus, pentru a împodobi altarele zeilor și frunțile învingătorilor olimpici.

Prezența măslinului aici, la nord de ținuturile mediteraneene, a făcut ca această insulă să fie numită apoi *Cyraunis*, denumire preluată și de către Herodot, părintele istoriei, care o descria ca o fâșie lungă și îngustă, bogată în vegetație ieșită din tiparul regiunii, cu olivi și viță de vie sălbatică, vegetație prezentă și astăzi pe insulă.

Unii publiciști români sugerează că insula a fost utilizată și pe durata războaielor daco-romane, fiind totodată și cel mai important centru spiritual al geto-dacilor.

În turcă, *Ada Kaleh* înseamnă *Insula Cetate*, denumire care a devenit oficială după anul 1000 d.Hr., insula fiind – pe rând – ba teritoriu turcesc, ba teritoriu austro-ungar.

Prima atestare documentară a insulei aparține Cavalerilor Teutoni, prin jurul anilor 1400 d.Hr.

Locuitorii au trăit până azi din cultivarea pomilor roditori, pescuit și turism, dar principala îndeletnicire era comerțul, insula având în centru un bazar imens, plin de prăvălii curat întreținute, unde se vindeau țigări, delicatese turcești (rahata, halviță, baclava și sugiucuri), bijuterii, tutun, bragă, ulei de măsline și ulei sau parfum de trandafir.

Ca o istorie mai recentă, ulterior Primului Război Mondial, ca urmare a dezmembrării Imperiului Otoman, locuitorii au ales unirea cu România, pentru ca acum să fie evacuați, odată cu punerea în funcțiune a primului baraj.

- Evacuați unde? Am revenit înverșunat în prezent, după o fascinantă călătorie în veacuri îndepărtate.

- Acum vreo doi ani, știind că această insulă va fi scufundată, autoritățile au mutat toate construcțiile istorice pe Insula Șimian, din apropiere, al cărei teritoriu va rămâne neafectat de creșterea nivelului apelor.

Ascultându-mă ca hipnotizat, Alexandru, care tăcuse în tot acest răstimp, m-a făcut să mă reîntorc în timp, în vagonul acelui tren, alături de Ionel, privind amândoi încruntați către Ada Kaleh.

- Albert, ce s-a-ntâmplat până la urmă cu locuitorii insulei?

Auzindu-l pe Alexandru, am revenit la cruda realitate a zilelor noastre:

- Majoritatea au plecat în Turcia, iar restul în Dobrogea, teritoriu românesc cu o bogată minoritate turcă, și în regiunile românești sau sârbești din apropiere.

- Atunci cu cealaltă insulă, pe care au mutat

clădirile importante de pe insula scufundată, ce s-a întâmplat?

- Insula Șimian e o insulă românească pe Dunăre, în amonte de Porțile de Fier, fiind locuită încă din neoliticul mijlociu. Obiectivele turistice de pe insula scufundată se regăsesc și astăzi pe teritoriul ei, însă într-o stare continuă de degradare, proprietari majoritari fiind diverși indivizi din regiune, care o folosesc ca loc pentru braconaj, în special de fazani, numeroși pe insulă.

- Păi de ce ? Țara ce zice? Oamenii ce zic?

- Identitatea culturală e pentru unii un concept pierdut sau poate - pur și simplu - oamenii fie se fac că uită, fie au ales să uite, fiece... Încercam să-mi aleg atent cuvintele.

- Fiece... au uitat? Ager și senin, puștiulică.

Auzindu-l, am realizat că nici eu n-aș fi putut s-o zic atât de concis.

- Exact! Oamenii au fost relocați, însă valoarea istorică a insulei a fost scufundată pentru totdeauna în apele Dunării, motiv pentru care unii nu au abandonat nici astăzi ideea de a reconstrui Ada Kaleh.

Uitându-mă la ceas, am realizat că au trecut mai bine de șase ore, fără ca eu sau puștiulică să realizăm, însă uitându-mă la el, vedeam cum se chinuie să-și țină pleoapele deschise, așa că m-am scuzat și am pornit grăbit - cu pașii înfiți în prezent și cu sufletul ancorat în trecut - către conac.

Acolo, singur, gândurile au capătat un nou înțeles, necenzurat, un amalgam de amintiri începând să curgă involuntar, de la momentul în care am pășit în Timișoara.

Am rămas plăcut surprins de oraș, supranumit

"Mica Viena", datorită similitudinilor arhitecturale cu capitala austriacă, ca urmare a fostei dominații austro-ungare din zonă. Nu am apucat să văd prea multe în drum spre hotel, dar oamenii cu care am intrat în contact păreau ceva mai relaxați, iar drumul până la hotel l-am parcurs cu un troleibuz, dovadă a faptului că se încerca modernizarea infrastructurii și a transportului public în comun.

Odată ajunși în apartamentul hotelului, am făcut fiecare câte un duș, ieșind apoi în oraș. Ionel, timorat, abia dacă văzuse o discotecă, pe când eu eram un împătimit al teraselor, barurilor, discotecilor, cluburilor, birturilor, chefurilor sau orgiilor.

Localul în care am aterizat într-un final putea fi numit cu greu "o discotecă", în accepțiunea mea a termenului, fiind mai degrabă o sală studențească, unde lumea se aduna și – amețită de aburii alcoolului – dansa.

După mai bine de zece pahare de alcool, am aterizat pe ringul de dans, trăgând după mine o domnișoară, nu neapărat exuberantă, însă copleșită de atenția primită, mai ales că făceam - ca ținută - notă discordantă cu majoritatea bărbaților prezenți.

După câteva piese, am revenit lângă Ionel, care mă aștepta imobil pe un scaun, la marginea ringului de dans. La nici un pas de el, cu spatele, se unduia elegant figura unei crețe, cu părul acaju ca mahonul, până peste fundul perfect bombat, întrezărit printre pliurile rochiei vapoase. În loc să mă opresc lângă Ionel, beat fiind, am tras-o de mână, încercând s-o aduc pe ringul de dans, mai mult cu forța.

Mi-a refuzat insistențele cu o îndârjire tăioasă în privire, însă într-o manieră elegantă, fără a schița vreun

gest deplasat, fără a-mi adresa vreo înjurătură. Am dedus că nu e cazul să insist, mai ales că nu părea în largul ei și nu părea a înțelege o boabă din ce încercam eu să-i comunic sau, pur și simplu, nu era măgulită de cele auzite. Nu cred că i-am făcut cinste lui Ionel prin comportamentul meu, mai ales că a rămas imobil, asemeni unei statui, până la întoarcerea la hotel.

Am dormit dus până la orele prânzului și după o incursiune prin saloanele elitiste ale orașului, am luat bilete la operă. În timp ce Ionel descoperea o nouă latură a mea, cea rafinată, predominantă de altfel în ochii chiori ai lumii, iar eu mă bucuram văzând că renunță la stânjeneala din ziua precedentă, păcălit fiind de intențiile mele din momentele acelea.

În vreme ce Ionel urmărea fascinat punerea în scenă, ca pentru prima oară, eu, drept să zic - după nici 20 de minute - mi-am pierdut treptat interesul pentru spectacol, și nu pentru că nu aș fi iubit *Carmen*, care era opera mea preferată, pe care o revedeam pentru a mia oară și aș fi revăzut-o cu plăcere încă o dată, însă rămăsesem fără urmă de interes, atenția fiindu-mi captată, în mod ostentativ, de către o tânără domnișoară cu forme rubensiene și cu sâni răsfirați lasciv, parcă dinadins, deasupra balconului din fața ei.

Părea elegantă, dar deloc puritană, adică exact ceea ce căutam eu atunci, pentru o dată, eventual încă o dată și - puțin probabil - altă dată. După ce ne-am intersectat privirile de vreo câteva ori și a reușit să-mi trezească atenția, cu privirea de felină, și-a mușcat apoi buza, pentru a-mi studia reacția. Interpretând gestul fie ca pe o invitație evidentă, fie ca pe o modalitate de a mă tachina, sau - în final - de a mă chinui, am știut că e

timpul să o ignor cu desăvârșire, până către finele spectacolului. Pe alocuri, fredonam apăsător, cu buzele, "Marșul toreadorilor", sub privirile ei mirate și atente. Știam că nu era doar în mintea mea, pentru că orice om simte când este sorbit din priviri, dacă este suficient de interesat.

La sfârșitul actului IV, i-am aruncat o privire cu subînțeles, apoi - uitându-mă la însoțitorul ei - am demontat-o cu o privire neînțeleasă de dispreț, taman în momentul în care, pe scenă, Don José îi urmărește pe Carmen și pe Escamillo, care își mărturisesc iubirea.

Văzând privirea mea diprețuitoare, duduia își mută îmbufnată privirea, urmărind apoi îngrozită cum - pe scenă - înnebunit de gelozie, Don José o ucide pe Carmen. Fix în acel moment m-am uitat din nou în direcția ei, de această dată chinuit, în timp ce ea a schițat o expresie plină de sine.

Imediat după spectacol, am pășit către balconul Operei, uitându-mă calm către catedrala cu o arhitectură bizantină din față și în lateral, către îmbinarea ciudată, nefirească dintre clădirile istorice, de sute de ani, cu arhitectură elegantă și blocurile comuniste, în curs de finisare, cu o arhitectură banală, fadă, care ciuntea din frumusețea peisajului urban.

Am tăiat și aprins un trabuc, după toate rigorile etichetei, învățându-l pe Ionel, care fuma pentru prima oară un trabuc, să nu tragă tutunul în piept.

O parte din spectatori s-au risipit din clădire, pierzându-se în promenadă, pe *Corso* sau pe *Surogat*, sub privirile senine ale celor rămași la balcon.

În nici un sfert de ceas, la balcon și-a făcut apariția mezzo-soprana care interpretase convingător

rolul Carmenei.

- Bună, tinere, ce ai crescut, era să nu te mai recunosc! Cu ce gânduri pe la noi? Nicio intenție pătimășă, sper. Sau? Râzând suav.

- Bună ziua! Vă salut cu deosebită considerație și vă transmit salutările calde ale întregii familii! Mama vă îmbrățișează și m-a rugat să vă rog să închideți ochii, nu înainte ca eu să vă mărturisesc că sunteți la fel de frumoasă ca acum zece ani, când v-am văzut ultima oară, dacă nu chiar mai frumoasă decât îmi amintesc eu!

- Oooo, tinere, și tu ai crescut, ce e drept, dar - te rog - termină cu complimentele, c-am să roșesc negreșit. În timp ce ea vorbea cu noi, i-am închis ochii și - cu un gest subtil - abia observat de Ionel, înainte ca ea să se dezmeticească, am scos dintr-o cutie un colier bătut în platină, ornamentat cu sute de rubine finuțe, de mici dimensiuni, care îi scoteau în evidență culoarea ochilor, de un verde sălbatic, împietrit odată cu trecerea timpului.

S-a blocat vreme de câteva secunde, am mai schimbat apoi câteva vorbe și ne-am salutat, nu înainte de a o invita săptămâna viitoare la cinema, asemeni unui puști inofensiv. S-a îndepărtat, cu gesturi elegante, dar familiare, nu înainte de a privi în urmă, zâmbind diafan către noi.

În tot acest timp, duduia de la balcon mă privea pe furiș. Văzând însă că așez colierul la gâtul mezzo-sopranei, a interpretat pripit gestul, așa că a început să deseneze - cu trupul și cu evantaiul - gesturi ample și eram sigur că fierbe. În drum spre ieșire, atunci când am ajuns în dreptul ei, m-am oprit, ca și cum aș fi uitat ceva important:

- Domnișoară, îmi pareți cunoscută. Nu vă cheamă

cumva... Văzând un pandantiv grosolan din aur galben, înfățișând inițiala "M", pe care nu-l observasem până acum, atent fiind la sânii ei sugrumați intenționat de un corsaj cu un număr mai mic... Monica?

La care ea a răspuns șiret, bănuind că nu am nici cea mai vagă idee:

- Și dumneavoastră îmi păreți cunoscut, dar mi-e teamă că mă cheamă Marilena, nu Monica.

- Nu pot să cred, atunci înseamnă că vă confund! În mod sigur, dacă ne-am fi cunoscut până acum, n-aș fi uitat numele dumneavoastră.

Măgulită, a ținut să facă de urgență prezentările:

- El este Ionel Apostolu, coleg de facultate și bun prieten.

M-am prezentat, la rândul meu, pe mine și pe celălalt Ionel, continuând precaut, dar vădit ironic:

- Mi-ar plăcea totuși să vă cunosc mai bine și, de ce nu, să devenim chiar buni prieteni!?

Văzând că Ionel al ei înghite-n sec, ca pentru sine, am realizat că sunt într-adevăr doar buni prieteni sau mai bine zis că sărăcuțu' de el avea fața, portu', da' nu și influența sau comportamentu' unui nomenclaturist proeminent, așa că atârna după fusta ei, ca un câțeluș obedient, sperând că o va prinde pe duduie, care nu îl considera suficient de bun pentru nasu' ei, într-un moment vulnerabil și vor deveni astfel prieteni intimi.

El, imbecilu', deși intuia în sufletu' lui că duduia l-ar vedea bun pe post de săpun, ar fi cerut-o și de nevastă, la cât de amorezat era. Ea, ofensată de replica mea ironică:

- Și ce vă face să credeți că nu îmi selectez atent prietenii?!

- Sunt sigur că vă alegeți atent prietenii, de aceea m-aș simți onorat dacă mi-ați permite să vă conduc până acasă, alături de prietenul meu, firește.

A dat din cap în chip aprobativ, în timp ce Ionel, colegul de facultate și buuunul ei prieten, a mers cu noi până la ieșirea din clădire, vrând să o însoțească și el. L-a expediat fără nesimțire, dar fără prea mult tact.

În timp ce Ionel se uita stânjenit către porumbeii de pe bulevard, noi ne-am așezat pe o bancă. Am strâns-o în brațe, am început să o sărut neobrăzat, sălbatic chiar, simțindu-i respirația accelerată, la un pas de urechea mea.

Am început să-i desenez apoi cercuri cu limba în spatele urechii și am mușcat-o de lob. A scos un țipăt înecat, de durere amestecată cu plăcere. Dacă am fi fost în alte vremuri sau într-o altă parte a lumii, aș fi condus-o până pe prima bancă din primul parc și aș fi dezbrăcat-o acolo, sub privirea lui Ionel, deopotrivă stânjenită și surescitată, rugându-l să ni se alăture.

Dar pentru că nu eram în alte vremuri sau în alte locuri, am mușcat-o ușor de sânul drept și apoi i-am apucat ambii săni, încercând să-i scot din corset; m-am trezit cu o palmă neașteptată peste față, dată însă fără prea multă forță sau convingere.

Mi-am retras mâinile, însă am copleșit-o cu o ploaie fierbinte de săruturi, tot pe săni. M-a rugat să încetez, stânjenită fiind de Ionel, care – întors cu spatele – se îndepărtase, pentru a ne lăsa singuri.

- Cine, el? Nu ne vede!
- Du-mă acasă, te rooog!
- Da' mai rămâi cu mine...
- Nu... nu vreau, nu aici!

- Nici nu se punea problema să rămânem aici, dar te iau în brațe și te car atunci până-n camera mea de hotel!

- Nu, te rooog, dacă mă placi azi, mă placi și mâine...

Pentru că nu-mi plăcea să mă milogesc în fața unei femei, mai ales când n-o plăceam în mod aparte, cu trupul încordat și înjurând în gând, de durere, dar la fel de amabil ca până atunci, am condus-o acasă, cu Ionel, rămas în urmă, pentru a ne lăsa în continuare singuri.

Nici nu mă gândeam s-o las singură pe drum, în toiul nopții, doar că resimțeam o durere fizică sfâșietoare, pe care numai un bărbat sedus și-abandonat o poate-nțelege!

Ajunși în fața ușii ei, am salutat-o rece, convins fiind că nu o voi mai căuta vreodată, însă ea m-a prins de mână, m-a tras în brațele ei și mi-a șoptit la ureche că azi încă nu poate, luându-mi mâna dreaptă și introducând-o sub fusta ei, peste chiloții de bumbac, sub care simțeam o bucată voluminoasă de... pânză, pe care nu țineam morțiș să o ating... înțelegând astfel că nu a fost vorba de o ezitare, un regret, o fixație sau o carte jucată prost, așa că a doua zi, când s-a întors de la slujba de Duminică, o așteptam în fața casei, la ora stabilită.

Am străbătut întreg orașul, cu o barcă, pe râul Bega. Am descoperit-o atunci, altfel decât ieri, zâmbind cu gura până la urechi, fără pic de teatralitate. Apoi, la inițiativa mea, l-am recuperat pe Ionel de la hotel, târându-l după noi în aceeași discotecă studentască de acum două seri.

Acolo, atunci, l-am văzut pentru prima oară destins, după ce Marilena, observând că se uită rușinat

către o domnișoară pe care o știa, le-a făcut cunoștință.

Ne-am amestecat toți patru serios, însă cheful s-a spart destul de repede, căci partenera mea de distracție mă atingea apăsător - cu vârful pantofilor - între picioare, pe sub masă, iar Ionel și-a condus, timid, partenera de conversație.

Ajunși în camera de hotel, am trântit-o de perete și am început să o sărut apăsător de sus în jos. Ajungând în zona bazinului, i-am băgat mâna în chiloței. Mi-am retras apoi mâna ușor, în timp ce cu cealaltă mână o strângeam violent de păr.

Mi-am scuipat apoi două degete și le-am introdus în ea... Era îngustă și fierbinte ca un vulcan și tremura de plăcere. Urmărind ritmul degetelor, își contracta - în tandem cu ele - vaginul, făcându-mă să anticipez ce va urma. Era learcă! Am scos mâna și-am simțit că nu-nțelegea de ce. Am apucat ferm de rochia ei sărăcăcioasă, cusută stângaci, probabil chiar de ea.

- Nuuu, te rooog...

- Luăm alta...

Am rupt rochia de pe ea, lăsând-o în lenjeria intimă. Am băgat din nou două degete, apoi trei, apoi patru... Aștepta să rup lenjeria de pe ea, dar am preferat să las sutienul pe ea și să-i scot, cu limba, sânii din el. În timp ce ea o sărutam apăsător, ba o mușcam, ba o strângeam cu o mână de sâni, cu cealaltă mână mișcam degetele, simțind că se apropie de extaz.

Am simțit un șiroi de apă caldă, dar - în loc să mă opresc - am continuat mai energic, stimulându-i tot mai tare clitorisul. La scurt timp, un al doilea șiroi de apă a-nceput să curgă, apoi un al treilea. Era în extaz și - în egală măsură - rușinată, neînțelegând reacția explozivă a

corpului ei.

Am devenit mai tandru, doar vreme de câteva secunde, întorcând-o apoi cu spatele. Continuam să o strâng, ba de păr, ba de sâni și i-am tras chiloței la o parte, împingându-mă violent în ea, din spate. Am început apoi să mă mișc mai atent, numai pentru ca apoi să-mping tot mai violent, strângând-o cu o mână de păr și plesnind-o cu cealaltă peste fund.

Gemetele au devenit încet-încet răgete, tot mai puternice. M-am oprit, crezând că o doare. A țipat la mine să continui! Am înțeles că țipa de plăcere. Pentru a o vedea inebunind, mi-am scuipat degetele și am început să le mișc energic în zona pubiană, împingând - în același timp - cu ciudă, în ea.

Țipa ca o nebună și a udat, în câteva secunde, tot patul. Eram la fel de excitat ca și ea, dar doream să prelungesc senzația. Eram plin de stropii ei, până și pe piept.

Văzând că vreau să tot amân momentul, a-nceput să contracte - fără oprire - vaginul și s-a-ntors apoi, brusc, cu fața la mine, împingându-mă afară...

S-a apucat apoi să se pipăie singură și, cum avea sânii imenși, i-a strâns în mâini și-a-nceput să îi sărute și să-i muște singură. Apoi, cu o mână, mi-a cuprins-o și a început s-o strângă. A scuipat-o și mi-a așezat propria mână pe ea, rugându-mă să mi-o agit, uitându-mă la ea, ba să o strâng de sâni, în timp ce ea se masturba singură în fața mea, până când un jet de apă a-nceput să curgă din ea.

N-am mai rezistat și-am tras-o peste mine, împingând fără urmă de finețe, în timp ce o stimulam finuț - cu un deget - în anus. Am ajuns simultan la

orgasm, ea țipând ca o nebună, fără să-i pese c-o aude tot etajul, eu stropind-o peste tot, până pe gât și pe sâni.

Eram rupt de oboseală, dar a-nceput să-și frece din nou sâni, apoi mi-a cuprins-o între ei, pân'-am început să tresar și a sărit apoi în brațele mele.

Am sfârșit unul în brațele celuilalt desenând cerculețe cu bazinul, în jurul bărbăției mele, în timp ce o lingeam pe sâni și îi strângeam fesele-n palme. Am continuat așa vreme de o oră, fără răgaz, astfel că dimineată simțeam că m-a lovit trenu'.

M-am trezit la prima oră, pentru că trebuia să ajung la Politehnica din Timișoara, de care aparținea Facultatea de Construcții, în cadrul căreia se înființase - din acest an - o specializare pentru conductorii arhitecți.

Cum nu se punea problema să-mi continui studiile aici, venisem pentru un schimb intercultural, în cadrul căruia împărtășeam gratuit din cunoștințele mele de arhitectură, studenților de aici. În plus, aveam ocazia de a mă înfrupta din toate plăcerile vieții, tabuu pentru familia mea, având un alibi verosimil la îndemână, pentru care am primit binecuvântarea reținută a părinților: un act creștinesc și civic admirabil, care va da bine - alăturat studiilor de până atunci și unui lung șir de acțiuni filantropice - la susținerea tezei de doctorat și la viitorul angajator, o firmă mare de arhitectură din Europa de Vest sau din State.

Și uite-așa, ca un veritabil "laudabilis animalus sociale", m-am luptat cu mine, să mă dau jos din pat. Pe Marilena am lăsat-o dormind și am ieșit tiptil din cameră, nu pentru că mi-ar fi păsat dac-o trezesc, ci pentru că evitam să dorm cu domnișoarele cu care sfârșeam în același pat și - mai ales - uram momentul

acela stânjenitor al dimineții, când partenera mea de pat încerca să găsească ceva jucăuș, hazliu, siropos, demn sau spiritual de zis, și nu pentru c-ar fi zis neapărat ceva neinteresant, dar nu țineam neapărat să aud, să ascult și să mai și conversez.

După ce am stabilit detaliile colaborării, am revenit la hotel, pentru a-l conduce pe Ionel la gară. Am verificat camera, constatând cu ușurare că tânăra ispită plecase...

După revenirea de la gară, am trecut pe la un atelier de croitorie, greu de găsit, apoi pe la fabrica de pantofi naționalizată din oraș. Aici, am fost plăcut surprins să conversez cu o doamnă în germană, aceasta explicându-mi că în partea de vest a țării locuiește o comunitate numeroasă de șvabi și de sași. Mi-a împachetat o pereche de sandale, o pereche de pantofi și o pereche de cizme și mi-a urat toate cele bune.

Înainte să ies, am dat nas în nas cu figura președintelui american Harry Truman și cu cea e Sophiei Loren, în două poze distincte. Nu m-am putut abține, așa că am cerut o explicație.

Am descoperit că ambii au purtat pantofi din piele naturală, produși în această fabricuță anonimă, din acest modest oraș, din acest colț al Europei și tot aici, în anul 1956, a fost inventată pielea artificială.

Am plecat, senin și recunoscător pentru primirea prietenoasă și lecția de istorie gratuită. M-am oprit în drum, la un butic, de unde am cumpărat o pungă de covrigi cu sare și un pahar de suc, de la dozator, și m-am așezat în apropiere, pe o bancă.

În timp ce mă bucuram de momentele acelea de o simplitate rafinată, n-am putut să nu observ trecătorii,

mai ales cei tineri, tunși și îmbrăcați simplu, modest, similar, ca urmare a regimului.

Dintr-o sută de tineri, cam unul – care făcea notă discordantă cu restul - ieșea în evidență, printr-o pereche de blugi *Levi's*, *Lee* sau *Wrangler*. La fel, păstrând raportul, rar vedeai câte o domnișoară într-o rochiță cu croi frumos, cusută la un atelier specializat, și nu improvizată acasă.

M-am ridicat aproape anesteziat de atmosfera simplă, dar curată, de pe stradă și am poposit și la o croitorie din centru, de lux, după cum mă anunța afișul expus în vitrină. Am cumpărat o rochie potrivită pentru un banchet sau un bal, asemeni rochiilor de prințese din basme. Știam că ocaziile unde puteai purta asemenea rochie erau rare, mai ales aici, însă visurile nu costă niciodată nimic!

Ajuns în fața casei unde locuia Marilena, am apăsat soneria și mi-am încrucișat degetele, rugându-mă să nu fiu întâmpinat de vreun alt membru al familiei. Norocul meu, în pragul ușii a apărut ea:

- Nu caut angajamente, nici pe termen lung, nici pe termen scurt, dar ți-am rămas dator... o rochie și nu puteam să nu onorez o datorie!

A zâmbit cu gura până la urechi, mi-a mulțumit și a deschis cadoul pe fugă, ca un copil mic. Văzând pantofii, rochia și o brățară din aur galben cu briliante, a rămas câteva secunde fără grai, apoi mi-a mulțumit, din nou, emoționată. A mai bâlbâit ceva, dar n-am înțeles exact ce, pentru că plângea de fericire. Era oricum referitor la prințese, așa că m-am simțit nevoit s-o încurajez:

- Pentru că ești o femeie în toată firea, ți se pare

acum stupid că ai fost încurajată, când erai mică, să crezi în prințese și în finaluri fericite, dar crede-mă, nu e nimic mai înțelept decât să crezi în continuare în basme, adult fiind, pentru că - doar așa - ele pot deveni realitate.

N-aveam nici cel mai mic interes de a începe o legătură romantică cu ea, și nu pentru că aș fi fost imun la calitățile ei sau pentru că i-aș fi găsit vini sau aș fi judecat-o în vreun fel, dar, pur simplu, în inima mea nu era loc decât pentru mine, momentan.

Gândindu-mă la acele vorbe de duh, pe care i le-am spus atunci doar ca să nu tac, am ațipit ca un puturos consacrat, pe același fotoliu de piele, fără a apuca să mă schimb în pijamale. Odată trezit, am încercat să-mi țin mâinile și creierul ocupate cu activități casnice, până la ora la care urma să-l vizitez pe puștiulică, pentru a continua povestirea începută în ziua precedentă. Ajuns în aceeași încăpere cu puștiulică, povestirea a prins, din nou, o existență de sine stătătoare:

Am ajuns deci în Timișoara, unde am cunoscut – la Operă - o fată, pe nume Marilena. Mare lucru nu e de povestit, pentru că a fost un week-end ca oricare altul, banal.

Pot să-ți povestesc însă mai multe despre Marilena. Fiind în Timișoara vreme de câteva luni și împărtășind pasiuni comune, am început să ieșim des împreună. Era foarte frumoasă, însă nu voiam să o fac prietena mea și, cu toate astea, îi căutam compania, pentru că era dezghețată, era un camarad vioi și râdeam zgomotos.

Ce trebuie să înțelegi tu e că, fiind alte vremuri, oamenii vedeau lumea prin ochii acelor vremuri. Spre exemplu, la câteva zile după ce am cunoscut-o pe fată, i-

am făcut un cadou și, cum stăteam noi în fața casei, la ușă a apărut surioara ei. Avea vreo patru anișori, nu mai mult, și un păr blond și creșt, creșt, creșt, asemeni copiilor din picturile lui Michelangelo, spre deosebire Marilena, care avea părul lins și închis la culoare.

După nici cinci minute de conversație, mi-am dat seama că era un copil timid și introvertit, dar isteț și bine educat. Un copil cu multe lipsuri, nu pentru că n-ar fi avut părinți sau un acoperiș deasupra capului, ci pentru că erau alte vremuri, cu alt gen de probleme și alte lipsuri, nu mai multe, nici mai puține, ci pur și simplu diferite.

Mi-a luat ceva timp să observ că - de câte ori ieșeam împreună - Marilena strângea în geanta sau în rucsacul ei toate fructele, dulciurile, sucurile sau alte bunătăți pe care nu le mânca în oraș, pentru surioara ei. Nu le fura, că' doar erau ale ei, motiv pentru care nu am băgat de seamă gestul și nici nu am zăbovit mult asupra lui, cel puțin inițial, pentru că nu-i înțelegeam adevărata semnificație.

Asta până într-o zi, când, conducând-o acasă, am văzut că surioara i-a ieșit în întâmpinare și, sărind în brațele ei, a întrebat-o dacă i-a adus cumva un biscuit, moment în care am realizat că fericirea acelui copil se calcula în dulciuri despachetate, pe când fericirea unor odrasle răsfățate se calcula în carate.

Am văzut de când am ajuns în țară că oamenii stăteau la cozi interminabile pentru mâncare, spre exemplu, și am auzit că alimentele, de la pâine la salam sau lapte erau raționalizate, pentru idealul lui Ceaușescu de a face industria românească competitivă la nivel mondial, precum și de a transforma România în prima

țară comunistă "autosuficientă", fără imixtiuni economice exterioare, însă am preferat să închid ochii, pentru că o consideram o realitate care nu mă afectează la nivel personal, deci care nu-mi aparține. Atunci însă, văzând fetița punând asemenea întrebare, un vâl mi s-a ridicat de pe ochi, afectându-mă la nivel personal. Le-am "răpit" la o plimbare în parcul din apropiere și - în timp ce îngerașul blond cu ochi verzi se juca în nisip - i-am sărutat mâna Marilenei și i-am explicat că fug de angajamente, dar că promit solemn, în fața ei, că sora ei va crește frumos.

Și-n timp ce ea mă asculta nedumerită, neîncrezătoare chiar, am scos din buzunar un ceas de aur roz, primit de la bunicul meu răposat, pe care-l purtam pretutindeni, ca talisman, am luat-o de mână și i-am așezat ceasul în palmă, povestindu-i semnificația lui.

Bunicul mi-l dăduse ca să-l port după mine, în semn de recunoștință pentru tot ceea ce am și ce voi avea, dar nu s-a materializat încă, până în momentul în care voi întâlni pe cineva care va avea nevoie de ceas mai mult decât mine, moment în care va trebui să i-l dăruiesc persoanei respective.

S-a uitat la ceas zâmbind, observând detaliile încrustate în el. Pe fața ceasului - în plan central - era gravată imaginea unei corăbii, care naviga pe marea involburată, încadrată de o cetate și de două ramuri, precum și o frază într-o limba străină. Eu, citindu-i nedumerirea:

- Fraza "Fluctuat Nec Mergitur", scrisă cu caractere latinești, e motto-ul orașului Paris. Traducerea ar fi "este împinsă de valuri, dar nu se scufundă". Expresia are caracter impersonal, fiind folosită - din vremea

Imperiului Roman - pentru a descrie o idee, un obiect sau un om, care suferă fluctuații pe durata furtunii, dar rămâne neimergibil/ă.

S-a uitat la mine cu o căldură delicată, m-a luat în brațe și m-a strâns cu putere, singurele ei vorbe fiind:

- Ooom vedea...

Vorbind, încercam să anticipez întrebările puștiului. Uitându-mă însă în direcția lui, ațipise cu degetu-n gură, așa că am ieșit pe vârfuri din cameră, mi-am luat rămas-bun de la Maria și am pornit către casă.

Nici n-am făcut primii pași și-a-nceput o ploaie mărunță, deasă, de vară. N-a durat nici zece minute, căci - în timp ce deschideam ușa de la intrare - Soarele risipise toți norii de ploaie, eclipsând întregul cer.

Gândurile mi-au zburat către cuvintele Marilenei, șușotind pentru mine însumi, ca un nebun :

- Ooom vedeeea...

Tolănit din nou, ca un puturos imuabil, pe același fotoliu, am luat o sticlă de whisky în brațe și-am început să beau, direct din sticlă, cu înghițituri mari, încercând să conving vocile și gândurile din cap - care se izbeau cu viteza luminii de pereții sufletului meu - să tacă, lăsându-mi măcar o clipă de răgaz.

La mai bine de două luni de când o cunoscusem pe Marilena, precum și pe alte domnișoare prezentabile, dar mai reticente și prea sensibile pentru gustul meu, mă vedeam pus în postura de a o căuta tot pe ea, la fel de lipsită de șarm în ochii mei.

Cu toate astea, îi ajutam sora, potrivit promisiunii făcute, în fața Marilenei, de a o ajuta. Drăcieeee, Ionel ajungea astăzi în oraș și m-a anunțat din timp că și-ar dori să meargă la Operă, iar eu am uitat, din nou...

Neștiind ce să fac, am zis că trec pe la Operă, în speranța că voi reuși să obțin două bilete de la Erika, mezzo-soprană și veche cunoștință a mamei.

Singura problemă era că o invitaseam la cinema cu noi, data trecută și m-am făcut că plouă apoi, cum fac de obicei. Am mizat însă pe amabilitatea ei, așa că am pornit către ea.

Întrebând de ea, femeia de serviciu s-a uitat la mine intrigată, apoi m-a condus către recuzită, pe la intrarea artiștilor. Era încă devreme, căci erau patru oameni în toată încăperea: femeia de serviciu, doamna, soțul ei, tenor și coleg de scenă, și încă o duduie, abia majoră.

Dacă duduia mi-a captat imediat atenția, mi-am pierdut-o în timp relativ scurt, căci - așa bou cum sunt - am observat că doamna Erika avea machiajul adunat sub ochi și rujul întins pe-ntreaga față, asemeni unui clown.

Până și expresia aducea - în ochii mei - cu nebunia stridentă a unui clown. Zic asta, pentru că de mic mă îngrozesc clownii cu râsul lor, fie nebun, fie trist, ascuns sub e expresie machiavelică, în contrast cu machiajul strident. La o privire mai atentă, întregul peisaj părea desprins din romanele de dragoste, pline de intrigi și trădări.

Aveam să descopăr, câteva zile mai târziu, că presupunerea mea era întemeiată, căci - după reprezentația abia încheiată - doamna pășea demnă, dar secată de vlagă, pe scenă, alături de soțul ei, tenorul, și de duduia din scena anterioară, după interpretarea unui rol dureros, dar familiar, rolul vieții ei, și asta pentru că opera pusă în scenă vorbea despre iubire, trădare și suferință, în timp ce ea însăși se vedea - pentru a mia

oară — pusă în postura de a-i ierta soțului extrem de "iubitor" încă o indiscreție, din lungul șir.

Câte să mai fi fost în trecut, de care ea nu avea cunoștință, câte sunt și câte aveau să mai fie, nici ea nu dorea să știe... consolată fiind de prosternarea stupidă a omului care, de frica schimbării sau a unui scandal, decide să închidă ochii încă o dată.

Nu vorbim aici de trădarea datorată uzurii, datorată anilor, datorată vremurilor sau slăbiciunii umane, ci de trădarea pe care o resimți atunci când observi un tipar repetitiv care nu face decât să îți confirme ceva ce tu știai în sufletul tău deja, dar nu voiai să accepți, pentru că era mai ușoară minciuna.

Imediat după spectacol, m-am pregătit să o fur din funestul cotidian, invitând-o cu mine, cu Ionel și cu Marilena la o șuetă într-un bar, însă Marilena era așteptată acasă, în timp ce Ionel invocase nu știu ce scuză, ce-i drept neverosimilă, așa că m-am trezit ieșind singur cu doamna la ceai.

Femeie-n toată firea, a-nceput să plângă zgomotos, ca un copil, în timp ce eu o ascultam, rupt în mii de bucățele de urâtenia ei. Nu vorbesc aici de expresia feței ei, ci de urâtenia pictată de un tablou în care o femeie sau un copil plânge.

Am fost șocat și nu neapărat dornic să aud că tenorul era primul și ultimul bărbat din viața doamnei, cunoștință a mamei sale și de o vârstă apropiată cu a ei.

Îl prinsese cu altă femeie în prima lună de căsătorie, dar mama ei o sfătuisese să pună indiscreția pe seama lipsei ei de experiență și a nevoilor mature ale soțului ei. Mai târziu, au fost natura lui infantilă, firea lui de artist, apoi faptul că ambii lucrau foarte mult, apoi

faptul că ambii erau colegi, apoi criza vârstei a doua la el, apoi vârsta ei... și tot așa, au ajuns aici, știind — în sufletul ei — că atunci când el a aflat că ea a aflat și totuși l-a iertat, el a știut că avea să repete aceeași greșală la infinit...

Încercam să găsesc cuvintele potrivite pentru a o calma, însă nu mă prea înțelegeam cu angajamentele sau cu compromisurile amoroase, și nici cu nuanțele de gri, strecurate printre alb și negru, așa că bâjbâiam ineptii.

Printre lacrimi, a-nțeles reacția mea și-a simțit nevoia să motiveze, probabil mai mult pentru sine, propriile alegeri:

- Când eram mai tânără, mereu îmi vedeam bunicii sărutându-se ca doi școlari și am crezut, pentru mult timp, că relația lor e perfectă, că ei nu se plictisesc unul de celălalt, nu se ceartă, nu se supără. Bunica mea avea să-mi explice că au probleme, ca orice cuplu, dar au înțeles amândoi că o relație de iubire nu este un loz câștigător, ci o construcție, care trebuie întreținută permanent.

În aceeași notă, tot ea mi-a explicat că o căsnicie nu e nimic altceva decât o pereche de șosete, care — dacă s-au descusut — pot fi cusute la loc, în loc să fie aruncate la coș și-nlocuite rapid cu o pereche nouă, care va necesita și ea o cusătură, în timp.

Pentru ea, care avea experiența a două războaie mondiale și a crizei alimentare din '47, cârpirea șosetelor era singura soluție viabilă, lucru preluat de mine ad litteram și nici acum, după atâția ani, nu-nțeleg oamenii care schimbă căsniciile precum șosetele.

Asta însă nu e o justificare plauzibilă pentru a continua o relație bazată pe miciună, pentru a nu-ți

dezamăgi mama, bunica, verișoara, vecina sau lumea, în general, dezamăgindu-te în schimb pe tine.

În loc să o aprob, să o combat sau să o completez, am fost alături de ea, ascultând tot ce avea de spus, astfel că șueta noastră s-a transformat într-un veritabil monolog.

Chiar nu găseam nimic potrivit de spus, care să îi ofere o oarecare consolare, așa că o ascultam – cu sufletul albastru – pe deplin fascinat de virtutea și de frumusețea ei, ciobită de râuri înghețate de lacrimi.

Fără a anticipa, imediat ce am ieșit din local, ea trează, eu amețit, în timp ce mergeam pe străzile îngrămadite din centrul istoric al orașului, m-a strâns de mână cu putere, eu interpretând gestul ca o nevoie disperată de afecțiune.

Am strâns-o, la rândul meu, de mână, ca o formă de îmbărbătare, iar ea m-a rugat să o las să mă conducă la hotel, pentru a prelungi reîntoarcerea acasă. I-am spus că nu pot accepta gândul că va merge singură, în toiul nopții, acasă, dar a insistat, spunându-mi că e fată mare, se descurcă.

Ajunși în apropiere de hotel, m-a luat fin, asemeni unei umbre, în brațe și m-a sărutat. Nu ca o amică, nu ca o profesoară și nicidecum ca prietena mamei, ci ca o actriță dintr-un film de dragoste, care săruta franțuzesc.

M-am tras, șocat, mai ales că o știam de mic și o respectam nespuse de mult, nerealizând că se va-mbufna, simțindu-se jignită de refuz!

Așa că fără a-mi dori, dar fără a regreta, fără a-nțelege, dar și fără a-ncerca, m-am trezit cu ea, în același pat, în aceeași cameră de hotel.

Nu mă-nțelegeți greșit, de când am revăzut-o, după atâția ani, la Operă, m-am surprins uitându-mă la forma gâtului ei, evidențiată de părul prins cu un ac de lemn într-un coc elegant, gândindu-mă că e o femeie de o frumusețe distinsă, însă nu am preconizat deznodământul acestei serii.

Cu toate astea – ajuns în pat – m-am surprins transportat într-unul din acele momente în care mintea era în același loc cu trupul, fără a mă gândi la ziua de mâine, la prognoza meteo, la pielea sânilor ei, care-și pierduse din fermitate sau alte crude insensibilități. Și asta pentru că ea se mișca într-un ritm care nu aducea a parfum de iubire, dar nici a miros evident de teatralitate, ci mai degrabă a mister, a erotism lipsit de dorința de a poza, făcându-mă să mă mișc în același ritm, pierzându-mă în trăirile de moment, fără regretele zilei de ieri sau așteptările zilei de mâine.

I-am stimulat încet anusul, iar ea m-a împins înăuntru cu totul. Ne legănam în același ritm, pierduți în aceeași melodie imaginară. Mi-a stimulat cu un deget anusul, înainte de a realiza ce se întâmplă sau de a riposta instinctiv. Am finalizat aproape instantaneu, sub efectul unei senzații până atunci străine.

Înainte de a așipi, am redevenit mamiferul cu sânge rece cunoscut, însă toate gândurile pe care le gândeam în mod normal în astfel de momente s-au estompat în plan secund, lăsându-mă să-nchid ochii, pierdut în respirația și în oscioarele gâtului ei.

M-am trezit dimineață buimac, datorită senzațiilor contradictorii care mă încercau, gândindu-mă la noaptea precedentă, petrecută cu scumpa mamei mele prietenă.

Mă uitam concentrat la tavan, numărând mulțimea vidă de gânduri, când am văzut o muscă, moment în care am început să râd ca un nebun, amintindu-mi un banc sec:

>>După ce fac dragoste, doi tineri rămân concentrați, cu ochii-n tavan. În timp ce ea se gândește, automutilându-se cu nesiguranță și cu tendința feminină de a complica lucrurile, că el se uită fix la tavan, fără a-i arunca măcar o privire, dezamăgit fiind de trupul ei sau de partida de amor, el se gândește, fascinat, cum dracu' de fixează cu privirea, de atâta timp, o muscă și ea nici măcar nu se mișcă?<<

Ca și cum mi-ar ghici gândurile, nici nu s-a trezit și a-nceput să râdă. Neînțelegând, am rugat-o să-mi spună ce e-atât de amuzant, ca să râd și io. Am înghețat când mi-a spus că se uita pe tavan la o muscă și mintea i-a zburat la un banc... același banc sec cu-o muscă...

Pentru prima oară după mult timp, nu m-am simțit stânjenit să mă trezesc alături de cineva dimineța, căci știam că și ea, asemeni mie, e-o aventurieră cinică, de ocazie, care nu voia să-și lase amprente pe plumburii pe sufletul nimănui, căci viața a-nvățat-o cândva, cumva, că doare să porți pe tine urmele altcuiva.

S-a-mbrăcat pe fugă și-am însoțit-o până la ieșire, știind că avea să fie prima și ultima oară când am descoperit femeia din ea, dezbrăcată de toate măștile ce-i serveau drept armură. A plecat fără să se uite înapoi și fără să aibă curajul să privească-nainte.

Am revăzut-o peste mai bine de zece ani, în prezența Luciei, și era să-i scap în brațe - de jenă - un pahar.

Întrebând-o ce face, și-a coborât privirea, vizibil

jenată, și mi-a mărturisit că a divorțat recent de tenor, după o serie lungă de ezitări. Întrebând-o dacă e bine, a ridicat privirea din pământ și m-a privit țintă în ochi, spunându-mi că nu i-a fost niciodată atât de bine ca acum, fără a fi nevoită să dea sau să ceară nimănui explicații...

Auzind-o, am realizat că nu mă mai identificam cu dorințele ei de acum sau cu dorințele mele de ieri.

Revenind însă la dimineța în care a dat bir cu fugiții din camera de hotel, în crepusculul acelei zile capricioase de vară, imediat după ce am însoțit-o până afară, m-am întors în salonul hotelului pentru a da pe gât o cafea și, eventual, pentru a-mi da singur două palme peste față, ca să mă trezesc.

Ajuns în salon, nu mare mi-a fost mirarea să dau nas în nas cu Ionel și cu Marilena, care se înfruptau cu poftă din micul dejun. Nu pentru că m-aș fi socotit rănit în orgoliu, ci pentru faptul că Ionel s-a simțit nevoit să mă mintă fără motiv, mai mult pentru a-i observa la cald reacția, am salutat, zâmbind ironic:

- Bună! Noapte lungă, foame mare, ăăă?

În timp ce Marilena mă ardea cu privirea, el a înlemnit pentru o secundă, auzindu-mi vocea. S-a întors apoi cu spatele și s-a bâlbâit vreme de vreo două minute, încercând să-mi explice că nu e ceea ce pare, în timp ce Marilena, la fel de aprigă în privire, m-a invitat să mă alătur lor.

M-am așezat, nu pentru a-l chinui pe Ionel, ci pentru a-nțelege ce reproșuri avea șerpoaica la adresa mea, de se uita așa, știind că-ntr-un final va ceda și-mi va spune vreo două vorbe "de dulce":

- Albert, să știi că nu, nu, nu, nuuu s-a-

ntâmpplat... Ionel, la fel de timorat că până atunci, întrerupt însă de ea, care l-a călcat intenționat pe picior.

- Aaaa! Ninininiiiiic... între noi...
- Nu că asta ar fi treaba ta! Îmbufnată, Marilena.
- Nici n-am pretins c-ar fi treaba mea, însă chiar m-aș fi bucurat să văd doi prieteni atât de apropiați, fericiți, împreună.

În timp ce eu încercam să-mi păstrez gentilețea, Marilena respira accentuat, pe nas, asemeni unui dragon pregătit să scuie flăcări, de vreme ce Ionel își schimbase expresia feței, căpătând o schimonoseală chinuită, completată de o nuanță lividă, ca și cum ar fi fost doborât de hepatită.

După încă vreo câteva momente de conversație mărunță, din pură curtoazie, mi-am luat rămas-bun, convins fiind că Ionel e răpus de regrete, în vreme ce Marilena încerca să-mi dea o lecție pe care nu mă sinchiseam a o-nțelege.

Timp de câteva săptămâni bune, m-am refugiat în munca de la universitate, cvitându-i în cea mai mare parte a timpului, pentru a nu da naștere altor momente derizorii.

Cu Ionel țineam legătura, căci mă căuta zilnic, pentru a vedea ce mai fac sau pentru a-și prezenta din nou scuzele, regretele și explicațiile. Am încercat să-l liniștesc, reamintindu-i că nu am avut niciodată sentimente profunde, altele decât cele de atașament camaraderesc față de Marilena și nici cea mai mică intenție de a-mi asuma vreun angajament față de femeia care-i cucerise iremediabil inima, se pare, din prima clipă când a zărit-o la Operă.

Motivul real pentru care, în sufletul meu, evitam

să dau ochii cu Marilena era probabilitatea sporită de a-mi ieși din pepeni la primul gest deplasat din partea ei, convins fiind că se folosește de bietul om, de care mă atașasem ca de un frate, pentru a-mi demonstra cine știe ce axiomă a orgoliului feminin rănit în amor.

Am încercat în zadar să-mi amintesc ce a zguduit-o atât de tare, dar pierdusem numărătoarea înghițiturilor de whisky, ațipind — încă o dată — în același aer stătut de alcool, având întipărită-n minte imaginea lor.

M-am trezit buimac după beția din seara precedentă. Uitându-mă la ceas, am încremenit. Era trecut de ora prânzului, când ar fi trebuit să fi ajuns deja la puști, așa că am mestecat între dinți o gură sănătoasă de cafea, pentru a estompa mirosul de alcool, m-am spălat pe față și pe dinți, m-am îmbrăcat pe fugă, l-am salutat pe Ranger și am fugit către casa lui. Puștiulică aștepta nerăbdător să întorc o nouă filă din povestea tinereții mele, mărturie vie a faptului că viața bate filmu'.

- Albert, ce s-a-ntâmplat cu Marilena?
- Hm, Marilena, Marilena, bună întrebare... Nu știu exact din ce motive, s-a supărat foarte tare pe mine, motiv pentru care am rupt brusc relația de camaraderie. Probabil a deranjat-o faptul că eram, pe atunci, ceea ce francezii numesc un *homme à femmes*, un afemeiat, mereu în căutare de alte fuste. Bine, eram și un cretin profund, care nu știa să trateze cu delicatețe femeia...

În timp ce conturam ideea, un zgomot ascuțit se aude din spatele ușii întredeschise. Era Maria, care — trecând cu ligheanul de rufe murdare pe lângă camera puștiului — se opriese pentru câteva secunde în dreptul ușii, pentru a asculta. Atentă la povestire, a scăpat din

mână ligheanul, împrăstînd pe jos maldărul de haine. Am sărit în ajutorul ei, în timp ce ea s-a scuzat, vizibil jenată, revenind apoi la sarcinile casnice.

Odată cu răcirea bruscă a prieteniei noastre neobișnuite, și-a găsit rapid consolarea în brațele lui Ionel, care i-a devenit, la scurt timp, soț. Eu, aflînd de la Ionel că s-a îndrăgostit de ea din prima secundă în care i-a întâlnit privirea, m-am temut sincer pentru el, pentru că am trăit cu impresia – pripită, se pare – că ea s-a aruncat în brațele lui doar pentru a forța o reacție din partea mea, avînd să-l părăsească mai târziu.

Așa am văzut lucrurile în momentele acelea, pentru că la fel s-a purtat și cu colegul ei de facultate, celălalt Ionel, ținîndu-l legat de fusta ei, datorită unor interese de moment și vanității caracteristice.

Până la urmă, a făcut însă ce face orice femeie visătoare, care se îmbată cu apă rece: îl așteaptă o viață pe Făt-Frumos, pentru ca – în final – să se căsătorească tot cu un bărbat bun cu un job stabil.

Am fost cavalcr de onoare la nunta lor, deși prietenia dintre mine și Ionel s-a răcit treptat, odată cu apropierea lor. Ionel și-ar fi dorit să le fiu naș, dar Marilena a văzut-o drept o alegere nepotrivită. În plus, nu eram căsătorit, motiv pentru care nu puteam fi "părinte spiritual" al unui cuplu, potrivit tradiției ortodoxe, așa că naș le-a fost Ionel, fostul ei coleg de facultate, recent însurat.

Ceremonia a fost una pompoasă, încărcată de tradiție. Mireasa, vizibil însărcinată, era – în ochii mei – mai frumoasă ca niciodată, pentru că – pentru prima oară – am văzut o altă față a ei, împlînzită, senină, împăcată cu sine. De Ionel, ce să mai zic? Era emoționat ca un

puști de șapte ani la dentist și transpira abundent, emanînd – prin toți porii – o euforie molipsitoare, caracteristică nebunului beat de iubire.

Imediat după nuntă, mirii s-au stabilit la București, sprijiniți de familia lui, care a învățat să accepte mireasa, deși inițial au fost sceptici cu privire la pripita căsătorie a fiului lor și, odată cu venirea pe lume a primului nepoțel, Ana – Maria, au iubit-o pe Marilena ca pe fiica lor.

Motto:

*Dragostea ne dă jos măștile fără de care ne este
frică să trăim și în spatele cărora nu putem trăi.
(James Arthur Baldwin)*

Dama de inimă roșie

Revenind însă la ale mele zbuciumate călătorii sufletești, la scurt timp după ce am rărit relațiile cu cei doi amorezi, mi-am reluat - însoțit de câțiva colegi de la universitate - periplul prin puținele discoteci din oraș.

Într-o seară, încolțit fiind de către o studentă, mereu proțăpită în primul rând la cursurile mele, am făcut abstracție de etica pedagogică și am intrat în jocul ei.

Încă treaz, am alunecat împreună către ringul de dans, coborându-mi ușor mâinile pe fesele ei. Era liniște, căci urma o nouă melodie, iar pe acea vreme nu aveau un DJ, care să umple momentele de tăcere dintre piese. Prin boxe a-nceput să se-audă *I'll Close My Eyes*, a Reginei Bluesului, așa cum îi plăcea să fie numită. Ea, Dinah Washington, mă făcea să tremur la auzul vocii ei, în semn de admirație. Aveam un respect neconținut pentru ea, pentru talentul desăvârșit de care dădea dovadă, fascinând și surzii prin vibrația puternică a vocii ei, în contrast cu interpretarea ei sensibilă la pian sau la vibrafon.

Mă mișcam rigid - asemeni unui lemn, dar hotărât pe ritmul piesei, în tandem cu unduirile partenerei, convins fiind că în această seară va ateriza la mine-n pat, fix în secunda în care o domnișoară s-a izbit cu putere de mine. S-a scuzat amabil, chiar grațios, însă expresia feței

i s-a schimbat treptat, amintindu-și cui i se adresează:

- Dumnezeueeeeee, doi nesimțiți în aceeași seară.
- Iartă-mă pentru că am îndrăznit să ies și iartă-i pentru că nu știu ce caută. Pe viitor, am să evit orice discotecăăă!

Rostise vorbele încet, dar apăsător, mai mult pentru sine, cu lacrimi adunate în partea inferioară a ochilor, gata să-i mângâie obraji fragezi.

Uitându-mă în urma ei, eram fascinat de figura fragilă, în contrast cu mersul elegant, chiar reținut. Avea un păr acaju ca mahonul, cu reflecții aurii, cârlionțat, care continua până peste fundul ei, perfect bombat, întrezărit printre pliurile unei rochii vaporose, de vară, într-o nuanță turcoaz, care îi scotea culoarea părului și bronzul în evidență. Am fugit afară din local, în urma ei, însă s-a făcut nevăzută.

Partenera mea a rămas îmbufnată în sală, neînțelegând reacția mea. După câteva scuze la nimereală și câteva explicații de grădiniță, am convins-o că e iubita unui amic, care e plecat din oraș, așa că am fugit în urma ei, pentru a vedea dacă e așteptată de vreun ins afară. M-a crezut, așa că am continuat noaptea la mine la hotel.

La vreo două săptămâni de la incident, Ionel, încă neînsurat, venise în oraș pentru a-i face o surpriză Marilenei și pentru a apuca să mă vadă, nestingherit de interdicții, înainte de a ateriza în fața casei ei.

Am ieșit într-un local nou deschis, undeva între o cafenea, o cofetărie și o sală de dans, unde – la fiecare sfârșit de săptămână – tineri pasionați de muzica latino se strâneau laolaltă, pentru a exersa diferite stiluri specifice de dans.

Ionel era entuziasmat peste măsură, mai ales că la nuntă voia să o surprindă plăcut pe Marilena, pe ringul de dans, cu mișcări rafinate, ca-n filme.

Mă amuza exprimarea lui, dar nu puteam să nu-i împărtășesc entuziasmul molipsitor. Odată ajuns în local, privirea mi-a zburat abătută și concentrată către ringul de dans, unde se mișcau grațios o nimfă și un puști stângaci, cu un cap mai scund.

- Ionel, Ioneeeeeel, Ioneeeeeeeeeeeeeeeeeel! Ca un cretin bisilabic.

- Dumnezeueee, Albert, mi s-a oprit inima-n loc!

- Nu tre' să țipi, că nu fug nicăieri...

- Și mie!

- Și ție, ce? Omule, mă sperii! Ești bine...?

- Și mie... mi s-a oprit inima-n loc, de vreo trei ori, în ultimele minute...

- Omule, mergem la spital!

- Nu, Ioneleee... n-am fost niciodată mai bine, doar că mă uit la ea și mi s-au amestecat gândurile-n cap... Uitându-mă distrat către ringul de dans.

- Omule, ce coincidență haioasă!

- Păi?

- Păi, nu ți-o amintești?

- Nuuu...

- E tipa aia pe care, beat fiind, ai tras-o de mână când ai fost prima oară la discotecă, încercând s-o aduci cu forța pe ringul de dans. Ea te-a refuzat politicos, dar hotărât și s-a speriat la un moment dat, văzând că tu continui, ca un idiot să-i conferi tot felu' de apelative porcești și să-i faci propuneri deocheate, așa că m-a rugatcincipe mine, văzând că te cunosc, să te trag de lângă ea.

Duhneai de la o poștă a alcool și vorbeai tot mai precipitat, la un moment dat chiar cu precipitații, așa că te-am tras de lângă ea, ca să nu mai insiști, pentru că o stânjenești. Nici eu, nici ea n-am înțeles o boabă din ce încercai să ne comunici, pentru că la un moment dat ai început să vorbești fără noimă, într-o limbă de-a ta, personală, inventată pe loc, așa că am scăpat-o de tine, mi-am cerut scuze în numele amândurora și i-am explicat că nu ești așa în mod normal, dar ai pierdut numărul paharelor băute.

- Omuleee, nu creed! Îmi amintesc ceva, vag. A acceptat scuzele?

- Mi-a acceptat amabilă scuzele și a zis că e convinsă că nu ești așa întotdeauna, ci doar când ieși de la tine din peșteră și m-a sfătuit să car după mine o umbrelă, pentru că scuipi la cinci metri distanță când vorbești.

- Omule, tu glumești?

- De ce, ți se pare haios?

- Vorbești serios, așa a zis?

- Firește, nu glumesc cu situații penibile. Ionel, râzând pe sub mustăți de nesimțirea mea față de femei, întoarsă, ca un bumerang, ca să mă izbească de pământ.

- Ionele, bagă mare, comandă două cafele și notează ziua asta-n calendar!

- Păi?

- Am găsit-o! Ea-i!!!

- Hahaha, ce glumă bună! Mă scuzi, dar am uitat să râd...

- Înseamnă că vei avea o surpriză...

- N-am auzit replica lui Ionel, căci am fugit hotărât către ringul de dans, gata să-nfrunt orice vijelie care s-ar

putea abate asupra mea.

Dansau tango, așa că m-am scuzat insului, cu un cap mai mic decât ea, am smuls-o printr-o mișcare amplă din brațele lui și am aplecat-o în jos. Instinctiv, neștiind cum să reacționeze, și-a ridicat un picior în aer, revenind – condusă de mine - înapoi. Ne-am mișcat sălbatic, în ritmul apăsător al muzicii, pe întreg ringul de dans, în timp ce toate privirile erau ațintite asupra noastră. Până și chelnerul a rămas imobil lângă o masă, uitându-se mirat către noi.

Ionel era alb ca varu', căci nu-i venea încă să creadă. În tot acest răstimp, ea – conștientă fiind că toate privirile sunt ațintite asupra noastră – a evitat să facă o scenă. Privirea aprigă îi trăda însă indignarea.

La finalul piesei, m-am aplecat elegant în fața ei, făcându-i o reverență și i-am sărutat respectuos mâna. Era dezorientată de gest, însă privirea i s-a domolit.

În timp ce mă ridicam, m-am scuzat la urechea ei, în șoaptă, și i-am promis că îi voi cumpăra lui Ionel o umbrelă și mie o locuință decentă, în lumea civilizată, departe de peșteră.

A zâmbit binevoitor, dar fără urmă de cochetărie și s-a îndepărtat de ringul de dans, pupându-și, cu un aer protector, pe frunte, fostul partener de dans.

Mai târziu aveam să descopăr că puștiul era mezinul familiei, dornic să iasă în oraș cu sora lui mai mare și cu prietenii ei.

Reîntors la masă, i-am întărit lui Ionel cele afirmate mai devreme; m-a ascultat tăcut, dar amuzat de cele auzite.

Am cerut chelnerului o bucată de hârtie, din care am confecționat un trandafir. N-am apucat să i-l

dăruiesc, căci, până să găsesc curajul și cuvintele potrivite, s-a făcut nevăzută.

În următoarele zile, chiar și după plecarea lui Ionel, am obișnuit să revin singur la localul respectiv, în speranța că o voi reîntâlni.

N-am avut noroc aproape o lună, apoi mare mi-a fost bucuria când am văzut că s-a angajat la local, în tura de seară.

Era cea mai amabilă, dar și cea mai serioasă chelneriță, căci niciodată nu-i zbura privirea în zări îndepărtate, niciodată nu privea cu cochetărie, cu subînțeles și întotdeauna evita ferm, dar amabil, orice avans al vreunui bărbat.

Cu cât mai mult aveam ocazia să-i observ comportamentul, limbajul sau ticurile nervoase, în momentul în care cineva întrecea măsura și ea se chinuia să rămână civilizată, cu atât mai fascinantă mi se părea.

O faptură feminină aparte, pe care oricare bărbat și-ar fi dorit-o, însă nu ca un accesoriu comun, ci ca un trofeu de preț. Așa o vedeam în momentele acelea, realizând abia mai târziu că nu era un trofeu valoros, ci era cea mai de preț calitate a mea.

- Adică? Alex, înțelegând cuvintele, dar nu și sensul lor.

- Cea mai de preț calitate a unui bărbat e femeia cu care acesta alege să-și petreacă viața. De asta există bărbați și bărbați, și femei și femei. Trebuie să ne respectăm toți între noi, însă trebuie să fim atenți la oamenii pe care-i acceptăm în viața noastră.

- Adică? Și cum ni-s atenți?

- Pfff, bună întrebare. E o chestiune de gust, idealuri, păreri comune. Tu, de exemplu, ai colegi cu

care te înțelegi și ai colegi cu care nu te înțelegi. De exemplu, ai în clasa colegi populari, plăcuți de către toate fetele, dar care ție-ți fac zile fripte și-ți displac. Ce-ți spune asta?

- Căăă... vedem lucrurile diferit?

- Exaaact... și că trebuie să fim selectivi, pentru că lucrurile ieftine sunt la mare căutare, pe când lucrurile rare sunt scumpe și nu atât de accesibile...

- Ca și timbrele!

- Exact! Râdeam gândindu-mă la paralela dintre timbrele puștiului și femeii, așa cum le vedeam eu...

Am urmărit-o deci, îndeaproape, pe Lucia Teodor, lumina mea, poreclă care i se potrivea atât datorită caracterului aparte, cât și datorită numelui, căci "Lucia" înseamnă "luminoasă" și "Teodor" înseamnă "darul Domnului".

O vedeam în fiecare zi, dar schimbam doar două-trei vorbe, strictul necesar, pentru a-mi lua comanda. Aș fi vorbit cu ea vrute și nevrute, dar nu părea interesată de discuții cu bărbați, căci probabil avea suficiente prietene cu care să vorbească, în afara orelor de serviciu.

Într-o zi însă, certat fiind cu cei de acasă, după ce au ajuns până la urechile lor prostiile pe care le făceam departe de casă, am rămas lefter. Deși lăsam merceu bacșiș, acum scobeam în buzunar după mărunt.

Lucia a observat tăcut faza. Văzând că scobesc în zadar, s-a apropiat de mine și mi-a șoptit să mă calmez, pentru că rămân dator până data viitoare cafeaua și limonada.

Umilit și rănit în amorul propriu, am încercat să par indignat de remarca ei, fără a reuși să duc la bun sfârșit ideea:

- Domnule, sincer îți povestesc, nici că-mi pasă dacă dumitale mai ai sau nu bani în buzunar, ca să te distrezi în oraș, dar nu asta era ideea. Nici gând să-mi doresc să te umilesc, dar e ceva firesc să fii ajutat, dacă n-ai bani nici ca să achiziți nota, urmând ca tu – la rândul tău, atunci când vei putea, să oferi ajutorul cuiva aflat la nevoie. Nu e nici măcar o regulă nescrisă a locurilor ăstora, e ceva firesc pentru orice om care a cunoscut neajunsuri materiale, așa că dumneata, născut și crescut în puf, n-ai nici un motiv să te simți jignit de remarcă mea, ba chiar ai putea să te scuzi pentru faptul că ai făcut fața asta de murătură, pentru că m-ai jignit indirect, fiind o fată simplă, care nu își rencăgă condiția modestă și nici nu permite altora să o jignească pentru asta!

- Mi-a fost greu să urmăresc tot ce ai spus, dar v-am înțeles poziția și sunt de acord cu ea. Nu e rușine să fii sărac, la fel de bine cum nu e rușine să fii bogat și nu ar trebui să te jenezi sau să îți renegi vrcodată condiția, oricare ar fi aceasta, însă e binevenit să ți-o depășești. Mă scuz așadar pentru jignirea adusă, deși mi-ai interpretat greșit comportamentul: mi-e jenă, ca bărbat, să fiu scos din încurcătură de o femeie, însă nu mi-e jenă să cer altui om, la nevoie, ajutorul. Și dacă tot mă tutuiți, îndrăznesc să vă tutuiesc și eu: Îți mulțumesc încă o dată!

A tăcut vreme de câteva secunde și mi-a zâmbit aprobativ, continuând apoi prudent:

- Ipotetic vorbind, preconizați că veți avea bani să achitați nota de plată data viitoare?

- Probabil că nu, dar am s-o achit negreșit, de îndată ce am să pot...

- Am înțeles. Și acum, aveți bani pentru nevoile

primare?

- Hotelul e plătit în avans, bani de ieșit în birt însă nu mai am...

Și-a schimbat expresia blândă, sprâncenele apropiindu-se involuntar una de cealaltă, într-o încruntare memorabilă:

- Glumiți, glumiți, dar foamea taie apetitul pentru glume!

- Și somnul pofta de mâncare, așa că plănuiesc să dorm și să mă trezesc abia peste câteva zile, când sorții se vor îndura de mine și am să mă trezesc din nou bogat, glumeț și destrăbălat.

- Până atunci, ca nu cumva să vă treziți cu arsuri la stomac, urlând de foame și nici să nu hibernați un anotimp întreg, ca ursul în așteptarea anotimpului potrivit, vă rog să luați ăștia și să vă cumpărați doi Frați Petreuş.

Rostind numele celor doi frați, a așezat pe tejgheta ceva mărunț, implorându-mă să-l accept, urmând a ajuta, atunci când voi putea, un om aflat la nevoie. În mine se dădea o luptă inegală, căci mă vedeam pus – pentru prima oară – în postura de a alege între galanterie și foame.

În cele din urmă, foamea a-nvins, așa cum era de așteptat. Am acceptat mărunțul, nu înainte de a făgădui că voi ajuta, la rândul meu, un om aflat la nevoie și îi voi restitui până la ultimul bănuț, urmând ca ea să-i accepte înapoi negreșit.

Mi-a făgăduit că va primi datoria înapoi, așa că am bătut palma, ca doi parteneri de afaceri. În tot acest timp, îmi stătea pe limbă o singură-ntrebare:

- Cine Dumnezeu sunt *Frații Petreuş*?

- Cine, glumești? Ce, vrei să zici?!
- Nu-nțeleg nimic...
- Ești de-atâta timp aici și n-ai mâncat pui deloc?
- Mi-e teamă că m-ai pierdut de tot!
- Doi pui la o pungă de un kilogram, de aici și denumirea de *Frații Petreuş*.

Auzind explicația, m-am tăvălit pe jos de râs. Auzindu-mi râsul strident, a-nceput să râdă și ea, zgomotos.

Povesteam zâmbind, re trăind acele momente. M-am uitat la puști, care zâmbea și el, aproape adormit, așa că mi-am luat rămas-bun de la Maria și am pornit tăcut spre casă.

Soarele lumina întregul cer, însă a-nceput o ploaie mărunță de vară. Stropii cădeau melancolic, în tandem cu sufletul meu, strivit sub greutatea lor și amărât de gustul sulfuros al destinului. Se spune că secretul fericirii constă în a gusta ironia vieții, eu însă tind să cred că nu suntem altceva decât un mare banc cosmic, lăsat la voia întâmplării, neștiind niciodată dacă realitatea nu e altceva decât un exercițiu de imaginație.

La fel de mohorât ca adineauri, odată ajuns acasă, s-a dus țintă către sala pianului. Acolo, s-a trântit greoi pe sofaua roșu aprins și lacrimi fierbinți au început a i se prelinge pe obraji, în timp ce se uita imobil deasupra șemineului, la pictura în ulei.

Cele două siluete șterse erau nimeni altele decât el și Lucia, încheștați în ritmul pasional al tangoului, în acel salon slab luminat, unde ea s-a angajat mai apoi. Acel prim dans, viu în memoria lui, l-a redat ea, din iubire, pe pânză și i l-a dăruit lui, pe vremea când împărțeau aceeași lume, deși din lumi diferite și doar mii

de kilometri îi despărțeau.

S-a așezat apoi, mecanic, pe scaunul din fața pianului negru, asortat cu cerul serii și cu sufletului lui și a-nceput să-i cante, așa cum obișnuia cândva, ca și cum ea ar fi fost acolo și-l asculta. Din când în când, vorbea cu ea, uitându-se către tabloul ce purta – în colțul din dreapta jos – semnătura ei, dar ea, veșnic tăcută, întârzia să răspundă.

Și-a dezvelit sufletul plouat în *Preludiu, Picături de ploaie* a lui Chopin și s-a dăruit, în întregime, pianului. S-a oprit abia către miezul nopții, când a ieșit din salon, enervat de tăcerea ei.

A dormit dus până după ora prânzului, fugind – încă o data, animat de afecțiunea pentru puști, către casa lui.

Din ziua în care mi-a vorbit de Frații Petreuş și până la întoarcerea în Germania, în 1971, timp de peste jumătate de an, i-am făcut curte fățiș, câștigându-i, încet-încet, încrederea și afecțiunea. Eu aveam douăzeci și patru de ani și eram în continuare o pușlama, însă deveneam un miel dus la tăiere în prezența ei, în timp ce ea împlinise nu de mult optsprezece ani și era din cale-afară de cuminte.

În 1971 însă, mi-am terminat perioada de "grație" și am fost nevoit să mă întorc acasă, în timp ce ea era boboacă la Litere, în București. Niciodată nu mi-au plăcut despărțirile, însă nu puteam să nu-mi iau rămas-bun de la ea.

Pentru prima oară într-un aeroport, plângea cu lacrimi mari de copil și-mi rupea inima. Aș fi rămas, dar știam că nu era cale de întors dacă rămâneam, căci aș fi pierdut contactul cu familia și sprijinul ei.

Cu toate astea, o sunam des și corespondam săptămânal. Își făcuse o prietenă nouă în București, cu o situație familială bună și străbătea zilnic jumătate de oraș, până la ea, înainte de ora 20:00, știind că o voi suna pe telefonul fix al acesteia, în fiecare seară, la ora 20:00 fix.

Între timp, cei de acasă, exasperați de escapade mele amoroase tot mai dese și de lipsa mea de discreție, încercau să mă pețescă cu fete de condiția mea. Invocam însă o lipsă totală de interes față de orice fel de angajament amoros, persistând în comportarea mea, în speranța că – pentru moment – vor înceta.

Tata era aliatul meu din umbră, considerând că e firesc să mai copilăresc, căci sunt tânăr, și nu e nici o grabă să mă-nșor, punându-mi în cui libertatea și viața de burlac.

Mama însă nu părea convinsă că ăsta e motivul real pentru care fug de un posibil aranjament amoros, mai ales în condițiile în care încercau să mă pețescă cu tot felu' de fete frumoase, inteligente, bogate și de sorginte nobilă, asemeni nouă, însă la fel de lipsite de inhibiții ca și mine, chiar depravate, deci pe gustul meu.

Joseph, prietenul meu cel mai bun încă din scutece, era la fel de înverșunat în a mă "corupe", deși bănuia că am cunoscut pe cineva, fără a primi însă confirmarea mea, care – prudent – evitam a-i alimenta presupunerile, căci nu voiam să "crucific", în cazul unei trădări nedorite din partea lui, sentimentele mele pentru Lucia.

Cu toate acestea, mă avertiza adesea, preventiv, că nutresc sentimente fute pentru o persoană cu care o relație e sortită din principiu eșecului, pentru că ea,

oricine și oricât de grozavă ar fi "ea", aparține altei lumi.

Într-o seară, am ieșit – alături de el și de alte două prietene de familie, surori gemene - în oraș, continuând – la insistențele lui Joseph - chefu la mine-acas'.

Ascultam muzică și abia mă țineam pe picioare, de beat ce eram, când una dintre ele – pentru care am avut mereu o slăbiciune tacită – a început să mă sărute.

N-a durat mult până ne-am trezit toți patru în aceeași încăpere, în același pat. Fantezia oricărui bărbat, deși trebuie să mărturisesc că - la cât eram de beat – dimineața, aproape că m-am simțit "violat"... aproape...

Fetele dormeau duse, dezbrăcate, în timp ce Joseph, care nu avusese același spor la băut în seara precedentă, s-a trezit primul și a fugit către presa franțuzească de cafea.

M-am trezit de la mirosul puternic de cafea, împins fiind – către un colțisor al patului – de către gemenele năzdrăvane.

Era un soare puternic și – deși Joseph vorbea – priveam pierdut pe fereastră, având senzația că am uitat ceva. Am realizat într-un final că am uitat... pentru prima oară în aproape un an, să o sun la ora stabilită, deși ea n-a uitat niciodată să aștepte, diafană, lângă telefon.

Fără a mai persista în fel de fel de scenarii paranoice, am luat o gură de cafea și am început a mă descărca, fără oprire, în fața vechiului meu prieten.

Nu-mi făcea deloc cinste seara precedentă, așa că mi se făcuse rău. Era un miros pestilențial de mizerie în aer, pe care-l puteai tăia cu cuțitu'. Joseph m-a strâns în brațe și m-a îmbărbătat pentru ce urma. Se citea pe fața lui vina – credeam eu - pentru că mi-a fost complice în seara precedentă.

La nici cinci minute după ce m-am dezbrăcat de orice mască a falsității în fața prietenului meu de o viață, auzind râsete zgomotoase în camera de lângă, am fugit într-acolo.

Rușinat peste măsură, am dat nas în nas cu mama, care – în loc să fie mirată de tabloul deșertăciunii pictat de către noi patru – zâmbea bine dispusă. Am înghețat, înțelegând că n-am înțeles nimic, dar urmam a-nțelege, cu ajutorul ei:

- Bună, Albert, mă scuzi pentru vizita inopinată. Dar, te rog, nu te rușina, căci fiecare pasăre pe limba ei piere, iar tu nu faci excepție! Te rog, nu te simți prost, căci imperii dolidora cu oameni înțelepți au căzut în ruină, pentru mai puțin, la fel de repede...

Și-a schimbat tonul și a revenit la expresia ei uzuală, sardonică, în timp ce surorilor le-a-nghetăt zâmbetul pe buze, văzând că se uită, ușor scârbită, la toți.

- Ce e, iubitele mele? V-a pierit entuziasmul? Ieri păreați fascinate de probabilitatea de a-mpărți același pat cu acești doi crai, urmând ca una dintre voi, mai norocoasă decât cealaltă, să devină mama primului meu nepotel și – implicit – soția fiului meu. În plus, știu că familia voastră trece printr-un real impas financiar, fiind în pragul falimentului, așa că seara precedentă reprezintă "mântuirea" voastră, căci vă alegeți și cu averea intactă, și cu un titlu nobiliar, de mult râvnit.

Joseph asculta tăcut, îngrozit de cele auzite.

- Și tu, puiule, nu-mi spune că te-a sensibilizat cretinu' de fiu-miu, care are impresia că totul în viață i se cuvine, gratis, fără consecințe. Regret vizita inopinată, dar voiam să văd cu ochii mei că ați dus sarcina la bun sfârșit. În plus, nimic nu e gratis în viață, așa că nu uit de

făgăduința făcută, deci șterge-ți expresia îngrozită de pe față și zâmbește, căci tatăl tău e noul director general al oțelăriei! Ai reușit să smulgi ceva de la el?

- Nimic, nu a cunoscut pe nimeni relevant, cât a fost plecat...

Auzind acestea, a zâmbit liniștită, privindu-mă apoi tăios, fix în ochi:

- Iar tu, șterge-ți uimirea de pe față, găsește niște haine decente de pus pe tine și zâmbește, căci mâine poate fi mai rău dacă mai ieși din cuvântu' meu. Și deschide naibii un geam, că duhnește-a transpirație!

- Tata n-o să treacă cu vederea...

- Tac'-tu, erou' tău personal? Care, ăla care-a futut și-a părăsit o duzină de cameriste, amorezându-se apoi de o fostă colegă de facultate, logodit fiind cu mine? Am strivit-o sub greutatea în aur a cuvintelor mele de ocară, îndrăgostită fiind și cu inocența furată, pentru ca tatăl tău să înțeleagă că promisiunile făcute în fața mea se respectă! Iar el a tăcut mîlc, fără vreo reacție potrivnică, încălcând orice promisiune pe care i-ar fi făcut-o vreodată! Aproape că mi-a fost milă de biata fată, compromisă pe viață... aproape... doar că a fost vina ei, iar eu mă achit mereu de promisiuni și aștept ca ceilalți să facă la fel! Vă salut pe toți și aștept să aud vești de la tine, curând, draga mea. Sper că ai calculat bine și era perioada optimă față de sîngerare... Iar tu, revino-ți, căci am stabilit înainte de a pleca, că – după întoarcerea acasă – te vei așeza la casa ta, cu o fată potrivită, atent aleasă de familia ta, care îți vrea binele și știe mai bine decât tine ce ai tu nevoie!

Nu-mi venea a crede. În timp ce mama trîntea în urma ei ușa, aveam impresia că sunt în coșmarul

altcuiva, în timp ce toți trei încercau să mă calmeze, explicându-mi că nu era altă cale...

Am luat tot ce am găsit la îndemână și am început a arunca cu ele, la întâmplare, în direcția lor. N-au vrut inițial să iasă, însă m-am dus înspre gemene și m-am abținut cu greu să n-o lovesc pe Liese, partenera mea din seara precedentă.

În schimb, asemeni ultimului bădăran, am scuipat-o între ochi. N-am crezut că aş putea face în viața mea așa ceva, dar a fost un exces de nebunie și dezgust.

Au ieșit, urlând îngrozite, afară, în timp ce Joseph încă tăcea, neștiind ce să mai zică. A-ncercat să-mi explice că a realizat ce a făcut, motiv pentru care nici nu a pomenit nimic de Lucia.

- Și vrei să cad în genunchi, în fața ta, în semn de mulțumire?!

A ieșit pe ușă, cu o expresie chinuită de regrete, realizând c-a ucis o prietenie de o viață pentru o împlinire derizorie. Săptămânile care au urmat, am trăit într-o tensiune continuă, rugându-mă Cerului să nu devin tată.

Mi-a picat Cerul în cap la auzul vestii că fata e însărcinată, în prima lună. Nu știam cui să-i strig revolta acumulată, sperând la o minune de ultim moment.

Vorbeam în continuare cu Lucia, mințind-o cu nerușinare, în timp ce mama mea plănuia o nuntă ca-n povești, programată înainte ca burta miresei să devină evidentă. Cu toate acestea, planurile ei minuțioase s-au năruit de la sine, căci viitoarea mireasă a pierdut sarcina după nici o lună.

Eram împreună, la mine în salon și stăteam de vorbă, constrâns fiind de mama. În timp ce viitoarea

mireasă încerca să mă înduplece, explicându-mi că - odată cu trecerea timpului - mă voi obișnui cu prezența ei, învățând să o iubesc, eu mă rugam Cerului să dea evenimentelor cursul menit, fără a anticipa ce urmează.

În câteva secunde, fotoliul de un alb imaculat de sub ea a devenit purpuriu. Am dus-o de urgență la spital, sperând că rugămințile mele n-au influențat tragicul eveniment.

Am fost anunțați că a pierdut sarcina și că e foarte puțin probabil să mai devină vreodată mamă, căci avea o malformație uterină rarisimă, nedepistată până atunci, care o-mpiedica să ducă la bun sfârșit o sarcină. Deși mă simțeam eliberat de o căsătorie forțată, îmi părea sincer rău pentru ea, în timp ce mama fierbea de furie:

- Tu, imbecilule, ar trebui să fii fericit acum!

Fără cea mai mică lipsă de considerație față de sora ei gcamănă, care era lângă noi și fără urmă de empatie față de părinții ei, care erau în drum spre spital, a continuat ploaia de insulte:

- Nunta se anulează! Iar tu, imbecilo, nu te mai uita așa mirată, cu privirea ta toantă, caracteristică, căci trebuia să fii tu viitoarea doamna Van Guttenberg, dacă sora-ta nu e capabilă.

În zadar am rugat-o să aibă o fărâmbă de decență și să tacă, așa că am luat-o în brațe pe fată, care plângea îngrozită. Părinții fetei și tata au ajuns fix la țanc, auzind atrocitățile rostite de mama.

A tăcut, tardiv, în timp ce noi toți amuțiserăm de stupoare. Au aflat îngroziți și părinții ei, și tata, circumstanțele aparte și aranjamentul murdar, orchestrat de mama, în urma cărora Liese a rămas însărcinată.

Pentru prima oară în viața mea, l-am văzut pe tata altfel decât îl știam eu: un domn în orice circumstanță. Și-a cerut scuze în fața părinților și a fetei lor, s-a uitat îndurerat către mine, apoi îngrozit către mama și a strâns-o de încheietura mâinii, conducând-o, cu forță, afară.

- Îmi cer teribile scuze pentru soția mea! Evident, are tulburări grave de comportament, datorate șocului resimțit în urma pierderii primului nepotel. Tocmai pentru că nu era în apele ei, așa cum o știm, am trimis-o acasă, pentru a se reface...

Nici el, nici ei nu au crezut o iotă din scuzele tocmai rostite, convinși fiind că mama – diabolică prin excelență – a spus adevărul mai devreme, otrăvită fiind de năruirea planurilor atent regizate, însă – pentru că eticheta o impunea – au acceptat scuzele, evitând astfel posibile neplăceri care s-ar fi abătut asupra lor, în cazul unui conflict fățiș cu familia Van Guttenberg, mai ales că suferiseră – în ultimul timp – nenorociri cât pentru întreaga viață.

La plecare, rămas singur cu tata, în loc să mergem acasă, ne-am oprit într-un birt infect, sugerat de tata, unde chelnerul ne trata cordial. Am fost nu doar plăcut surprins să văd că tata a pășit într-o văgăună de cea mai joasă speță și a pus gura pe alcool îndoielnic, cu iz de spirt, dar și mai uimit să aflu că venea des aici, pentru a se reculege, în urma deselor "ieșiri din decor" ale mamei.

Aici îl știau toți altfel, așa cum era el cu adevărat și nimeni nu-l știa așa cum se străduia să pară în cea mai mare parte a timpului, chiar și în fața mea. Acolo, l-am descoperit pentru prima oară asemeni unui prieten, și tot

acolo l-am simțit solidar cu dorința mea defulatorie și am văzut că mă înțelege și mă tratează – pentru prima oară – de la egal la egal, ca pe un bărbat, fără a mă menaja, ca pe un copil. Am vorbit verzi și uscate, până am rămas singurii clienți din local. Ieșind apoi legănat pe ușă, m-a bătut pe umăr, resemnat:

- Nu toate poveștile au finalul preconizat, la fel de bine cum nu toate poveștile au final fericit...

Vizibil năpădit de melancolie, a vrut să-mi transmită înc-o parabolă, dar a-nceput să sughițe zgomotos, fără-nterupere, sub efectul amețitor al alcoolului. Am ajuns acasă teferi și nevătămați, sprijinindu-ne unul de celălalt, tot drumul.

- Albeeert, ești bine?

- Păi? Deschizând ochii, așteptam deconcertat răspunsul puștiului, neștiind dacă am gândit sau am divulgat toate aceste picanterii, în fața unui puști, prea mic, ca să le-nțeleagă...

- Păi mi-ai povestit despre despărțirea din aeroport, mi-ai povestit că la întoarcerea acasă, familia ta încerca să te însoare cu o fată bogată, apoi ai tăcut mâlc, vreme de câteva minute bunc. Părcai cu capul în altă parte, așa că te-am lăsat în pace...

- Probabil că am ațipit și am pierdut noțiunea timpului, mă scuzi! Întors deci acasă, și părinții mei și prietenul meu cel mai bun, încercau să mă pățească... Întrerupt de puști.

- Cum îl chema?

- Joseph.

Pe măsură ce Albert povestea, întâmplările deveneau imagini și cuvintele deveneau replici, transportându-i pe amândoi în miezul evenimentelor

povestite.

În 1972, cu "complicitatea" tatălui meu, am mințit privind o plecare iminentă la Paris, dar m-am întors pentru câteva zile în România, pentru a-mi lua rămas-bun de la Lucia și pentru a o convinge să-și continue viața, în lipsa mea, ocazie pe care tata n-a avut-o în trecut, urmând ca apoi, odată revenit în Germania, să-mi bag mințile-n cap și să-mi văd de drumul meu.

Cu Lucia am vorbit zilnic, până-n ziua sosirii în România. Fără să știu, mă aștepta în aeroport. Dacă în avion mi-am imaginat tot felul de scenarii, unul mai suprarrealist decât celălalt, despre cum am să-i dau teribilele vești și cum va reacționa ea, odată ajuns în fața ei, mi s-au înmuiat picioarele și mi s-a pus un nod în gât, așa că am tăcut chitic aproape tot drumul.

Ea a vorbit aproape non-stop, încercând să-mi distragă atenția de la supărările pe care le căram după mine. Bănuia că are legătură cu neînțelegerile cu familia mea, dar nu pricepea cauza lor. A stat cu mine la hotel, până m-am spălat și m-am schimbat, departe de ochii ei, care puneau capu-n pământ, de rușine, de câte ori mă vedea deschis la cămașă.

Ne-am plimbat apoi, la insistențele ei, pe malul Lacului Herăstrău, divulgându-i abia atunci motivul pentru care nu vream să ies: îmi păstram energia pentru a doua zi, când urma să mergem, împreună, la finala Cupei Davis, dintre S.U.A. și România, organizată la București. Zis și făcut, a doua zi am pornit către marele eveniment.

Trecând pe lângă Arcul de Triumf, în timp ce ea afișa un zâmbet imens, chiar nătâng – în cel mai frumos mod posibil, entuziasmată fiind de eveniment, eu mă uitam pierdut la monumentul clădit după modelul

parizian, neputând să nu remarc caznele la care-a fost supus de-a lungu' timpului.

Monumentul, existent de prin perioada României Mari, fusese construit din materiale care – supuse intemperiilor, la un moment dat, ar fi cedat, motiv pentru care numeroase personalități au cerut demolarea lui.

În pofida opiniei acestora, s-a decis înlocuirea basoreliefurilor din stuc de pe fațade cu altele definitive, din piatră sau marmură autohtonă, așa că artiștii, nume cunoscute în perioada interbelică, l-au ornamentat cu diverse reprezentări simbolice, cum ar fi *Victoria*, *Vitejia* și *Credința*, însă adevărații "artizani" din spatele edificării acestui monument au fost populația și numeroasele asociații de veterani din Primul Război Mondial, care au contribuit prompt, cu peste șapte milioane de lei, la subscripția publică inițiată de către Ministerul Apărării Naționale.

Uitându-mă la el, m-a încercat un sentiment amar de neputință, gândindu-mă că până și un monument are "voința" lui, aparte, pe când eu sunt un laș, urmând un traseu prestabilit de către alții.

Am ajuns în tribune. Lucia era de o exuberanță debordantă, pe când eu mă cenzuram voit, datorită faptului că ea și restul spectatorilor țineau cu țara gazdă, pe când eu țineam cu SUA.

Terorizați de către "elita" nomenclaturii să câștige, românii au cedat psihic și au pierdut. Zece ani mai târziu, "paranoia" comunistă avea să atingă paroxismul, cu ocazia competițiilor sportive.

Evenimentul era păzit de către ingineri și arhitecți, îmbrăcați forțat în uniforme ale Gărzii Patriotice. Vara, săracii, mureau de cald în uniformele

militare, încât se dezbrăcau – între ceremoniile de început și cele de final – în lenjeria de corp și se bronzau, cu armele la îndemână.

Au trecut zile bune de la eveniment, în care am stat aproape non-stop cu ea, însă nu am avut tăria de a-i spune că urma să mă întorc acasă și să mă căsătoresc, după dorința familiei, motiv pentru care acestea erau ultimele momente petrecute împreună, pentru a nu o mai tulbura și pentru a-i da răgaz să-și refacă viața alături de altcineva.

Ea însă știa tot, căci mama încercase deja să o forțeze să renunțe la mine, prin bani și felurite amenințări, însă ea i-a explicat că va renunța la mine, doar când eu i-o voi cere, și nu datorită unor promisiuni sau amenințări exterioare. Toate astea le-am povestit puștiului, cu voce tare, pierzând apoi încă o dată contactul cu realitatea, vreme de câteva momente...

Habar n-aveam de faptul că ea știa tot, grație mamei mele, așa că - după exact un an, șase luni și opt zile de când îi făceam curte – în ultima seară petrecută în brațele mele, îmbrăcată până-n gât, a-nceput să mă sărute, apoi a alunecat tandru către marginea patului, unde s-a ridicat în picioare și a lăsat jos, delicat, hainele de pe ea, lăsându-mă să o descopăr goală, în toată frumusețea ei neacoperită, așa cum nu avusesem niciodată ocazia, decât în imaginația mea.

Mă uitam la ea și mi-ar fi plăcut s-o duc pe culmile extazului și-napoi, de milioane de ori, însă nu mă lăsa inima să mă apropiu de ea, căci nu eram nici un monstru, dar nici nu voiam să mă clintesc din hotărârea mea.

Ea s-a apropiat de mine goală, prudent, și mi-a

șoptit la ureche că simte că acesta e un rămas-bun și tocmai de asta vrea să rămână cu amintirea unui moment unic, pe care nimeni să nu i-l poată fura.

Ne-am cuprins amândoi în brațe, așezați în fund pe pat, și am început a o sărută cu delicatețe, de teamă să nu se spargă, asemeni unei păpuși pictate în porțelan.

În momentele acelea, am uitat de ieri, de azi, de mâine și de toate celălalte și am văzut-o doar pe ea, așa goală și diafană, la fel de absorbită de ființa mea.

După câteva ore de povești presărate cu dulcegării, a ațipit în brațele mele, nemișcată, în timp ce valuri agitate de gânduri se izbeau de țărmurile ființei mele.

Știam ce aș vrea să fac, ce simt din tot sufletul meu să fac și ce trebuia să fac și – cu toate astea – îndoiala puneă stăpânire pe mine. Aveam dimineata îmbarcarea, însă – vrăjit de respirația, de mirosul și de căldura corpului ei, sprijinit delicat de mine, am ațipit dus către orele dimineții, când trebuia să plec.

M-am trezit de la câteva bătăi ascuțite, insistente în ușa, așa că am acoperit-o cu un cearceaf până-n gât, am pus un halat pe mine și am fugit să deschid, pentru a n-o trezi.

Am înlemnit văzând-o în pragul ușii pe mama, sosită – cu avionul - taman din Germania. După ce nu am ajuns acasă la ora stabilită și a văzut că tata era neobișnuit de încordat, l-a tras de limbă, forțându-l apoi să-i spună unde m-am cazat. De aici, până la a-mi bate la ușă, n-a fost decât un pas.

Lucia s-a trezit la auzul țipetelor ei, convinsă fiind că a visat. Nici n-a apucat să se dezmeticească, că mama a-nceput șirul de "săgeți" otrăvitoare:

- Pentru un cur și niște țâțe îți sfidezi familia? Ai de gând să renunți la tot, pentru curva asta împuțită?

Auzind-o, am început să țip la mama, întorcându-i pentru prima oară șicanele. În tot acest timp, Lucia tăcea, cu ochii în lacrimi, speriată de schimbul abject de replici. Văzând că o sfidez cu nonșalanță, și-a îndreptat atenția către Lucia, știind că așa mă va răni. A văzut pata de sânge de pe pat, așa că a continuat sigură de efectul halucinant al vorbelor ei:

- Frumoasă puritană, a cărei onoare - atât de aprig - fiul meu o apără, știai că el, acest cavaler cuceritor al zilelor noastre, un adevărat Don Juan cu armură de tinichea ruginită, a luat la rând - cât a fost departe de tine - toate domnițele de o moralitate îndoielnică și le-a condus la el în pat? Dacă atât de mult te prețuiește, cum de nu i-a păsat deloc?

A înghițit în sec, însă deloc surprinsă, bănuind probabil că n-am încheiat un jurământ de castitate și că aveam anumite nevoi fizice de satisfăcut - fără știrea ei - chiar dacă ea, virgină fiind, nu le înțelegea. Enervată peste măsură de calmul ei, mama a continuat, conștientă fiind că o va zdruncina din temelii ființei ei:

- Bine, să-nțeleg că ești o femeie tolerantă, emancipată chiar. Asta e bine, căci înseamnă că te potrivești până la urmă cu fiul meu, pe care - nu de mult - l-am surprins în pat cu Joseph, partenerul lui de fărădelegi și cu două surori gemene, luând parte la cine știe ce desfrâu. Pentru Liese, una dintre ele, Albert a avut dintotdeauna o slăbiciune, așa că, până la a deveni mama moștenitorului lui, n-a fost decât un pas. Din păcate însă, fata a pierdut sarcina și - tulburați de durere - au rupt logodna. Ce spui despre asta? Nu cunoști un om nici

după o viață, se pare, căci el se poate dovedi un monstru, căruia tu, prostuță și credulă, i-ai dăruit puritatea ta. Regret, micuț, sincer, regret, da' ăsta e fiu-miu cel pătimaș și - la cum îl cunosc eu - până la anu' se va mai îndrăgosti de vreo două sute de ori.

Aș fi fost în stare s-o arunc pe mama de la etaj, în clipele acelea de nebunie, dar era tardiv, căci răul fusese produs.

Lucia s-a ridicat, învelită în cearceaf, și-a adunat hainele de pe jos, încercând să pară demnă - avea ochii roșii și înlăcrimați, însă se abținea să plângă.

Am fugit după ea, gol-pușcă, ca un nebun, prin hotel, în urma ei, dar s-a făcut nevăzută, lăsându-mă, ca un bou, în fața hotelului. S-a strâns lumea-n cerc, uitându-se la mine, mirată, în timp ce eu mă abțineam să nu iau pe cineva, aleatoriu, la bătaie.

- Ce, n-ați mai văzut pe cineva gol?

S-au îndepărtat de mine, scandalizați, în timp ce eu nu dădeam doi bani pe faptul că - pentru mult mai puțin decât atât - puteai ajunge la închisoare pentru ani buni.

M-am îndreptat către camera de hotel, pregătit s-o omor pe mama, vizibil afectată de starea mea. Acolo, îmi împacheta atent hainele, explicându-mi că e mai bine așa, și pentru mine, și pentru ea.

- Albert, ce s-a întâmplat după? Ea aflase tot, căci mama ta încercase s-o cumpere cu bani, dar pentru că ea a refuzat-o, ți-ai dat seama că te iubește, așa c-ați rămas împreună?

- Nu imediat. Ce bine-ar fi dacă toți adulții ar vedea lumea simplificat, prin ochii unui copil. Lumea ar fi un loc mai bun...

Alunecă amândoi, insesizabil, către acele vremuri, apuse de mult, însă vii în sufletul bătrânului, deopotrivă mântuit și chinuit de amintirea ei.

M-am întors în Germania, odată cu mama, cu sângele clocotind de furie, asemeni unei șopârle texane cu corn, însă mort pe interior și implacabil în hotărârea luată, doar de mine știută.

Aș fi putut alege să rămân, dar știam că ea nu m-ar fi acceptat înapoi, cu una, cu două, cu vorbe goale, lipsite de substanță, așa că am lăsat sorții să decidă.

Aveam să mă întorc înapoi un om schimbat, încercând s-o recuceresc, însă dacă ea va găsi între timp pe altcineva, care s-o facă fericită, sau nu va găsi de cuviință să mă ierte vreodată, atunci voi fugi cât mai departe, asemeni unui elefant în agonie, și-o voi lăsa să-și vadă de viața ei.

Prima seară am suferit ca un câine, căci – reîntors acasă – am realizat că nu pot să-mi arog vini care nu mi se cuvin, însă nici să mă prevalez de porțiunea mea de vină, care mă urma până aici, în patul de acasă, furându-mi orice speranță de a adormi curând...

Realizam că, în universul meu frivol și gol, oricât de mult mi-aș repeta că nu purtam întreaga vină, nu găseam totuși nicio fărâma de merit, care să mă absolve de vină, pentru că am renunțat prea ușor la a căuta un sentiment de apartenență pe care toți ni-l dorim, întreaga viață, eu nefăcând excepție.

Vreme de aproape un an m-am îngropat în muncă, mi-am obținut doctoratul în arhitectură, mi-am deschis propriul birou, angajând apoi câțiva colegi din facultate și am început a mă implica în acțiuni umanitare.

În rest, nu făceam nimic, în afară de citit, prin

care evadam din prezent. Am rupt orice legătură cu orice prieten conjunctural din trecut, orice prietenie de conveniență, orice prezență feminină, orice nălucă din trecut, orice rudă insipidă.

Vorbeam strictul necesar cu mama, adică o salutam, în schimb vorbeam mereu cu tata, fără a-i spune însă ce am de gând. Cu toate astea bănuia, și părea realmente mândru de schimbarea mea.

Uneori, privindu-l, îl surprindeam uitându-se prin perete, în gol, probabil la alegerile lui, ce s-au dovedit a fi compromisuri neinspirate, plătite cu prețul scump al propriei nefericiri.

Atunci când am simțit, fără echivoc, că sunt omul care trebuia să devin, egal cu mine însumi și capabil să-i ofer ei fericire necondiționată, netulburată, am revenit în România.

Îmi aduc aminte că am stat în fața casei ei aproape o zi, fără ca ea să iasă, să mă vadă. Am aflat apoi, tot de la ea, că mă privea de pe geam, ascunsă în spatele perdelei, cu lacrimi în ochi și se ruga să aibă puterea de a nu ceda.

Am continuat acest ritual deviant, ar spune unii, până când, într-o zi, tatăl ei, întors de la fabrică, a ieșit afară cu o bere și m-a invitat în casă.

Ea era în continuare nevăzută, dar omul – intrigat și exasperat în egală măsură de insistența mea – a dorit să mă privească față-n față, ca de la bărbat la bărbat, pentru a-nțelege ce Dumnezeu tot caut, cu adevărat, în fața casei lui?!

Nu știu nici în zi de azi ce i-a spus, de a înduplecat-o, mișcând-o din implacabilitatea ei, însă după încă o săptămână de pribegie, prin fața casei ei, a

ieșit la ușă. După câteva luni, am rugat-o să-nchidă ochii și i-am așezat un inel în palmă, hotărât s-o fac soția mea.

- Albert, da' te lăsa să te-nsoți cu ea, comuniștii? N-ai avut probleme?

- Ajungem și-acolo, așteaptă!

Și plecăm amândoi într-un pelerinaj către un pod sacru, imaginar, al amintirilor...

Acolo, îngenuncheat în fața ei și hotărât să-mi petrec tot restul vieții alături de ea, m-am dezbrăcat de orice mască și am abandonat orice replică frivolă, săpând adânc în străfundul ființei mele, pentru a găsi, într-un cufăr prăfuit dintr-un ungher obscur al sufletului meu, o stranie senzație de apartenență, pe care am visat-o, în secret, întreaga viață:

- Am fost ateu până acum. Nu aveam nici puterea de a mă încrede în mine, așa că nu-ți promit luna sau stelele reci, cufundate în întuneric, dar promit să mă convertesc la... a crede în tine. Sunt plin de defecte, manii și angoase, dar îți aparțin în totalitate și te iubesc așa cum ești, plină de calități și defecte, însă perfectă în ochii mei. În sufletul meu nu suporti comparație și în cuvintele mele nu suporti descriere, însă de te-ai vedea acum prin ochii mei ai înțelege că vreau să fii mama copiilor noștri, femeia care mă scoate din pepeni până la final și bătrâna căruntă și ironică la pieptul căreia să adorm în fiecare noapte... așa că te întreb, deși consider căsătoria un angajament încheiat între doi bețivi amețiți de iubire și promisiuni vremelnice sau o convenție socială încheiată de dragul unor canoane efemere, dacă accepți să ne îmbătăm cu iubire, ca doi bețivi notorii, pentru tot restul vieții noastre?

A tăcut vreme de câteva secunde, însă nu pentru

că ar fi avut dubii, ci pentru că nu își găsea cuvintele, de emoție...

Ne-am căsătorit în prezența familiei ei, în cadrul unei ceremonii restrânse, lipsite de orice urmă de opulență sau de vulgaritate. Ionel a fost și el prezent, însă neînsoțit. Mi-a transmis el urări de bine, probabil imagine, din partea Marilenei.

Din partea familiei mele nu mă așteptam să vină cineva. Cu prețul unui circ monstru cu mama, a venit tata, nespus de amabil cu toată lumea și vizibil emoționat. După ce m-a felicitat, m-a strâns cu putere-n brațe și mi-a spus că e nespus de mândru de bărbatul ce stă azi în fața lui.

Referitor la acele vremuri, am fost norocoși să experimentăm momente tensionate, pe toată durata regimului comunist, și înainte și după nuntă, însă fără urmări nefaste. Era un fel de acord mutual, nescris, între nomenclatură și străinii bogați, veniți la studii sau în vizită, dispuși să verse, într-un fel sau altul, bani în vistieria comunistă.

Atâta timp cât acțiunile străinilor nu vizau și nu afectau în vreun fel interesele și rigorile absurde ale sistemului sau "siguranța națională", toată lumea era fericită. Situația era crâncenă pentru minoritățile naționale, ca sașii sau secuii, care erau văzuți ca o insultă la adresa regimului, fiind reamintirea permanentă a fostei monarhii străine, care a condus – până la instalarea comunismului - țara, când – prin amenințări - l-au obligat pe Regele Mihai I al Dinastiei de Hohenzollern să abdice.

Temerea principală a nomenclaturii privind străinii necetățeni aflați în România era determinată de

probabilitatea ca cetățenii români, având legături strânse cu străinii, să nu părăsească fraudulos țara, cu ajutorul acestora, cerând apoi azil politic în țări capitaliste, mai dezvoltate economic.

Îmi amintesc că cetățenii cumpărau mâncare cu rația, pentru ca blocuri muncitorești și monumente somptuoase să fie ridicate, peste noapte, în toate orașele țării, ca o dovadă a productivității economiei comuniste planificate, naționalizate.

La momentul cutremurului violent din '77, eram amândoi în București. Țin minte - ca și cum s-ar fi întâmplat azi - că mă întorceam de la un congres științific, în timp ce Lucia mă aștepta la hotel, când am văzut jumătate din clădirile șubrede din București picând ca muștele. A durat doar câteva momente, dar aveam impresia că trecuse o veșnicie.

Când Pământul a tăcut din nou, m-am ridicat de pe trotuar, plin de o peliculă deasă de var și am văzut oameni plini de sânge, prinși între dărâmături, mame țipând îngrozite și copii speriați plângând.

Un tablou de jale, cu străzi pline de dărâmături, ca după un bombardament, care te făcea să ții îngrozit, în mijlocul căruia eu aveam însă un singur gând: s-ajung la ea și s-o strâng în brațe, să văd că e bine, așa că am fugit îngrozit, fără oprire, vreo opt kilometri, până am ajuns în locul unde, până atunci, fusese un hotel.

Ruine în fața mea și oameni plângând peste tot în jur, în timp ce ea nu era nicăieri. Am vrut să merg către ruine, dar m-au oprit câțiva militari, căci au decretat stare de urgență și au mobilizat armata pentru a ajuta populația.

După cinci minute de plâns, ca un rinocer

împușcat, am văzut-o fugind către mine. Credeam că fie visez, fie delirez. M-a strâns cu putere în brațe, plângând, și abia apoi mi-am revenit.

Mi-am lăsat acasă jumătate dintre planuri, iar ea - crezând că aveam nevoie de ele - a fugit de nebună, de la hotel, pentru a ajunge cu ele la mine, la timp. Când a-nceput să se cutremure pământul, era aproape de locul conferinței. A fugit să mă caute, dar cei de acolo i-au spus că am plecat, așa că a fugit înapoi către hotel, știind că am să mă-ntorc acolo, în căutarea ei.

Nici în zi de azi nu-mi explic cum de nu ne-am intersectat pe drum, însă mulțumesc Cerului că toanta nu știa să citească planurile și n-a observat că erau greșite, deci lăsate în urmă intenționat.

În timp ce eu mulțumeam Cerului că e bine, buletinele de știri din toată Europa difuzau bilanțul morților și al pagubelor materiale. Mama era în salon, cu câteva prietene, când s-a făcut brusc liniște. Când a auzit, a scăpat din mână ceașca de ceai și a fugit plângând la tata, bănuind că vorbea mereu cu mine la telefon, fără știrea ei.

Fiind plecați din oraș, m-au sunat o zi-ntreagă pe telefonul de acasă, însă fără răspuns. În toată agitația și groaza din jur, n-am apucat să-l sun pe tata în ziua aceea, căci Lucia suna îngrozită acasă și la prietena ei din București, însă fără răspuns, iar eu sunam disperat la Ionel.

Ne-am întors acasă a doua zi, când lucrurile au revenit cât de cât la normal pentru cei nespuse de norocoși, care nu au pierdut pe cineva drag sub munții neiertători de moloz, însă n-am apucat să-l anunț pe tata că suntem bine, căci ne așteptau deja acasă la părinții

Luciei.

Am amuțit amândoi când i-am văzut pe toți patru, înghesuiți în bucătăria ei. Mama tăcea, fără chef de vorbe, dar vizibil mâhnită, iar tata povestea destins, cu tatăl ei, despre tainele pescuitului.

Au zburat cu avionul privat, la ceas de mare taină, obținând aprobări peste aprobări din partea statului român, pentru a-și vedea fiul și chiar dacă din "Van" am fost redus pe vecie la "van", acela a fost momentul în care am reînceput a schimba câteva vorbe cu mama, după mulți ani de tăcere din partea amândurora. Nu am mai fost niciodată la fel, dar vorbeam cu ea strictul necesar, pentru că – odată cu trecerea necruțătoare a timpului - îmbătrânea, nu întinerea.

Ea, în schimb, căuta des pretexte pentru a ne suna, vorbind ba cu mine, ba cu Lucia, fără a se scuza însă în fața ei sau în fața mea, fapt pentru care mă lăsa rece "pocăința" ei infimă, comparativ cu orgoliul ei nemărginit.

Revenind însă la "păcatele" acelor vremuri. Pe la începuturile anilor '80, întors cu treabă la București, tipicar fiind, m-am cazat în aceeași cameră din același hotel unde obișnuiam să mă cazez în trecut, reconstruit între timp.

Exasperat fiind - de mic - de acarieni și bacterii, ultima oară când am fost în Germania, am luat după mine un post telefonic nou-nouț, gravat – pe comandă specială - cu foiță de aur, pentru a-nlocui postul telefonic pus la dispoziție de către hotel, folosit de prea mulți indivizi înaintea mea. Nu mică mi-a fost mirarea când, în timp ce stăteam singur în camera de hotel, uitându-mă aproape ațipit la tavan, pe ușa pe care nu obișnuiam să o

închid, a dat buzna Ionel.

- Omule, ești dus?

- Păi? Omule, nu știu despre ce vorbești. Îți jur că n-aș îndrăzni niciodată să-i fac avansuri soției tale, nici să fie Sophia Loren! În plus, eu o iubesc pe Lucia ca pe ochii din cap și nu i-aș face niciodată una ca asta...

Auzind vorbele mele, zâmbește scurt, redevenind apoi verde la față. Decuplează postul telefonic nou și mi-l aruncă-n brațe, cu o privire dezamăgită! Îl prind, neînțelegând nimic.

Îmi face semn să tac, apoi mă trage pe balcon, în izmene și-mi șușotește la ureche: Cară telefonul ăla nenorocit după tine, fără să te vadă nimeeeni, și fă-l pierdut... pe vecie... și, în viața ta, nu mai decupla un telefon în țara asta! Mai ai celălalt telefon?

- Da.

- Bun, dă-mi-l!

Am fugit, ca un copil speriat de bombe, după celălalt telefon și i l-am înmănat lui Ionel, care, cu o precizie de chirurg, l-a reșezat la loc, nu înainte de a verifica să nu îi fi rupt sigiliul și de a așeza apoi un magnet pe el, pentru a defecta aparatul.

- Stai departe de el, vreme de câteva ore, pentru a nu intra nicidecum în belele, apoi – imediat după ce ai format un număr – când auzi că sună, desprinde magnetul, ascunde-l bine și fugi jos la recepționar, explicându-i că ți-a murit tonul.

Dacă te întreabă când l-ai folosit ultima oară, amintește-ți și indică o dată anterioară datei la care ai înlocuit tu postul telefonic, spunându-i că a mers brici ultima oară! Să sperăm c-au s-o halească...

Pe moment n-am înțeles nimic, dar am făcut

întocmai cum m-a sfătuit el. Am aflat ulterior că era un delict penal să decuplezi telefonul primit de la stat și să-l înlocuiești cu altă unitate, datorită faptului că toate telefoanele comuniste construite după 1979 puteau fi activate de la distanță - cu un releu simplu ce by-passa intrerupătorul din furcă - de către Securitate, care asculta astfel ce se discuta la telefon sau în preajma acestuia, chiar și când acesta era în furcă, motiv pentru care și ruperea sigiliilor de pe telefoane era de asemenea delict penal, microfoanele fiind însă de proastă calitate, deci cu o durată limitată de funcționare.

Am vrut să continui însuflețit povestirea, însă puștiulică ațipise, așa că am plecat tăcut către casă. Spre deosebire de alte seri, gândindu-mă că puștiulică își revine în curând din convalescență, m-am surprins râzând din toată inima, după prea mult timp.

Aș fi încheiat un pact cu Necuratu' la răscruce de drumuri, doar pentru a-mi vedea nepoții mari, însă nu mi s-a oferit ocazia, căci îngerașul meu a venit și a plecat la fel de repede, lăsându-mă "orfan" sufletește. Cu toate astea, îl iubeam pe puștiulică ca pe nepotul meu, iar el mă iubea la fel de mult, așa că începeam să cred că drumurile noastre nu s-au intersectat întâmplător, ci pentru a ne "bandaja" rănilor sufletești.

M-am trezit la fel de senin și am alergat într-un suflet către casa puștiului, căci - până am terminat treaba de acasă - era trecut din nou de ora prânzului. Eram amândoi nespuse de fericiți, anticipând că va fi probabil ultima zi petrecută de puști ținut la pat.

Revenind la acele timpuri, Ionel a fost zgârcit în explicații, dar după Revoluție mi-a povestit că a surprins o discuție între tatăl său și un alt tovarăș, privitor la ceva

nereguli ale telefonului instalat în camera mea de hotel, discuție pe care nu ar fi trebuit s-o audă.

După desecretizarea dosarelor Securității, organul comunist politico-polițienesc, avea să afle că tatăl său a fost inițial informator, apoi membru de vază al Securității, contribuind prin activitatea sa la arestarea a nenumărate cunoștințe, vecini și rude.

Spre sfârșitul Războiului Rece, îmi amintesc că am înlemnit la telefon, când tata mi-a povestit că președintele american Ronald Reagan, aflat în vizită în Berlinul de Vest, i-a lansat o provocare voalată lui Mihail Gorbaciov - transmisă de către zeci de televiziuni în întreaga lume - prin următorul îndemn: "Dă-rămă acest zid!", făcând referire la Zidul Berlinului, care separa Germania democratică de cea comunistă.

La douăzeci și nouă de săptămâni distanță, în data de 9 noiembrie 1989, după mărirea neliniștii publice, a devenit clar că grănicerii vor putea opri mulțimea adunată lângă zid doar prin folosirea armelor de foc. Nedorind să își asume un adevărat masacru, urmat probabil de un conflict militar cu puterile democrate din Vest, comuniștii au deschis barierele punctelor de trecere, lăsând mulțimea să treacă granița fără nici o formalitate, fapt care a reprezentat căderea Zidului Berlinului și primul pas către reunificarea Germaniei.

Eram în sufragerie, cu Lucia, când am văzut la știrile furate de la sârbi, cu ajutorul unui decodor improvizat, că nemții sparg simbolic, cu baroase sau ciocane, bucăți din zid. Am plâns de bucurie, căci însemna că țara mea va fi reîntregită și toți conaționalii mei se vor putea bucura de libertatea cuvenită.

Până s-ajung în România, am trăit cu familia mea

în Germania Occidentală, așa că n-am înțeles ce înseamnă cu adevărat libertatea, însă trăind de atâta timp aici, am învățat ce-nseamnă s-o pierzi.

Timpul s-a scurs, iar eu am sperat în secret că o schimbare va avea loc cândva și aici. A trecut o lună, lipsită de evenimente. La 16 decembrie însă, la Timișoara a-nceput Revoluția, astfel că – după nouă zile – în ziua în care Germania celebra - printr-un concert memorabil căderea zidului - în România, oamenii sărbătoreau pe străzi căderea regimului comunist.

A fost un sentiment euforic, mai ales că sănătatea tatălui meu era tot mai șubredă și mi-aș fi dorit să-l revăd, până nu va fi prea târziu.

O zi mai târziu, plecam cu Lucia către locul în care m-am născut și de care mă legau nespuse de multe amintiri și sentimente frumoase. Ea era entuziasmată ca un copil, mai ales că n-a avut ocazia să părăsească până atunci țara.

Văzând în ce stare se regăsea tata, l-am forțat să-mi promită că va rămâne alături de noi, suficient cât să-și vadă nepoții mari. A promis, cu lacrimi în ochi, că mai zăbovește un pic.

A trăit până în 1995, suficient cât să-și strângă în brațe nepoata, pe Adela von Guttenberg, venită pe lume în anul 1994, la data de 22 iunie. A fost cea mai frumoasă zi din viața mea, ziua în care am devenit tătic și viața mea a căpătat cu adevărat scop.

Având o fixație pentru etimologia cuvintelor și pentru semnificația numelor, considerând că ele pot insufla măreția, Lucia m-a rugat să aleg eu numele fetei. Eram însă atât de emoționat, că nu mă puteam decide, așa că tot ea a venit cu sugestia salvatoare.

Știind că numele meu e un nume comun în familia mea, fiind o prescurtare a numelui *Adalbert*, compus din elementele *adal* sau *nobil* și *beraht* sau *luminos*, însemnând *de viță nobilă*, mi-a sugerat să-i punem îngerașului bălai numele *Adela* și așa i-a rămas numele!

Anii ce au urmat au fost pentru mine o nesperată binecuvântare, căci eram – din toate punctele de vedere – un om fericit. Aveam supărări, asemeni oricărui om de pe Pământ, dar ne semnificative.

Am vrut să mă opresc aici cu povestirea, dar – la insistențele puștiului – am continuat, mai ales că ce a fost nu poate fi schimbat. Simțeam o durere ascuțită-n piept, durere mută pe care nu am explicat-o nimănui, niciodată.

O făceam acum, pentru prima oară, dar nu pentru eliberare, cât pentru penitență. În 15 iunie 2003, enervându-mă cu niște cretini la birou, am ajuns acasă cu chef de ceartă. Aveam discuții, ca orice cuplu, dar niciodată pentru probleme cu adevărat supărătoare și niciodată de față cu Adela. Văzând că n-are cu cine vorbi, Lucia m-a lăsat împăciuitoare să mă descarc, până în momentul în care – auzind țipetele – Adela a coborât în bucătărie. Încă orbit de nervi, am mai țipat vreme de câteva minute, realizând abia apoi că am speriat copilul.

Mi-am coborât apoi tonul, dar am citit în ochii Luciei furia și dezamăgirea, în timp ce încerca să liniștească copilul, care plângea înfundat, mai ales că nu ne văzuse certându-ne niciodată. Cu toate astea, s-a abținut de la a pune paie pe foc în prezența fetei și a decis să iasă cu ea la o-nghetată, pentru a-i distrage atenția de la ceartă. Am rămas acasă, nervos și mâhnit în același timp, pentru că dădusem naștere la un adevărat

balamuc.

Văzând că prințesele mele întârzie s-apară și știind aproape sigur unde s-au dus, m-am urcat în mașină și am plecat în întâmpinarea lor. Mai aveam cinci minute până la gelaterie, dar în fața mea era nebunie. Blocaseră o porțiune de drum și se chinuiau să descarcereze o victimă din mașină.

Încă agitat de la întreaga ceartă iscată acasă, mă abțineam cu greu să nu-mi pierd din nou mințile, mai ales că mă gândeam că prințesele mele sunt prinse și ele în ambuteiaj, pe celălalt sens de mers.

Am așteptat un minut, două, trei, cinci, treizeci, până m-am enervat – asemeni celorlalți șoferi – și am înaintat aproape de linia delimitativă așezată de poliție.

Oamenii țipau îngroziți în față și părea un adevărat circ al terorii, mai ales că nu toți înțelegem a ne minuna în taină, așa că a urmat o adevărată ploaie de interjecții.

Când unul dintre ei a-nceput să țipe îngrozit că sunt o femeie și o fetiță prinse între fiarele mașinii, am înlemnit. Mi-am revenit apoi și am fugit ca un nebun, până după linia poliției, către locul accidentului. N-am văzut sau auzit nimic în jurul meu, nici măcar poliția sau echipajul de descarcerare somându-mă să mă opresc.

Am văzut negru în fața ochilor, vreme de câteva secunde, crezând că visez... că sunt în coșmarul vieții altcuiva... apoi am văzut-o pe Adela, fragilă și plină de sânge, scoasă într-un final din mașină, de către echipajul de descarcerare.

Îi lipsea un pantofior, zburat probabil la impact. Am auzit apoi, mai mult mecanic, când au spus că are puls și abia atunci am realizat cu adevărat ce se întâmplă.

Am izbucnit în plâns, dar un plâns mut, nu ca al curioșilor de pe marginea drumului.

Auzind că prințesa mea trăiește, m-am uitat la Lucia, care era ușor străvezie. Nu se mișca deloc, dar am sperat că aberez. M-am îngrozit văzând porțiuni de creier peste tot, pe bluza ei. Mi-am dat seama după haine, după constituție și după încheieturi, că e soția mea, căci fața ei de înger nu mai era... acolo unde erau un nas, o gură, era acum un spațiu tumefiat sau strivit, plin de sânge, materie cenușie și limfă.

Un polițist s-a apropiat brusc de mine, întrebându-mă dacă le cunosc. I-am spus că sunt fiica și soția mea. I-a picat până și lui cerul în cap, îngrozit de faptul că am ajuns să văd scena. M-a anunțat că fiica mea este în viață, în drum spre spital, în stare gravă, apoi mi-a transmis condoleanțele lui, anunțându-mă că soția mea a decedat la impact.

Atunci am izbucnit în plâns, dezlănțuind Iadul din mine. Tot repetăm într-una "Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu!", încercând să mă conving pe mine că nimic din tot ce se întâmplă nu e adevărat și am să mă trezesc din vis în curând.

Referitor la Rai și la Iad, momentul în care am văzut că șoferul beat, care a pierdut controlul tirului, intrând pe contrasens, din plin, în ele, s-a așezat încă amețit, pe marginea bordurii, răsucind – pe bună dreptate – agitat, o țigară, atunci am realizat că nu trebuie să cauți Raiul sau Iadul în zări îndepărtate sau în dimensiuni mitice, căci s-ar putea să pierzi din vedere Raiul sau Iadul din tine.

Așa am făcut eu, până atunci convins fiind că sunt un răsfățat al Creatorului, însă Creatorul, dac-o

exista, n-avea nicio treabă cu micile sau cu marile noastre suferințe, care nu sunt nimic altceva decât accidente cosmice, cărora noi le atribuim semnificatii.

Acolo, am cunoscut Iadul din mine, pe care îl voi trăi constant, până la sfârșitul zilelor mele, ca-ntr-o închisoare a mea, personală, din care nu pot și nici nu-mi doresc să ies, de teamă să nu uit. I-am aruncat o privire criminală și am fugit în direcția lui.

M-a prins unul dintre polițiștii de la rutieră, implorându-mă să termin, pentru că individul ăsta nu merită libertatea mea. Ce glumă bună! Care libertate? Mi-a spus că și el are o fetiță, fix de vârsta fetiței mele, și o soție acasă. Nu-nțelegeam de ce-ncearca să mă mintă că știe prin ce trec, din moment ce taman el mi-a zis că cei mai importanți oameni din viața lui sunt acum acasă, bine mersi.

Voia să-mi explice c-ar trebui să fiu alături de fetița mea, așa că mi-am recăpătat umanitatea în privire și – condus de el – am fugit la ea. Am apucat s-o văd, vreme de câteva minute.

Avea dureri mari, dar a apucat să bâjbâie câteva secunde. Mi-a zis că Cerul e mai mult alb decât albastru, că mama nu e supărată pe mine și că trebuie să fiu cuminte, ca ea și să nu fac prostii, că nu sunt prost.

Am amuțit și de câte ori m-am gândit să pun punct acestei vieți anoste, îmi amintesc ce mi-a zis îngerul meu atunci sau ce mi-ar spune soția mea. Fetița mea ar fi trebuit să împlinească nouă anișori peste fix o săptămâna, în schimb s-a dus...

Pe șoferul de tir mi-l amintesc și astăzi la fel de clar. Când am aflat că va fi pus în libertate după doar șase ani de închisoare, pentru bună purtare, am elaborat

tot felul de scenarii, am aflat ce baruri frecventa înainte și am așteptat, mizând pe faptul că a rămas aceeași canalie, urmând a-l omorî noaptea, când va ieși – mort de beat – de la birt.

N-a fost să fie, căci a murit la două săptămâni de la eliberare, pe o bancă. Era beat și a făcut infarct, picând în propria vomă. A murit mizer, la fel cum a trăit, dar n-a suferit deloc, spre deosebire de îngerașii mei, care au murit striviți de un inconștient. Ce noroc fantastic au unii să moară subit și ce ghinion teribil au alții să rămână, fără motiv, în viață!

Realizând c-a exagerat cu descrierea faptelor, s-a oprit brusc și s-a uitat în direcția puștiului. Avea lacrimi înghețate pe obraji. Vreme de câteva secunde bune s-au privit unul pe celălalt, fix în ochi, cu nemărginită afecțiune. Tăcerea a fost întreruptă brusc, căci puștiulică s-a dat jos din pat, a sărit în brațele bătrânului și l-a cuprins cu toată puterea lui, șoptindu-i:

- Poate că trebuia să rămâi, ca să devii prietenu' meu!

Au mai stat acolo minute bune, într-o tăcere sinistă. La radio se auzea, la volum mic, vocea inconfundabilă a lui Johnny Cash și – la scurt timp – mintea lor a devenit una cu sunetul, ațipind duși...

*What have I become
My sweetest friend
Everyone I know goes away
In the end*

Motto:

Nori se îndreaptă plutind către viața mea, însă nu pentru a căra ploaia sau pentru a asmuți furtuna, ci pentru a adăuga culoare cerului meu, la apus de soare. (Rabindranath Tagore)

Vremea semnificațiilor

M-am trezit, asemeni unui ungher clandestin al unei încăperi obscure, obosit de Răsăritul Soarelui, căci lumina pătrundea ca un hoț pe fereastră, disipându-se apoi în fiecare colț îngust al încăperii, fără a cere permisiunea și fără a fi necesar ca proprietarul să lase deschisă fereastra.

Deloc aleatoriu, dar deloc programat, fără criterii de selecție subiective și sub protecția anonimatului, ca o tranziție firească de la Întuneric, Lumina respectă o matrice universal stabilită de la începuturile lumii, cu mult înainte de apariția proprietarilor sau a camerelor, fără ca vreo forță să-și manifeste aprobarea sau revolta, ca o tranziție naturală, care transcende capacitatea limitată de înțelegere a omului.

Lumina a pătruns așadar în fiecare colț îngust al încăperii, trezindu-l pe Albert dintr-un somn agitat și încă o beție crâncenă. Deranjat de lumină, a aruncat cu un șlap în direcția ferestrelor. Realizând apoi inutilitatea gestului, s-a-ndreptat morocănos către ele și a tras draperia vișinie, pentru a obtura traiectoria luminii.

Reîntors pe canapea, a încercat – fără succes – să ațipească. Uitându-se la ceas, a văzut că e prima oră a dimineții. Știind că s-ar putea ca astăzi să fie ziua în care puștiul va ieși recuperat din casă, s-a trezit instinctiv de

dimineată, s-a certat cu fiecare obiect de mobilier întâlnit în cale, cu presa de cafea franțuzească și - după ce și-a respectat cu sfințenie ritualul matinal - a ieșit în spatele conacului, cu un termos imens.

S-a așezat apoi pe bancă, în apropiere de cursul tenace al unui pârâu, care susura la urechea bătrânului, acordat la entuziasmul lui. Pentru prima oară după mult timp, s-a regăsit în reflexia de la suprafața clară a apei.

Puțin după ora prânzului, a aterizat la ușa puștiului, însoțit de Ranger și animat de gândul că își va relua activitățile cotidiene, împreună cu puștiul, care părea la fel de entuziast ca bătrânul. Și inima i s-a umplut de pace, vreme de câteva momente pasagere.

Aveau să reia lecțiile zilnice de pian și cele de pescuit și după vreo două săptămâni, pe la jumătatea lunii lui august, aveau să se amuze copios, odată cu comportamentul tot mai hilar al bătrânului, dat în mintea copiilor.

Trezit târziu și încă buimac, Albert aleargă cu accesoriile de pescuit către baltă, acolo unde urma să se întâlnească cu puștiulică. Până aici, nimic neobișnuit!

- Albert, cum de ești în pijama?
- Poftim?! Îhhh, m-am trezit târziu și am fugit către baltă, poftim...

Nu mic a fost însă șocul amândurora, al puștiului, la vederea bătrânului tipic în pijama, iar al bătrânului, încercând să rederuleze în minte toată dimineata. Într-un final, au pufnit ambii într-un râs isteric, pe seama gafei copilărești a bătrânului.

Asemeni negustorilor de suflete, zilele s-au risipit insesizabil, lăsându-l pe bătrân tot mai relaxat și pe puști tot mai intrigat de comportamentul bizar al acestuia.

Peste încă o săptămână, într-o zi la fel de dogoritoare ca toate celelalte din vara aceea, puștiul calcă pragul bătrânului pentru o nouă lecție de pian și observă - după câteva minute - că bătrânul avea o șosetă roșie și una verde. Combinația era de un contrast izbitor, însă picta un tablou hazliu.

Îmi aduc și acum aminte că la câteva zile de la întâmplarea cu șosetele, am mers în vizită la bătrân și am început a discuta despre vrute și nevrute.

Orele s-au scurs pe nesimțite. Din când în când, bătrânul pica pe gânduri, încercând să schițeze în minte ceva, să re trăiască un sentiment sau să își amintească o dată, un eveniment, o față familiară.

Era ceva solemn în toată scena, însă nu mi-am dat seama decât după mulți ani ce vânt al schimbării prevestea solemnitatea aceea. L-am părăsit abia spre seară.

A ațipit îmbrăcat, răpus de o oboseală cronică. S-a trezit, a fugit țintă la presa de cafea, urmând a-și urma cu strictețe ritualul matinal. În schimb, a sfârșit prin a lăncezi în pat toată ziua, dat fiind faptul că puștiulică începea școala și nu și-a făcut simțită prezența.

A doua zi a îndeplinit binecunoscutul ritual și și-a sunat apoi notarul. Erau rare, chiar festive am putea spune, momentele în care bătrânul scotea capul în lume, pentru a da piept cu prezentul, cu realitatea.

S-a îmbrăcat la patru ace, a ajuns cu cincisprezece minute înainte de ora stabilită și a așteptat emoționat să se elibereze biroul notarului. După o flecăreală mărunță, de complezență, au trecut ambii la conversații mai serioase, însă deloc apăsătoare pentru bătrân.

Mai ușor decât o pană, însă cu certitudinea că poartă după sine greutatea multor vini și păcate, convins fiind că acesta era unul dintre puținele momente în care făcea alegerea potrivită, a semnat, cu o ușoară emoție, dacă am judeca după tremurul mâinii, ultima declarație relevantă de voință din viața unui om.

A plecat numărând aceleași kilograme, dar eliberat de o mare greutate, de un mare semn de întrebare, convins fiind că - indiferent de ce le va rezerva viitorul - prin acel testament, puștiul și Maria vor fi feriți de neajunsurile care-i tulburau în prezent.

Lucrurile păreau a se îndrepta spre făgașul normal. Încet, încet, și paharele de whiskey s-au rărit, numai comportamentul morocănos al bătrânului a rămas neschimbat, dacă nu chiar s-a înrăutățit, Albert devenind confuz, contradictoriu, delăsător.

În săptămânile care au urmat, aveam senzația că îl supăr pe bătrân prin fiecare gest, căci, în timpul lecției de pian, avea câte o ieșire nervoasă inexplicabilă. L-am întrebat stăruitor dacă l-am supărat cu ceva, dacă are nevoie de singurătate etc. Își revenea în fire și insista că nu are nimic, e doar tulburat, dezorientat chiar, de o mulțime de gânduri. Din priviri, am semnat un pact tacit, prin care eu să nu mai pun întrebări și să mă prefac că îl cred, pentru ca el se înceteze a mă minti și a se preface în continuare.

Din principiu, Albert dezvoltase un mecanism de camuflare, prin care îi proteja pe cei din jur și pe sine de fel și fel de adevăruri fundamentale. Spre exemplu, în ziua în care l-am lovit în creștetul capului cu mingea, Albert părea pierdut în gânduri, rupt de realitate, din moment ce n-a anticipat lovitura, în timp ce copiii țipau

>>Bert Nebunu' trece drumu'!<<, însă Albert nu era nebun, era eventual epuizat de uzura vieții și atent la numărătoarea pașilor. Aveam să-i descopăr mai târziu toate gesturile, ticurile, fără a-i pune însă întrebări și fără a spune nimănui nimic.

Ulterior, am aflat că Albert nu era nebun, era doar de o inteligență mult peste medie, afectată, ca la mulți alții, de autism, astfel încât gândea, percepea și interpreta lumea diferit. Nu era nebun, nu era ursuz, nu opărea copii, ci pur și simplu avea anumite dificultăți de comunicare și o capacitate fenomenală de a dezvolta fixații sau ticuri, cum ar fi des folositul tic verbal *Scheiße, scheiße, scheiße!*

Tot autismul, prin comunicarea limitată cu alte persoane, prin concentrarea fenomenală și prin interesele puternice, dar restrânse, i-au determinat recunoașterea în arhitectură.

Autismul e de trei, patru ori mai des întâlnit la băieți decât la fete, iar mediul joacă un rol determinant în evoluția bolii. Albert, care a beneficiat de toate resursele afective, cognitive și financiare în familie, a învățat să se adapteze mediului înconjurător și să interacționeze cu cei din jur.

În tinerețe nu a avut o părere prea bună despre sine și nici o părere prea proastă despre ceilalți, însă a fost conștient că creierul lui percepe și interpretează stimulii din mediu diferit. Din acest motiv probabil, relațiile lui nu au căpătat niciodată profunzime, pentru că necesitau un efort suplimentar de conformare. Asta până să o întâlnească pe Lucia. Ulterior, manifestările bolii s-au estompat tot mai mult, Albert renunțând la majoritatea acțiunilor repetitive și la monomanii.

După ce a rămas singur, a revenit însă la obsesia patologică a unui singur gând și la ticuri, cum ar fi numărul pașilor de la ieșirea din locuință până la destinație și înapoi. Combinate cu alcoolul în exces, acestea explicau oarecum schimbările bruște de dispoziție sau judecata slabă a bătrânului.

Pe la jumătatea lunii noiembrie, am ajuns mai devreme la conacul bătrânului, pentru lecția de pian. Am auzit țipete și m-a întâmpinat Ranger, care trăgea agitat de hainele mele, încercând să mă conducă cât mai repede la stăpân.

Am ajuns într-o suflare în baia de la demisol, unde bătrânul mă aștepta dezorientat. Am să-mi amintesc toată viața imaginea desconcertantă din fața ochilor mei. Cu lacrimi în ochi, încercând să nu mă pierd cu firea:

- Albert, ce ai pățit?
- Mmmm, am ajuns mecanic la baie, nu știu de ce, probabil la toaletă, am picat și uite-mă aici.

În timp ce-și termina ideea, pune cap la cap tabloul din fața ochilor lui, în timp ce eu, cu lacrimile înghețate pe obraji, încercam să nu par îngrozit. Era plin de rahat pe marmură, pe pantalonii de pijama, pe mânecă, ședea lângă toaletă, ca și cum ar fi căzut sau ar fi dorit să-mbrățișeze wc-ul. Era mânjit până și pe față, pesemne că s-a speriat și n-a realizat că e murdar tot, inclusiv pe mânecă, atunci când s-a șters cu ea pe față.

În aer plutea un miros pestilențial de fecale cu alcool.

Am încercat să-l ridic, copil și firav, însă nici vorbă să am forța necesară. Până la urmă s-a ridicat singur, vizibil șocat de petele de rahat. S-a dus în salon, unde a-nceput a căuta febril prin dulap. I-am găsit eu o

bluză și niște pantaloni și le-am așezat pe pat, nu înainte de a scormoni apoi prin sertarele unde văzusem că ține pansamente, medicamente, în timp ce Albert stătea pe un scaun.

Am luat o bucată mare de tifon și de apă oxigenată, care era la îndemână, i-am ridicat mânecile și l-am curățat de căcat, așa cum știa un copil de nouă anișori, însă cu o dragoste de-ar fi mișcat Pământul. Am ieșit afară, pentru a-i permite să se schimbe. M-a strigat imediat după. Credeam că vrea să meargă la duș, deci ar fi vremea să merg acasă. În același timp mi-era frică să-l las singur. L-aș fi așteptat obedient, asemeni lui Ranger, în salon. Bert însă era vizibil șocat de mormanul de haine plin de căcat din fața lui:

- Puștiulică, ce-am aici? Ce Dumnezeu am aici de pătat tot?
- Poftim? Albert, ești bine?!
- Normal că bine, dar ce am aici?
- Albert, te-am găsit în baie. Nu te simțeai foarte bine, ai alunecat probabil, ai căzut și te-ai murdărit.
- Puștiulică, ce-am aici? Ce Dumnezeu am aici de pătat tot?
- Tocmai ți-am povestit. Ești bine? Poftim? Ce să-mi povestești?

I-am relatat încă o dată întâmplarea și abia atunci am realizat că Albert nu glumește și are o problemă, însă a mai trecut ceva timp până să mă dezmeticesc și să fac mental, ca un copil ce eram, conexiunile necesare.

Am ajuns acasă buimăcit de întâmplarea cu Albert, i-am redat mamei cele întâmplate, însă aceasta a insistat că bătrânul s-a împiedicat probabil și, cu

siguranță, și-a amintit episodul, însă a fost probabil și el mișcat de întâmplare. M-a rugat totuși să-i menționez dacă comportamentul ciudat al bătrânului persistă.

A doua zi am mers iarăși la Albert, care era din nou într-o toană proastă, preocupat peste măsură de faptul că nu-și găsea periuța de dinți. După îndelungi căutări, am deschis aiurea frigiderul, unde am găsit, surprins, periuța. Cum și de ce aterizaze acolo, numai Bunul Dumnezeu știe!

Întâmplarea nu a umbrit însă bucuria lecțiilor de pian, care au continuat după programul stabilit. Sărbătorile i-au surprins pe toți laolaltă, Maria, 'nea Gheorghe, puștiul, bătrânul, Ranger și motanul familiei Popescu, în aceeași normalitate aparentă. Asta până într-o zi friguroasă de Marți, de pe la sfârșitul lui ianuarie, în apropiere de Sfinții Trei Ierarhi.

Se făceau pregătiri pentru sărbătoarea ortodoxă, așa că era o mare forfotă în casă, cu perdele atârinate la uscat, alte perdele pregătite de spălat, lenjeria de pat pregătită și ea de spălat, la fel ca toate, de mâinile Mariei, care nu avea o mașină de spălat.

După vreo patru ore de robotit, Maria ia o binemeritată pauză și soarbe cu nesaț un ceai. Își amintește de metronomul din pod. Când crezuse c-a terminat și ea de robotit, a realizat c-avea de sortat, organizat și eventual aruncat jumătate de pod.

A urcat mai întâi mătura, mopul, găleata, cârpele și alte acareturi, apoi s-a suit în pod. Dăduse jungla urbană pe traiul tihnit, la sat, însă viața de aici nu era deloc ușoară.

Când se pregătea să coboare, de pe dulap a picat o cutie din care s-au răsturnat o carpetă, o carte de

rugăciuni, ceva cărți de joc și ceva bijuterii, cel mai probabil, de tinichea.

Bombănind, se întoarce ca să recupereze lucrurile căzute, ca să le șteargă de praf și ca să le așeze la locul lor. În timp ce adună lucrurile, nu mică îi e mirarea să dea peste un ceas lucrat migălos, care numai de tinichea nu părea.

A analizat ceasul ca un copil, observând fascinată detaliile încrustate în el. Pe fața acestuia, în plan central, era gravată imaginea unei corăbii, încadrată de o cetate și două ramuri, precum și o frază într-o limbă străină. Fraza reprezenta motto-ul orașului Paris. Interiorul avea o poză îngălbenită de trecerea nemiloasă a timpului, care înfățișa un băiețel și un domn îmbrăcat la patru ace, în ceva uniformă străină, după epoleții mari de aur și după medaliile aplicate.

Abia aștepta să ajungă Alexandru acasă, mai ales că puștiul sigur se va bucura, fascinat fiind de istorie și de cărțile lui Sven Hassel.

Puțin după ora prânzului, Alexandru intră pe ușă. Dă nas în nas cu Maria, care mai că nu aștepta după ușă. I-a arătat ceasul, citind pe fața puștiului entuziasm și uimire deopotrivă.

- Mamă, cunosc inscripția!
- Păăăi? De ce nu mi-ai zis atunci de ceas?
- Păi n-am văzut ceasul până acum.
- Și-atunci? De unde Dumnezeu?
- De la Albert.
- De la Albert? Cum adică?
- De pe bănuțul norocos al lui Albert. L-a scăpat pe jos, l-am ridicat și am văzut fix același desen și același scris. L-am întrebat după ceva timp ce

înseamnă și mi-a explicat. E emblema orașului Paris.

- Vrei să-mi spui că sunt identice?
- Da, mamă, identice. Țin minte, doar Albert mi-a explicat.

Care va să zică, gravura de pe ceasul lor era identică cu gravura de pe moneda lui Albert. Știa ea că e ceva putred cu bătrânul... Claaar avea un interes ascuns de a lega prietenii cu puștiul! Dar care? Voia să le cumpere averea, ce Dumnezeu voia??? Fără să continue cascada de idei, îndeasă ceasul în buzunar, îl roagă pe puști să fie cuminte, îl asigură că revine imediat și pleacă către conac.

Ajunsă în fața conacului, țipă ca apucata, fără niciun răspuns din partea bătrânului. Ranger latră ca disperatu' în curte, gata-gata să rupă poarta. Făcându-și fel și fel de scenarii, sare gardu'. Câinele o trage disperat de mânecă. Femeia intră în casă, strigând numele lui Albert, dar Albert, nicăieri.

Merge până la urmă, mai mult cu forța, în direcția indicată de câine și ajung astfel în același salon de la demisol, unde Albert lăncezea seara. În aceeași atmosferă îmbibată în alcool, bătrânul zăcea pe fotoliu. Ajunsă față-n față cu bătrânul, îl vede palid și inert.

La dracu', era mort? Dumnezeule!!! S-a apropiat de el, a văzut că are puls, a-nceput să-l ciupească de mâini și de obraji, forțând o reacție. Bărbatul a sărit în picioare ca ars.

- Ce faci, muiere nebună? Unde sunt?
- Ești acas', Albert, m-ai speriat de moarte. Voiam să te întreb ceva de un ceas? Dă să scoată ceasu'

din buzunar.

- Ce faci? Unde sunt?
- Poftim? Albert, suntem la tine-n salon.
- Ce faci? Unde sunt?

Suspina speriată, ca pentru sine și lasă ceasu' la locu' lui, în buzunar. Problemele prezentului păreau acum mai grave decât cele ale trecutului. În timp ce Maria se gândea ce e de făcut, Albert continua tirul întrebărilor:

- Ce faci? Unde sunt? Ce faci? Unde sunt? Ce faci? Unde sunt? A-nceput să suspine, dezorientat și obosit de șirul propriilor întrebări și al lipsei de răspunsuri, de claritate.

În capul Mariei era însă clar ce e de făcut. După ce l-a calmat și l-a convins să se așeze înapoi pe fotoliu, a mers în hol, lângă telefon, unde și-a amintit numărul unui singur om, al lui 'nea Gheorghe, fostul vecin. În chip potrivit, 'nea Gheorghe era acasă și a răspuns la telefon.

L-a rugat să caute în cartea de telefoane numărul unui anumit doctor și să i-l dicteze. Imediat ce l-a primit, a mulțumit gentil și a trântit receptorul. A vorbit apoi cu doctorul cu pricina, care locuia la o aruncătură de băț, stabilind degrabă o consultație chiar la conac.

Imediat ce doctorul a ajuns la conac, Maria a făcut cale-ntoarsă către conac, pentru a-i da de știre lui Alexandru. Nu era un tablou potrivit pentru un puști de nouă anișori, însă bătrânul părea suspendat undeva între realitate și imaginar, iar starea lui nu se arăta tocmai bună. S-a-ntors degrabă la conac.

Când l-a văzut, bătrânul s-a calmat instantaneu, asemeni unui copilăș. Fără să întrebe și fără să aștepte

permisiunea, Alexandru a sărit lângă bătrân și l-a strâns în brațe cu toată puterea lui, în cea mai puternică strânsoare de-a lui de până atunci. Prins în strânsoarea puștiului, care i-ar fi putut fi nepot, fără un motiv anume, bătrânului i s-au umezit ochii.

- Sunteți membrii de familie?
- Nu, doar prieteni.
- Domnul are membri apropiați de familie, care ar trebui anunțați, ca să vedem cum procedăm de-acum înainte?
- Nu, este singur. Păi?
- Singur, singurel?
- Da, singur, răspund din nou, Alexandru și Maria, la unison.
- Pfff, nu știu ce să vă spun atunci, pentru că nu-mi dau seama cât de deteriorată este starea lui psihică. În plus, nu sunt specializat în astfel de afecțiuni neurologice. Asta pot stabili doar alți colegi de-ai mei, după cercetări medicale amănunțite. Vă pot face o trimitere... N-apucă să-și termine ideea din cauza avalanșei de întrebări venită din partea Mariei:
- Domnule, nu suntem membri ai familiei, dar puteți spune că suntem singura familie pe care o mai are, în acest moment, așa că vă rog să ne explicați pas cu pas ce e de făcut. Și vă mai rog să tratați cu colegul dumneavoastră, astfel încât să-l consulte pe domnul Albert chiar aici, urmând a vedea apoi ce e de făcut.

Doctorul se scarpină cu degetele în cap, semn că gândește soluții, în timp ce Albert își revine un pic în fire. Culmea, era binevoitor și calm, asemeni unei

călugărițe franciscane.

După alte douăzeci de minute, problema a fost tranșată, urmând ca specialistul să ajungă, în nici două ore, de la oraș, la conacul bătrânului.

Acele ore au fost însă cele mai lungi ore de până atunci, din toată viața mea de copil. Mă uitam îngrozit și dezorientat, în același timp, la pendulul din salon, care se mișca amețitor, în contrast cu acele, care indicau ora și păreau să stea pe loc.

Specialistul, chiar mai puțin comunicativ decât primul medic, l-a consultat pe bătrân, punându-i o serie de întrebări, verificându-i apoi reflexele, agilitatea etc. și reluând aceeași întrebare privind familia. Lămurit prompt, s-a adresat tuturor în aceeași încăpere, uitându-se când la noi, când la reacția lui Albert.

- Albert, prezinți o formă de îmbătrânire a creierului, cunoscută sub denumirea de *Alzheimer*.

Bătrânul n-a schițat niciun gest, n-a pus nicio întrebare, a așteptat doar o continuare din partea doctorului. Eu și mama ne-am chinuit să nu ne dezvăluim mirarea, amărăciunea. Am strâns-o însă de mână cu toată puterea mea.

- Alzheimer e totodată cea mai frecventă formă a demenței. Nu se cunosc toți factorii determinanți, însă cei care afectează creierul se cunosc, în linii mari: stresul, vârsta, fumatul și eventual consumul de alcool.

Doctorul abia apucă să-și termine ideea, că Albert aruncă o privire către măsută, vede că paharul de whiskey e aproape plin, așa că-l dă pe gât cu nesaț. Medicul îl urmărește stupefiat, însă lămurit și continuă

nestingherit explicațiile:

- Persoanele cu demență prezintă următoarele simptome: repetări, dezorientare, pierderi de memorie privitor la evenimente recente, lipsa atenției față de igiena personală, dezorientare și schimbări bruște de dispoziție. Boala se poate manifesta abrupt, iar degradarea psihică poate avea loc brusc, așa că e indicat să fiți supravegheat corespunzător.

Discuția a continuat în aceeași notă deloc festivă, însă Albert și-a ascuns temerile, așa cum obișnuia, pentru a nu-l necăji și mai tare pe puști.

În orele care s-au succedat după plecarea puștiului și a Mariei, Albert și-a continuat șirul gândurilor și al temerilor, la adăpostul acelorași pahare de whiskey.

Ranger schelălăia din când în când, în consens cu amărăciunea bătrânului.

Cuprinsă de griji, Maria încerca – fără succes – să adoarmă.

M-am furișat la ea în pat, m-am cuibărit în brațele ei și am adormit instantaneu. Am visat că eram cu Albert într-un câmp înzăpezit. Cântam la pian, iar de la marginea câmpului se auzeau ropote de aplauze.

Nici acum, după mulți ani de la întâmplare, nu-mi dau seama dacă am proiectat în timpul somnului o dorință arzătoare, un déjà-vu dintr-o altă viață sau o premoniție?! Dumnezeu știe...

A doua zi, după ce m-am întors de la școală și mă pregăteam să merg către conacul bătrânului, l-am zărit pe geam, îndreptându-se către casa noastră, cu Ranger cu tot.

I-a deschis rapid mama, pesemne că o anunțase telefonic de vizită. A urmat un scurt șir de replici sușotite, apoi mama m-a chemat în bucătărie.

- Ce faci, puștiulică?
- Bine, Albert! Tu ești bine?
- Da, mai bine ca niciodată.
- Ieri nu păreai la fel de bine.
- Eram extenuat, îmi era rău.
- Și cum rămâne cu ce-a zis doctorul?
- Am fost și astăzi la el. Urmează să mai îmi facă investigații. Nu știm cât a îmbătrânit creierul meu. Zâmbind îngândurat.
- Albert, vreau să te faci bine. Promite-mi!
- Îți promit, puștiulică, îți promit...

Maria asista mișcată la întreaga scenă, analizându-i atent pe ambii și încercând să facă legătura între gravuri. Dar cum? Bătrânul era singurul care putea clucida misterul ceasului, dar el părea preocupat acum de probleme mult mai apăsătoare.

- Alexandru, am venit să te văd pentru a te ruga să ai grijă, dacă dorești, de Ranger, cât eu voi fi plecat la doctor. Ranger schelălăie, auzindu-și numele.
- Mamă, pot, pooot?!
- Da, am vorbit deja cu domnul Albert. Poți, atât timp cât promiți că tu îi vei da apă, mâncare și îl vei plimba, spăla, ori de câte ori va fi nevoie.
- Da, mamă, promit! Hei, stați un pic. Albert, dar sigur ești bine?
- Da, puștiule, mai bine ca niciodată, dar foarte, foarte obosit.

Mai zăbovesc puțin în casa familiei Popescu, apoi pleacă amândoi către conac, în aceeași unitate indestructibilă. Ambii pășesc însă mai apăsător decât de obicei.

Ajunși acasă, bătrânul se tolănește în același fotoliu din același salon de la demisol, rupt în mii de bucățele. Plănuia de-atâta amar de vreme să-și ia viața și acum avea un motiv în plus, rămânea și fără Ranger.

Mai nou însă, după apariția puștiului în viața sa, sinuciderea nu mai îmbracă forma unei oportunități, ci a unei lașități reprobabile, a unui abandon. A adormit din nou spre dimineață, rumegând în cap vorba unui mare înțelept, *niciodată să nu zici niciodată*. Într-adevăr, ce vorbă înțeleaptă!

La interval de câteva zile, la începutul lunii februarie, telefonul sună insistent în casa familiei Popescu. Răspunde până la urmă Maria. N-a apucat să spună mare lucru, decât un sugrumat *am înțeles*.

Nici urmă de Albert pe lângă locuința familiei Popescu. Alexandru a vrut să dea o fugă până la conac, însă Maria a insistat ca puștiul să rămână acasă, pentru a-și termina lecțiile de a doua zi. A terminat și lecțiile și tot nu s-a bucurat de bunăvoința mamei. A strâmbat teatral din nas, încercând să forțeze o negociere, însă tot fără efect.

A doua zi, la circa o oră de la reîntoarcerea lui puștiulică de la școală, în casa familiei Popescu își face apariția 'nea Gheorghe. Alexandru nu anticipează șirul precipitat de evenimente, însă își pune primele semne de întrebare în momentul în care, la scurt timp după apariția lui Gheorghe, intră în casă Albert și Ranger.

- Bună, puștiulică! Tre' să vorbim...

- Păi?
 - Îți amintești că doctorul bănuia că creierul meu îmbătrânește mai rapid decât normal?
 - Păi? Albert, ce vrei să spui cu treaba asta?
 - Ei, bine, am făcut o serie de investigații: doctorul avea dreptate. Creierul meu îmbătrânește mai repede decât un creier normal.
 - Adică...? Cu ochii plini de lacrimi, cu obraji înroșiți.
 - Adică va trebui să am mai mare grijă de mine și să fiu ajutat uneori.
 - Adică? Stai cu noi! Nu putem avea noi grijă de tine?
 - Mă tem că lucrurile nu sunt atât de simple... Moșul, rupt în mii și mii de bucățele.
 - De ce? Tu ai nevoie de ajutor uneori, iar noi am avea oricând mare grijă de tine, nu-i așa, mamă?
- Se uită pierdut către mama lui, căutându-i aprobarea cu privirea. Avea să primească una, însă irelevantă. Decizia fusese luată deja!
- Din păcate, va trebui să am în jur doctori, asistente, mai ales în momentele în care am să fiu confuz. Albert, urmărind reacția puștiului.
 - Asta-nseamnă că pleci? Mă lași? Și când am să te văd?
 - Pentru că ai școală, nu chiar în fiecare zi, însă – cu siguranță – săptămânal.
 - Albert, nu pot să vin cu tine?
 - Nu poți!
 - De ce?
 - Ai școală.
 - Da, știu...

- Albert...?
- Daaa...?
- Promiți că nu mă uiți?
- Puștiule, iar vorbești prostii?! Tăios, bătrânul.

Nu și-au luat rămas-bun acolo, căci 'nea Gheorghe venise taman pentru a conduce alaiul către azil, noul cămin al bătrânului, aflat în *marele* oraș, la circa cincizeci de kilometri depărtare.

Odată ajunși la azil, personalul a făcut cunoștință cu însoțitorii bătrânului. El avusese parte de prezentările de rigoare în ziua precedentă, cu câteva ore înainte de a o suna pe Maria. Au schimbat politețuri binecunoscute, apoi bătrânul a îndeplinit formalitățile de internare.

Era în timpul programului de vizite, așa că cei patru prieteni, Maria, Alexandru, 'nea Gheorghe și câinele, au așteptat posaci în curtea instituției medicale.

Regăsirea a fost de scurtă durată, Albert nedorind să prelungească momentul acela agonizant. Despărțirea de Ranger i-a pus însă capac chiar și lui, veșnic dornic să-și mascheze, în fața celorlalți, slăbiciunile.

S-a despărțit de câine cu lacrimi în ochi, însă a nceput să plângă din toți plămânii abia în momentul în care a ajuns în cameră.

Ranger a schelălăit întregul drum. Nu s-ar fi dezlipit nici în ruptul capului de preaiubitul lui stăpân, însă mișeii l-au păcălit cât să urce în mașină.

Au urmat zile și nopți sumbre, atât pentru bătrân, cât și pentru puști și câine, dar lucrurile s-au așezat până la urmă. Cei trei s-au obișnuit cu o tristețe stătută și o acalmie palidă.

În săptămânile care au urmat, prietenia dintre puști și Ranger s-a sudat, însă în fiecare vizită la azil,

câinele nu uita să-și reafirme loialitatea față de adevăratul lui stăpân.

Spre deosebire de câine, Albert se bucura de momentele lui de seninătate, în compania puștiului, care aducea de fiecare dată câte o carte cu sine și-i citea bătrânului.

Uneori bătrânul asculta senin, alteori privea derutat spre copil sau văzul îi aluneca în gol, prin fereastră, către un punct fix din grădina sterilă sau de pe cerul cenușiu.

A venit, în sfârșit, primăvara, care promitea a aduce cu sine, cel puțin teoretic, o îndelung căutată senzație de mântuire, de înviere... și întâlnirile celor trei s-au mutat inspirat din clădire în grădina azilului.

În prima zi de lectură petrecută în grădina azilului, îmi amintesc și acum că i-am dus *Orbirea* lui Canetti, scriitor de origine bulgară, un laureat al Premiului Nobel pentru Literatură.

Autorul avea o scriitură greoaie, din care – la vârsta aceea – nu înțelegeam mare lucru.

Cartea înfățișa o lume a nebuniei, a monomaniilor. Destinul profesorului Kien se schimbase dramatic ca urmare a căsătoriei cu fosta lui menajeră, Therese.

Albert se regăsea în obsesia lui Kien pentru cărți. Pe măsură ce îi citeam, se pierdea tot mai mult într-un univers al lor, doar de el și de Kien știut.

Multe pagini descriu biblioteca profesorului, care trăiește cu cărțile sale, le iubește mai mult decât orice în lumea asta și le ține periodic discursuri.

Lui Albert îi sclipesc ochii pe măsură ce Alexandru dă glas spuselor profesorului:

¹În anul 213 înaintea nașterii lui Cristos au fost arse toate cărțile din China la porunca împăratului chinez Și-Hoang-Ti, un uzurpator brutal.

[...] Acest criminal crud și superstițios era, personal, mult prea incult pentru a putea aprecia cum trebuia însemnătatea cărților, pe baza cărora era contestată guvernarea lui silnică.

[...] Mărturisesc că mai simt și astăzi în nări mirosul de incendiu din acele zile.

Kien oscila între diverse soluții filosofice pentru salvarea bibliotecii: ²Ce număr imens de vanități trebuiau învinse în această privință! Decât să renunțe la gloria personală, smintițiiăștia preferă să fie furați. Schopenhauer enunță voința sa de viață. Tardiv îl apucase nostalgia după această cea mai proastă dintre lumi. Oricum, refuza să lupte umăr la umăr cu un Hegel. Schelling scotea la iveală vechile sale acuzații și dovedea identitatea doctrinei lui Hegel cu a sa, care era mai veche. Fichte striga eroic: >>Eu!<< Immanuel Kant intervenea mai categoric decât în timpul vieții sale, pentru o pace eternă. Nietzsche declama ce este el, Dyonisos, Anti-Wagner, Anticrist și Mântuitor.

Pe măsură ce puștiulică continua povestirea, îți dădeai seama că toate personajele cărții suferă de o formă oarecare de demență, inclusiv principalul protagonist, savantul Kien, al cărui evoluție își găsește explicația în iubirea acestuia pentru propria bibliotecă, manifestată prin frica de orbire, de a nu mai putea reciti povestea fiecărei pagini din fiecare carte de pe fiecare raft.

¹ Canetti E., Orbirea, Ed. Polirom, București, 2009, p. *

² Idem

Albert părea fascinat de acest Univers al smintirii, regăsindu-se în paginile cărții. N-apucăm însă să continuăm incursiunea în universul monomaniilor descris în carte, căci mama năvălește în curtea azilului, dorind să pornim către casă.

De obicei, mă conducea până în clădire, unde mă lăsa cu Albert, apoi zăbovea la vreo ceainărie sau vreun parc din apropiere, nedorind să ne strice conversațiile despre cărți, pentru ea, pe deplin plictisitoare. Astăzi însă, a intervenit ca niciodată în conversația dintre mine și Albert:

- Albert, am înțeles că i-ai arătat lui Alexandru, la un moment dat, un bănuț norocos... Insinuantă, femeia.
- Așa... ? Timorat, bătrânul, sperând că Maria nu s-a prins că l-a hipnotizat pe puști atunci, pentru a trece mai ușor peste trauma privind moartea tatălui.
- De unde e bănuțul? Fără subtilități, femeia.
- De la tatăl meu... Calm, realizând că nu și-au dat nicio seama, însă neînțelegând curiozitatea femeii.
- Am găsit recent un ceas cu un desen identic.
- Imposibil! Poate similar...
- Ai cunoștință de un asemenea ceas?
- Da, dar nu văd cum să ajungă în posesia...

Bătrânul n-apucă să-și termine ideea, că prin difuzoarele suspendate la limita spațiului verde, pe acoperișul verandei, se aude un bârâit scurt, apoi o voce îi invită pe bătrâni să se îndrepte către camerele lor, căci orele de vizită s-au încheiat.

- Ceasul e tot de la tata. L-am dăruit, acum mult,

mult timp, unei domnișoare.

- Cui anume?!
- Surorii ei, Ana-Maria, parcă. Om nemernic cu promisiuni deșarte! Ca pentru sine, gândindu-se la acea veche făgăduință neonorată până la sfârșit.
- Poftim? Albert, despre ce Dumnezeu vorbești?!
- Ana-Maria, o copilă de vreo patru anișori, nici mai mult, nici mai puțin, cu un păr blond, creț, pictat de însuși Michelangelo.

Maria a vrut să scoată mai multe de la bătrân, însă difuzoarele au început să bârâie din nou, moment în care Albert a-nceput să vorbească singur, fără noimă:

- Îngeraș blond! De ce mă forțați să merg în cameră? De ce? Ce treabă mai aveți cu mine?! Îmi ispășesc sentința!!! De ce mă forțați să merg în cameră, după voi? De ce? Dracilor, ce treabă mai aveți cu mine?! Îmi ispășesc sentința!!! A ținut-o așa vreme de câteva secunde, până a fost dus – cu forța – în cameră.

În mod normal, era cuminte, însă ura acele difuzoare, care scoteau un zgomot infernal, amintindu-i totodată că va trebui să revină singur, într-o încăpere goală, față în față cu propriile gânduri, mai confuze acum decât oricând.

Am plecat plângând din tot sufletul, înecat, ca să n-o fac de rușine pe mama. Aveam obrazii-n palme și o greutate în suflet, pe care nici măcar energia mea copilărească nu o putea susține.

Ajunși acasă, mama a pus îngândurată cina, apoi m-a condus - la ora de culcare - în camera mea, prefăcându-se că va ațipi și ea. Am auzit-o ropotind prin

pod, câteva ore mai târziu, când m-am trezit pentru câteva clipe.

Nu era sigură ce căuta, nu era sigură ce va afla sau dacă dorea să afle, însă căuta febril, aparent fără rezultat, prin mormanul de documente și poze vechi ale familiei.

A găsit la un moment dat o poză cu mama ei, Ana-Maria și cu soră-sa, 'tușa Marilena. Ana – Maria? Mama?! Eu și Alexandru ni-s bruneți, Ioan, frate-miu, 'tușa Marilena și unchiu' Ionel erau și ei bruneți, însă mama lor era blondă și creată când era mică. Blondă, creată, pe nume Ana-Maria. Să-nțeleg că Albert a cunoscut-o pe mama? Și de ce naiba i-ar fi dat ceasul ăla?! Pe măsură ce lipea frânturile de informație, îi încolțeau în minte noi și noi întrebări fără răspuns.

Către dimineață, în vreme ce lui Albert i-ar fi plăcut să apuce să-și cunoască nepoții, însă se chinuia acum să adoarmă într-o cameră de azil privat de doisprezece metri pătrați, măcinat de o singurătate asumată cu mulți ani în urmă, atunci când le-a pierdut pe Lucia și pe Adela, Maria, care învățase recent expresia *Fluctuat Nec Mergitur*, își strângea în brațe puiul, așteptând să treacă valurile din viața lor, fără să le dărâme corăbiile și lăsându-i, într-un final, în ape limpezi.

Nici bătrânul, nici Maria și nici puștiulică nu aveau să afle că Marilena s-a căsătorit cu Ionel pe fugă, imediat după aventura ei cu Albert. Singurele dovezi ale trecerii unuia prin viața celuilalt au rămas acel ceas din aur masiv, dăruit de Albert surorii Marilenei, pe vremea când era o copilă, alături de o promisiune solemnă, ulterior încălcată, și ziua revederii, care nu a mai venit

niciodată.

Omul poartă după sine trei frici. Primele două, frica de sine și frica de anihilare, sunt înăscute. Cea de-a treia frică ne e indusă de către familie, societate, prin norme morale, religioase și anume frica de Divinitate, care poartă felurite denumiri și îmbracă diferite forme.

Doar anumiți *nebuni*, așa cum ne place nouă, celor normali, să îi denumim, sunt protejați, prin scutul nebuniei, de aceste trei frici. Nu toți, căci mulți le poartă după sine în mijlocul nebuniei în care au căutat să se adăpostească.

Venise primăvara, iar bătrânul începuse să se acomodeze cu atmosfera încărcată de la azil. Temperatura de afară și soarele, care mângâia tot mai des terasa, contribuiau la relaxarea bătrânului. Ieșea în fiecare dimineață pe verandă și citea din cărțile aduse de puștiulică.

Ochii urmăreau atent scrisul, ascunși sub niște ochelari vechi, cu dioptrii de borcan, tocul de la ei pica uneori, însă nici gând ca bătrânul să se aplece grăbit după el, așa cum obișnuia înainte să o facă.

Pe măsură ce razele soarelui inundau gazonul, broboane de transpirație coborau de sub pălăria de soare a bătrânului, care se ștergea pe obraji fie cu batista, fie direct cu podul palmei. Din când în când, lepăda pălăria, descoperind câte-un smoc ciufulit de păr alb.

Citind, Albert era de-un calm mitologic și doar câte-o muscă, câte-o albină sau câte-o viespe îl readuceau cu picioarele pe pământ.

Așa s-au strâns ca un mânunchi după-amiezile pentru Albert, adăpostit de citit în fața nebuniei lumii. Dacă ar fi putut să fie internat singur în azil și asistat doar

atunci când avea crize, ar fi fost perfect pentru bătrân.

Sau de-ar fi fost personalul azilului format exclusiv din surdo-muți. Atunci, momentele de tăcere n-ar fi fost deloc stânjenitoare. Dar așa, cine i-ar fi auzit nevoile? Bună întrebare!

Singura persoană din jur care nu era exasperată de toanele, maniile și ifosele bătrânului era una dintre infirmiere. Uscățivă, blândă, ștearsă, dar plină de viață și de compasiune, avea toată răbdarea din lume la fiecare ieșire în decor a bătrânului.

Nu a durat mult timp până cei de la azil au făcut un obicei din a o trimite doar pe Elena, infirmiera uscățivă și plină de compasiune, pentru a schimba așternuturile bătrânului, pentru a-i duce medicamentele la orele prevăzute ș.a.m.d.

Într-o zi de Joi ca oricare alta, bătrânul o oprește din nou pe infirmieră, întrebând-o aceleași lucruri pentru a mia oară, pe un ton amabil, spre deosebire de cel cu care se adresa personalului de la azil:

- Stimată domnișoară, cum spuneți că vă cheamă?
- Elena.
- Eu sunt Albert!
- Încântată, domnule Albert! Răspunzând pentru a mia oară la această întrebare, cu aceeași răbdare și seninătate caracteristice.

A doua zi, bătrânul a repetat întrebarea. A răspuns la fel de senină. Devenise un ritual zilnic, în care bătrânul îi uita de fiecare dată numele, o întreba din nou, apoi afla detalii din viața ei, pe care apoi le uita. Și tot așa. Nici într-o mie de ani, un om normal, dacă prin normal înțelegem comun, n-ar fi răspuns, cu blândețea unei alpacale, acelorași întrebări, repetate parcă la infinit.

Dar Elena nu era un om normal, ci un om ieșit din comun. Sub aparența mediocrității și a unui calm mormântal, deși avea doar treizeci și trei de ani, avea o poveste de viață cel puțin fascinantă, o voce răbdătoare, de pedagog și gesturi de o blândețe rară.

În fiecare dimineață își făcea rondul prin fiecare salon și, cu blândețea omului conștiincios, înlocuia așternuturile, le dădea pacienților medicamentele prescrise și îi întreba de sănătate. Alteori, îi schimba de haine, îi curăța de rahat, îi spăla ș.a.m.d.

Era o muncă de uzură, însă Elena era un om empatic, mânat de un adevărat simț al datoriei, al onoarei, al recunoștinței, simț ascuțit probabil și de faptul că primise subit, cu ani în urmă, o nouă șansă la viață. Șansele la viață aduc adesea cu sine schimbarea tiparelor de gândire, mari revelații și o mai mare responsabilitate.

Ziua de Sâmbătă a adus cu sine aceeași întâlnire matinală și aceeași întrebare, urmată de o conversație mai lungă de această dată, grație dispoziției joviale a bătrânului.

- Stimată domnișoară, cum spuneți că vă cheamă?
- Elena.
- Eu sunt Albert!
- Încântată, domnule Albert! Răspunzând din nou, cu răbdare, la eterna întrebare.
- Majoritatea trandafirilor înfloresc o singură dată pe an, în lunile mai – iulie. Trandafirii Luciei înfloreau însă aproape jumătate de an, de primăvara până toamna, grație răbdării și blândeței Luciei, care înlătura în fiecare an florile ofilite de pe tulpini, singura condiție pentru ca acel soi aparte de trandafiri să înflorească în mare parte

din an. Îi spuneam *curățenia generală*. Ce amintiri frumoase, parcă o văd în grădină acum... Bătrânul, uitându-se pierdut pe geam.

- Poftim?! Întreabă ușor abătută, distrasă de propriile gânduri, infirmiera.
- Grădina de afară! Au înflorit trandafirii! Au înflorit trandafirii Luciei, după mulți, mulți ani, la fel cum înfloreau la conac, în fiecare an. Au înflorit trandafirii, îți vine să crezi...?!

Instinctiv, infirmiera își întoarce capul către geamul care dădea în grădină, acolo unde, scăldați de razele blânde ale dimineții, înfloreau într-adevăr trandafirii. Cât vedeai cu ochii, o grădină albă de trandafiri, pe care o trecuse cu vederea până la remarca bătrânului.

Nici măcar ei nu îi venea să creadă că trecuse mecanic pe lângă grădina imaculată de trandafiri, fără să observe măcar un fir, mai ales că era primul an în care lucra la azil, urmând o chemare mai veche de a-i ajuta pe alții.

Bătrânul privește pierdut și-apoi regăsindu-se către fereastră, capitulând în fața trecutului ca în fața unei alte dimensiuni.

În alte zări și în alte timpuri, în visul cuiva, un pianist începea un recital la pian. Puștiulică se trezește apoi brusc din somn, însă continuă să viseze cu ochii deschiși la același frac, la recital, la pian. Inima îi bătea cu putere.

A doua zi, cei doi reiau același joc matinal de cuvinte, biata infirmieră fiind la fel de abătută ca în ziua precedentă. De ce? Are perioade în care doarme dusă, de nu aude nici alarma, nici telefonul, nici soneria și alte

perioade în care nu poate închide ochii nopți întregi sau îi închide doar pentru a se agita toată noaptea, pentru a visa urât sau pentru a se trezi brusc din somn, ca și cum ar pica în gol, senzație urmată de câte un straniu déjà-vu, desprins dintr-o altă viață, a altcuiva parcă.

Toate aceste manifestări au început de peste unsprezece ani, când starea ei de sănătate s-a degradat ca urmare a diabetului zaharat de care suferea și care nu a fost controlat corespunzător: în acele vremuri, medicina nu era la fel de avansată ca în prezent. Cât pe ce să își piardă viața, a fost supusă unei intervenții chirurgicale, în urma căreia starea ei de sănătate s-a îmbunătățit simțitor.

În viața Elenei s-a produs și o schimbare la nivel mental, o ascuțire a conștiinței și a simțului datoriei, dar și aceste tulburări ale somnului.

După aproape o săptămână de chin, coșmarurile și senzația de gol s-au accentuat, în loc să se atenueze, făcând loc unui nou tip de disconfort: cronic. Infirmiera își dădea toată strădania pentru ca eficiența la locul de muncă să nu îi fie afectată, netrecând cu vederea - la fel ca până atunci - niciuna dintre nevoile bătrânilor și ale colegilor.

Albert era singurul care observase, pentru moment, neliniștea infirmierei. Era intrigat, însă nu voia să o copleșească pe tânără cu întrebări, așa că își alegea potrivit cuvintele, de fiecare dată când conversau și era suficient de lucid pentru a-și pune întrebări.

- Domnișoară, pareți distrasă, agitată. Sunteți bine?
- Sunt bine, dar mi-am uitat medicamentele acasă.

Mecanic, infirmiera, fără să cântărească răspunsul.

- Ce medicamente? Bătrânul, lucid și într-adevăr

preocupat.

- Medicamentele pentru diabet, pentru rinichi.
- Diabetul a fost primul, bănuiesc. Rinichii leneși au fost rezultatul?
- Într-adevăr. Scurt, infirmiera, stânjenită de faptul că a vorbit deja prea mult.
- Da, știu că dacă diabetul zaharat nu e controlat corespunzător, zahărul va începe să se acumuleze în sânge. Atunci când cantitatea de zahăr din sânge e prea mare, aceasta poate cauza daune, care vor reduce capacitatea rinichilor.
- Sunteți informat sau ați fost doctor?
- Aaah, nuuu, nici pe departe, domniță. Am fost doctor, însă în arhitectură. Cunoștințele medicale s-au lipit de mine grație soției mele, care investea mereu timp în fel și fel de acțiuni de voluntariat, cu copilași care sufereau de fel și fel de afecțiuni, printre care și diabet. Așa că am învățat și eu.
- Foarte frumos! Soția dumneavoastră pare a fi o femeie așa cum se cuvine.
- Era... o femeie așa cum se cuvine. Îți dai seama că dacă era încă în viață, era și-acum în brațele mele și eu nu eram singur aici!

Văzând că a atins un punct sensibil, infirmiera întrerupe brusc cursul discuției, întrebându-l pe Albert chestiuni de arhitectură, despre care nu înțelegea aproape nimic boabă. Bătrânul intră în joc și explică însuflețit.

Elena și-a continuat, cu chiu, cu vai, treaba la azil, dat fiind faptul că își uitase medicamentele și era în pragul unei crize glicemice. A ajuns acasă, a fugit la sertarul cu medicamente, și-a administrat tratamentul, apoi s-a aruncat îmbrăcată în pat, pentru câteva

momente, oftând cu gândul la încă o noapte nedormită.

În săptămânile care au urmat, o legătură puternică de afecțiune s-a format între infirmiera răbdătoare și bătrânul dat în mintea copiilor.

Grație prieteniei cu infirmiera, bătrânul se simțea mai împăcat cu sine decât acasă. Doar Ranger îi lipsea teribil. Știa însă că e pe mâini bune, în casa Mariei.

Săptămânile au trecut repezitor și primăvara a făcut, pe nesimțite, loc verii. La începutul lunii iunie se împlinea un an de când bătrânul și puștiul au devenit cei mai buni prieteni. S-au petrecut pe lume și lucruri mai ciudate, așa că prilejul nu a fost uitat nici măcar de Maria, care contempla încă la misterioasa legătură dintre bătrân și familia ei.

La azil și-au făcut apariția, de la primele ore ale dimineții, Maria, ' nea Gheorghe, puștiulică și dulăul. Imediat ce a dat nas în nas cu alaiul, pe bătrân l-au podidit lacrimile. Avea un vag sentiment de apartenență, în față cu această cvasi-familie, în care o includea și pe infirmieră.

Peste câteva zile de la aniversare, infirmiera își uită din nou medicamentele. După câteva momente de zăpăceală temporară, bătrânul își revine în fire și glumește cu infirmiera, netrecută de treizeci și cinci de ani, spunându-i că ar trebui să verifice dacă nu are ea Alzheimer.

Infirmiera râde sincer. Ceasul arată imediat ora douăsprezece, așa că infirmiera are imediat pauza de masă. Își scoate din buzunar un sandwich, descoperă folia și îi dă jumătate bătrânului. Aveau un sandwich de împărțit și o oră de pauză, de povești, de depănat amintiri.

Animat de prezența infirmierei, bătrânul înfulecă jumătate de sandwich și scoate un baton cu ciocolată, vrând să-l împartă cu ea. Se oprește în aer, reamintindu-și că infirmiera are diabet, nu poate mânca așa ceva. Îl pune deziluzionat înapoi în noptieră. Chiar voia să-i dea ceva, orice.

Află în nici 20 minute că Elena și-ar fi dorit să citească mai mult în adolescență, însă nu a avut ocazia, așa că acum - din toți bănuții rămași lunar - își cumpără cărți, însă era departe de încropirea unei biblioteci. Zis și făcut! Auzind acestea, îi făgăduiește că îi va aduce săptămânal câte o carte.

Infirmiera mulțumește ușor rușinată. Chiar își descărcase dezinteresat sufletul și nu se aștepta la inițiativa bătrânului. Mai mult, bătrânul o asigură că îi va aduce, rând pe rând, cărți potrivite, care să o captiveze.

Dintr-una-ntr-alta, deschid din nou discuția privind afecțiunile medicale ale infirmierei. Nu din dorința de a o necăji, ci pentru a o asculta descărcându-și sufletul blând, care părea mai nou încărcat.

- Tratamentul diabetului s-a perfecționat continuu în ultimii ani, însă - fiind asimptomatic, iar părinții mei având posibilități financiare limitate - am descoperit târziu, în adolescență, că sufăr de diabet. Nedescoperită, netratată la timp, boala a avansat rapid, afectând rinichii, care au dezvoltat o nefropatie diabetică în stadiu avansat.
- Mă gândesc că asemenea problemă gravă nu a dispărut de la sine. Care a fost soluția?
- Soluția a fost transplantul. Rinichii sunt cel mai des transplantați.
- Pfff, neliniștea ta, disconfortul tău coincid cu

acea perioadă?

- În principiu, da, de aproape doisprezece ani. Chirurgia transplantului e o operație majoră. După operație, am rămas încă șapte zile în spital și am început tratamentul medicamentos. Medicamente voi lua pentru tot restul vieții, pentru a împiedica respingerea rinichiului de către organism, iar momentele de panică au început tot atunci, probabil ca o reacție biologică la stresul intervenției, al recuperării.

- Îmi pare rău să aud asta și totodată mă bucur să te văd complet recuperată. Cum ziceai că te cheamă?

Reiau același dans al acelorași întrebări rostite la infinit, iar infirmiera îi răspunde cu aceeași bunătate în glas.

Peste nici două săptămâni însă, atitudinea bătrânului devine una ciufută, încărcată, morbidă. Infirmiera pune schimbarea dramatică de dispoziție pe seama bolii. Are loc același schimb banal de replici, iar bătrânul își capătă, pentru câteva momente, luciditatea. Părea însă suspendat între lumea aceasta și o lume aparte, a propriilor gânduri și suferințe:

- Elena zici că te cheamă. Frumos nume! Știi ce înseamnă?!
- E numele Elenei din Troia...?
- Adevărat și asta, dar ce înseamnă știi? Etimologia frumoasă a acestui cuvânt?! Albert, pierdut în semnificația numelor, care îl fascina de mic.
- Nu știu, dar mi-aș dori mult s-o aflu. Împăciuitoare, Elena.
- Numele *Elena* e de origine greacă și are

semnificația de *rază de soare*, derivând din numele *Helen*, care înseamnă *luminoasă, frumoasă*. Și numele de familie?

- Al cui?
- Al tău! Al cui? Pe al meu încă mi-l amintesc. Bert, sardonice.
- Teodosiu.
- Elena Teodosiu, zici? Fascinant!
- Nu zău?! Infirmiera, nedumerită.
- Numele e precreștin și vine de la grecescul *Theodosios*, care are în compoziție particula *theos*, adică *zeu* sau *Dumnezeu* și particula *dosis* sau *dar*, deci numele tău complet formează un întreg, putem spune, *Rază de Soare, darul Lui Dumnezeu*. Ca să vezi...
- Și chiar sunt un dar de la Dumnezeu, oarecum. Zâmbind, infirmiera.
- Păi? Aaaa, transplantuul. Moșul, ateu, recent devenit agnostic, nu era deloc convins, însă n-a vrut să-i taie entuziasmul, care avea și el particula *theos*. S-a mulțumit să râdă în sinea lui, amuzat de naivitatea fetei.

Sunt pe lume două categorii de oameni, aceia care nu cred în miracole, ca Albert, și aceia care văd totul ca pe un miracol, ca mai tânăra infirmieră. Restul sunt chestiuni de nuanță.

- Albert, chiar mâine se împlinesc doisprezece ani de la operație. Sigur e un semn. Un semn că ar trebui să mulțumesc mai mult pentru darul de a trăi din nou și să mă plâng mai puțin, indiferent de circumstanțe.

Bătrânul, copleșit și zguduit în același timp:

- Măine? Ești sigură că mâine? Ce dată e mâine? Ce dată eee?!
- Albert, calmează-te. Ce-ți veni? Da, sunt sigură. Așa ceva nu se uită. Măine, 15 iunie 2015, se împlinesc doisprezece ani.
- La ce spital ai fost operată?
- La spitalul județean de urgență din oraș, unde au și o secție de transplant.
- Seara? Întrebând mai mult retoric, ca și cum spitalul unui județ de nici șapte sute de mii de locuitori, ar preleva zilnic câte o sută de mii de rinichi pentru transplant.
- Da, în seara zilei de 15 iunie, în anul 2003, grație unei victime a unui accident rutier.
- Dar se prelevă și organe de la persoane decedate? Asistenta, șocată de întrebările precise ale bătrânului, însă calmă, vrând să-l lămurească:
- Da, transplantul poate fi realizat de la o persoană decedată, cum a fost și cazul meu. Doamna care mi-a dat o nouă șansă la viață a decedat pe loc, în accidentul rutier, din câte am înțeles. Mai multe nu am reușit să aflu, deși aș fi vrut să mulțumesc familiei pentru că și-a dat consimțământul.
- Ca să vezi... Stupefiat de coincidență și de felul în care se legau lucrurile în capul său, așa buimac.
- Rinichii sunt organe pereche, așa că unul a preluat funcția celuilalt, iar eu m-am făcut bine. Celălalt rinichi al doamnei nu a putut fi prelevat, fiind zdrobit la momentul impactului.
- Ca să vezi! Și chiar ai parte din bunătatea și răbdarea ei.
- Poftim? Din bunătatea cui, domnule Albert?

Convinsă că bătrânul aberează iar, pierdut în propriile gânduri tulburi. Bătrânul era însă mai lucid ca niciodată.

- Mă scuzi. Ai din bunătatea soției mele, Lucia.
- Ahhh, nu știam că e soția. I-ați mai pomenit numele.
- Da, ca să vezi ce coincidență. De nume, spre exemplu. O chema Lucia Bogdan, sau *lumina*, *darul Domnului*. A fost pentru toți un dar, chiar și după moarte.
- Sunt sigură! Infirmiera, nedumerită și neintuind sensul cuvintelor *chiar și după moarte*.

Bătrânul intră într-un soi de frenezie lăuntrică, labirintică și începe a fredona, cu ochii umeziți, râzând și plângând în același timp, o piesă de inimă albastră:

*I'll close my eyes
To everyone but you
And when I do
I'll see you standing there*

Și-a petrecut întreaga zi uitându-se la grădina albă de trandafiri. Personalul medical a pus întâmplarea pe seama demenței, care pune stăpânire pe creierul bătrânului, răvășit de Alzheimer.

A doua zi și-a început ziua liniștit, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Se îplineau doisprezece ani de la moartea Luciei și a Adelei, însă - habar nu avea cum - făcuse oarecum pace cu evenimentele din acea noapte, cu Universul, cu Dumnezeu, cu destinul, cu sine.

Dacă amintirile vechi nu par afectate, pacienții pot uita experiențele trăite recent, iar după instalarea

demenței, uită tot ce are legătură cu evenimentul respectiv. Așa se face că Albert nu-și amintea nimic din revelația zilei precedente, nici măcar numele infirmierei, unul dintre cele mai frecvente nume de botez din Europa.

- Cum vă numiți, domnișoară?
- Elena. La fel de blândă.

Uitându-te țintă către bătrân, care privea pierdut și regăsit către grădina de trandafiri albi, nu puteai să nu te întrebi ce e de fapt normalitatea? Ray Bradbury scria cândva că *nebunia e relativă și depinde de cine are pe cine închis în care cușcă*. Cine suntem noi să-l contrazicem?

De când există civilizația, absorbim o cantitate enormă de informație, însă părem să ne îndepărtăm tot mai mult de esența lucrurilor. Avem spitale de nebuni la tot colțu' și mai mulți nebuni care umblă liberi, pe străzi, decât acolo. Suntem departe de a înțelege ce se întâmplă în creierul nostru, însă etichetăm și stigmatizăm cu frenezie tot ce e distinct sau încercăm să uniformizăm, deși normalitatea și fericirea diferă de la om la om. În schimb, ne dau de furcă realități fundamentale și, abia puși în fața propriilor limite, față-n față cu nebunia, reușim să ne autodepășim și să ne desăvârșim caracterul.

Într-o lume în care toate sunt interconectate și în care nimic nu e întâmplător, există o singură lege universală, legea iubirii. Lumea va avea întotdeauna nevoie de iubire și asta pentru că oamenii nu sunt neapărat buni sau altruiști, însă se nasc esențialmente buni, atinși de iubire și caută întreaga viață drumul către iubirea primordială, care - asemeni unui cerc sau unei elipse - nu are sfârșit.

Peste ani și ani, în alte anotimpuri, avea să se

îndeplinească și visul premonitoriu al puștiului. Devenit unul dintre cei mai mari pianiști ai lumii, Alexandru Popescu se pregătește de un recital la pian, cu gândul la puștiulică, la bătrân, la mama sa, la trecut, agitând - ca de fiecare dată - un ceas din aur masiv, gravat cu inscripția latinească *Fluctuat Nec Mergitur*, primit în dar de la mama sa. Inima îi bate cu putere. Cortina se ridică și puștiulică, îmbrăcat într-un frac negru, visează în continuare, cu ochii deschiși, de această dată în propriul vis, devenit realitate.

La limită e o călătorie fascinantă în viețile oamenilor puși față în față cu abandonul, care înlocuiesc suferința cu acceptarea. Sper ca romanul să vă ajute să vă redefiniți limitele!

Diana Farca

Am început să citesc, sceptic, rulând cu mouse-ul pagină după pagină. Dar, în scurtă vreme, lectura m-a captivat. Istorisirea ei nu trenează nici o clipă, deși din roman nu lipsesc portretele, descrierile de natură și analizele psihologice. Ritmul narațiunii rămâne mereu alert, fără să se ajungă însă vreodată la acel stil precipitat și eliptic, care face de necitit cărțile altor autori din generația ei.

Protagonistii romanului sunt Maria Popescu, copilul ei, Alexandru, pe care ea îl crește singură și bătrânul neamț Albert von Guttenberg, considerat de cei din jur un bătrân tăcănit, urâcios și singuratic. Treptat, între bătrânul tratat de ceilalți copii ca un nebun și Alex se leagă o prietenie frumoasă, descrisă nuanțat de prozatoare.

Multe secvențe din roman sunt emoționante și greu de uitat. După încheierea lecturii ai impresia că ai văzut un film, nu că ai citit un roman. Mă bucur că mă număr printre primii cititori ai acestei cărți, care aduce o adiere de aer proaspăt în proza noastră de azi.

Alex. Ștefănescu